

Коваль Г.П.

Преса окупованої України про євреїв

Миколаїв – 2020

Рецензенти:

В.А.Пархоменко – доктор історичних наук, професор кафедри історії факультету педагогіки та психології МНУ ім. В.О.Сухомлинського.

В.С.Дробний – аспірант кафедри історії МНУ ім. В. О. Сухомлинського, краєзнавець, голова правління ГО "ОКМР" Світовид", член ГО "Краєвед"

УДК 94(100=411.16):70(477)"1941/1944"

Коваль Г. П.

Преса окупованої України про євреїв. Друга частина. / Коваль Геннадій Павлович. – Миколаїв – 2020. – 322 с.

В книзі наведено матеріали про євреїв з понад 100 газет окупованої України. Наведено велику кількість фотографій малюнків життя євреїв, фотографій, карикатур. Показано синхронність видання та однаковість тем та матеріалів на єврейську тематику. Відзначено страшну ненависть матеріалів про євреїв. Подано життєдіяльність Кагановича, Литвинова, Майського та інших знаменитих євреїв СРСР та світу. Показано відношення та стан життя євреїв в СРСР, США, Англії, країнах Європи, Азії, Америки, Африки, Австралії. Подано карти окупованих держав, процес антиєврейських законів, актів, процесів. Відзначено провідну роль євреїв у житті СРСР, США та Англії. Надано велику увагу процесам в Палестині. Відзначено процес створення єврейської армії. В книзі показано картину стану єврейства в роки війни та до неї та під час неї. Вказано кількість населення євреїв в різних країнах та містах світу.

© Геннадій Коваль, 2020 р

ПЛАН.....	3
ВСТУП.....	4
РОЗДІЛ 1. ЄВРЕЇ В США ТА АНГЛІЇ.....	9
РОЗДІЛ 2. ЄВРЕЇ В КРАЇНАХ АМЕРИКИ.....	69
РОЗДІЛ 3. ЄВРЕЇ В АЗІЇ ТА АФРИЦІ.....	81
РОЗДІЛ 4. ЄВРЕЇ В КРАЇНАХ ЄВРОПИ.....	143
РОЗДІЛ 5. КАРИКАТУРИ НА ЄВРЕЇВ, ЧЕРЧІЛЛЯ, РУЗВЕЛЬТА, СТАЛІНА.....	226
ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА.....	300
ДОДАТКИ.....	317

ВСТУП

В Україні в період СРСР неодноразово змінювався адміністративно-територіальний поділ України. Під час періоду Другої світової війни межі Миколаївської області були зовсім іншими ніж в повоєнний період та змінювалися в період війни – утворення в 1944 році Херсонської області. Також виділено було Кіровоградську область, а межі з Одеською областю змінено. Отже, вивчення теми Голокосту на території Миколаївської області повинне відбуватися щодо сучасної встановленої території Миколаївської області.

В Миколаївській області давно назріла необхідність створення Музею історії євреїв Миколаївської області (далі – Музей). Найкращим є проект створення Музею в будівлі Синагоги в місті Нова Одеса. Будівля є дуже великою, близько 35 на 17 метрів, з прекрасними витесаними символами іудаїзму на зовнішніх стінах, побудоване з прекрасного місцевого каменю – вапняку, схожого на єрусалимський камінь. Розроблено автором експозицію Музею, обіцяно передати експонати з музеїв Києва, Одеси, Дніпра. Потрібно купити будівлю синагоги (10000 доларів), поставити вікна, двері, зробити стріху, стелю, настелити підлогу, зробити ремонт, купити обладнання, вітрини, комп'ютерний клас, інтерактивну дошку. Все це потрібно для вивчення історії Голокосту на території Миколаївської області, поширенню знань про Голокост серед учнів, студентів, дорослого населення області, недопущення проявів антисемітизму, вандалізму, увічненню пам'яті загиблих під час війни євреїв, всіх жертв війни. Фашисти знищили цілу багатовікову єврейську культуру міст, сіл, єврейських хліборобських колоній. Всі ці люди заслуговують створення Музею, який би зберігав пам'ять про них – невинно убієнних, розповідав про життя євреїв нашої області в різні періоди нашої історії в усіх її проявах, багатоманітності.

Нова Одеса знаходиться географічно в центрі Миколаївської області. зовсім недалеко від Миколаєва. Музей знаходиться в 300 метрах від головної вулиці, головної дороги траси області. Музей може повинен стати одним з центрів вивчення

Голокосту, історії євреїв. популяризації єврейської культури, представництвом Держави Ізраїль в Миколаївській області, центром просвітницької діяльності.

Виходячи з вищевказаного, завдяки наданій можливості Яд-Вашемом – роботою в Ізраїлі над роботою виникає можливість наповнити Музей євреїв Миколаївської області унікальними матеріалами із архіву, бібліотек Ізраїлю, зібрати, написати цільну картину Голокосту на території сучасної Миколаївської області.

Роботу над створення великої праці можна і потрібно поділити на декілька напрямків.

Перший – вивчення процесу повного знищення населення колишніх єврейських хліборобських колоній. Статистика населення, місця розстрілів, кількість та склад жертв. Склад катів. що здійснювали знищення євреїв цих сіл. Фашистами було повністю знищено єврейське населення цих сіл і їх єврейська історія була криваво, трагічно припинена.

Надзвичайно важливою є тема свідчень місцевих жителів – свідків актів Голокосту, євреїв, що врятувалися. Було б надзвичайно важливо знайти свідчення людей, що здійснювали ці страшні злочини, почути їхню мотивацію, пояснення зробленого.

Дослідження місць знищення єврейського населення та створення пам'ятників, меморіалів на місцях масових розстрілів мирного єврейського населення.

Автор, за другою освітою – вчитель географії та основ економіки, тому карти для вивчення теми Голокосту є надзвичайно важливим напрямком діяльності, вивчення. Вони показують на території фашистські злочини. виводять закономірності злочинної політики фашистів по відношенню до єврейського народу. його повного, тотального знищення.

Створення карти розстрілів єврейського населення, дослідження Голокосту продовжить другий напрямок – винищення, знищення єврейського населення в межах румунської зони окупації України – Трансїстрії – території від Південного Бугу до Дністра.

Головним напрямком вивчення Голокосту на цій території, тоді в складі Одеської області, буде знищення фашистами та румунами, місцевими вбивцями виселеного з Одеси, інших міст, сіл Одещини, Молдови, Румунії єврейського населення. Їх утримання, знущання, умови проживання до самого знищення, можливу реакцію світу на ці події, сучасний погляд істориків на ці страшні знищення. розстріли мирного єврейського народу.

Архівні документи, накази, групи винищувачів, свідчення очевидців – все це дозволить показати картину страшного, тотального знищення єврейського населення – місцевого та людей, який привезли на цю територію для організованого, повного знищення.

Богданівка – це страшне місце масового знищення єврейського населення – є одним із символів Голокосту на території Миколаївщини, жахливої, людиноненависницької політики німецького нацизму проти єврейського народу. В таборі Богданівка з 21 грудня 1941 року по 1 лютого 1942 року було знищено близько 55 000 євреїв з Румунії, Молдови, Одеської, Вінницької, Кіровоградської та Миколаївської областей. Вижити в цьому пеклі пощастило лише 127 особам.

Кількість знищених євреї, часи розстрілів, вивчення та висвітлення цих злочинів – все це частини проекту. Саме головне списки вбитих євреїв, документи, що зберігаються в Ізраїлі, свідчення, накази, списки вбивць, роботи – статті, книги, монографії істориків Ізраїля та інших країн світу про цю трагедію.

Знищення 195 євреїв в Новій Одесі, в тому числі і з рідного села автора Новосафронівки, місця розстрілів, списки, документи досліджень, вшанування пам'яті загиблих.

Величезне значення має дослідження всього комплексу джерел по знищенню євреїв в районних центрах, Миколаєві, селах області.

Вшанування пам'яті знищеного єврейського населення на території Миколаївської області теж є надзвичайною, головною частиною проекту.

Хто автор пам'ятників, меценати проектів, час відкриття, географія пам'ятників жертвам Голокосту. Потрібно створити інтерактивну карту місць вшанування пам'яті жертв Голокосту на території Миколаївської області.

Надзвичайно важливим є вивчення долі людей, які врятувалися в цей час, виїхали в Ізраїль, інші місця чи проживали після війни на території Миколаївської області.

Праведники народів світу Миколаївщини – це величезна складова проекту, яка відкриє, відобразить їх подвиги, діяльність, відношення до страхіть війни, злочинів фашизму.

Величезним джерелом для дослідження автора мають стати архівні матеріали – накази про розстріли, списки жертв, прокламації, листівки, місцева та окупаційна преса, схеми, плани розташування концентраційних, спеціальних таборів, місць утримання єврейського населення, перелік заходів по організації масових розстрілів, знищення євреїв на території Миколаївської області.

Автор добре розуміє, що в Миколаєві та області здійснено величезну роботу по вивченню даної теми, зібрано величезну кількість матеріалів, видано багато книг, опубліковано велику кількість наукових статей з теми, складено перелік населених пунктів із вказанням кількості жертв Голокосту в різний час, склад євреїв та багато іншого матеріалу. Всі ці книги, публікації, статті, матеріали повинні бути використані при написанні роботи автора з даною теми.

В Музеї має бути створена інтерактивна карта Миколаївської області з місцями події Голокосту з вказанням кількості жертв, хронікою розправ, розстрілів, складом населення таборів, зміною в них в період окупації. Ця карта повинна показувати весь масштаб трагедії Голокосту на території Миколаївської області.

Доречно дослідити склад населення різних пунктів з різних частин України, звідки було виселено населення на територію Миколаївської області для подальшого знищення. Зрозуміло, що таким чином, абсолютно змінювалася етнічна карта України. Фашисти розчищали територію для свого майбутнього «тисячолітнього» рейху.

Все це має вилитися роботу комп'ютерного класу в Музеї історії євреїв Миколаївської області в навчально-просвітні програми з історії єврейського народу всіх періодів та періоду Голокосту. Зважаючи на Голокост, пізніше, на алію, еміграцію, виїзд із СРСР, сучасне населення України, особливо молодь, зовсім не знайомі з євреями, єврейським народом, нічого про нього не знають. Фактично, євреї випали із сьогодення України, українців, так як не представлені фізично в населених пунктах і тому потрібно розповідати місцевому населенню, молодому поколінню про прекрасний народ, який жив поряд сотні років. спілкувався, впливав, переживав різні періоди історії разом, вкупі. поділяючи всі радощі та горе разом, ділячи всі свої проблеми, разом борячись за право жити, виживати, залишатися собою, бути людьми з великою букви.

Історія життя, трагедія кожної людини – жертви Голокосту повинна бути вивчена, висвітлена, донесена до сучасників, вшанована їхня пам'ять. Це потрібно заради пам'яті загиблих і для того, щоб страхіття Голокосту, геноциду, злочинів проти людства ніколи не повторилися ні в одній країні світі.

«Ніколи не забудемо, ніколи не пробачимо!»

Автор написав книгу «Євреї на сторінках української преси періоду нацистської окупації в 1941 – 1943 роках», яку подаровано в бібліотеку Яд-Вашем. Робота над книгою відкрила страшний світ антисемітської пропаганди, яка лилася зі сторінок газет та була страшною ширмою, прикриттям страшних подій знищення єврейського народу, подій Голокосту.

РОЗДІЛ 1. ЄВРЕЇ В США ТА АНГЛІЇ

США – новая иудея.

США более, чем какая-либо страна, пропитаны еврейским духом. Юдаизм давно уже выжег из души янки самобытность и внес ожидаемую совесть и семитский взгляд на вещи. Причиной тому те демократические принципы, которые широко открыли врата Америки международному еврейству. Еврей ринулся в них подобно врагу, взял приступом все позиции и водрузил на них свое знамя. Те семьсот еврейских семей, т. е. около трех тысяч душ, которые обосновались в США к концу XVIII века, умело использовали в своих целях демократические достижения молодой страны. Первая еврейская эмиграция в Америке состояла из крупной буржуазии. Это были преимущественно сефардим – потомки испано-португальских евреев, кровь которых течет в жилах Линкольна и Рузвельта. Со второй половины двадцатых годов прошлого века началась заметная иммиграция ашкеназим еврейских выходцев из Германии. После революции 1848 года эта иммиграция усилилась, и к моменту гражданской войны в США евреев уже насчитывалось свыше 150.000. К 80-м годам, т. е. к началу иммиграции русско-польских евреев, в Америке было около 225.000 евреев. Новая волна иммиграции началась в 80-х годах, когда из России, Румынии и Галиции евреи массами стали направляться в Новый Свет. С 1882 до 1908 года переселилось в Америку около с 1.830.000 евреев, т. е. почти одна пятая часть всего еврейского народа, причем Россия дала 80 % всех иммигрантов. Благодаря русским евреям американцы получили совершенно превратное представление о России. Только в последнее время янки научились отличать русских от евреев – выходцев из России. До этого русские отождествлялись в Америке с евреями, что приносило много вреда русскому имени.

Согласно статистическим данным, число евреев во всем мире з 1937 году равнялось 17.014.000 человек, а из этого числа в США – 4.500.000. Таким образом, эта страна является первой по числу евреев страной на земле. Нью-Йорк же – самый

большой в мире еврейский центр: здесь проживает 2.500.000 евреев, т. е. больше чем в Германии, Англии, Франции, Италии, Голландии, Бельгии, Дании, Норвегии и Швейцарии вместе взятых.

Все попытки хотя бы часть евреев устроить на земле неизменно кончались неудачей. Земледелием евреи заниматься не хотели и, сдав в аренду свои земельные участки, возвращались к своим традиционным занятиям: торговле, ростовщичеству, торговле живым товаром и всяким спекуляциям.

Пользуясь полной гражданской свободной и национальной терпимостью, евреи быстро свили себе в Америке прочное гнездо и накопила сказочные богатства. Сила американского еврейства не только в капитале, но также в слабости и неорганизованности его противников. Противодействующие силы в США слабы и неорганизованы. Американское общество равнодушно к своим судьбам. Эта страна неисчерпаемых естественных богатств, беспримерного технического прогресса и быстрого экономического роста является мачехой для природных американцев. Зато в еврейских руках сосредоточена большая часть золота США. По словам Генри Форда, почти вся оптовая торговля, тресты и банки, сельскохозяйственные продукты, в особенности табак, хлопок и сахар, находятся под контролем еврейских финансистов или их агентов. Главным образом в еврейских руках находятся кинематографическое дело, сахарное и табачное производство, более 80 % оптовой торговли мясом и 60 % сапожной промышленности. В таком же положении находится торговля готовым платьем, снабжение музыкальными инструментами, драгоценные камни, торговля зерном, горное и доменное дело, спиртные напитки и ссудные кассы. Во всех промыслах, имеющих национальной и международное значение, дарят американские евреи либо единолично, либо в компании с заокеанскими евреями. Они же являются самыми многочисленными и крупными собственниками городских земель.

Но в руках еврейства, продолжает Форд, не только хозяйственная гегемония – им принадлежат и руководящая политическая роль в США. Истинное правительство

страны находится на Wallstreet в Нью-Йорке, а в Белом Доме в Вашингтоне – лишь уполномоченные американского еврейства. Поэтому сила еврейства в США непреборима. Продажность же всей политической системы государства дает возможность еврейству иметь фалангу государственных людей, которые за золото и положение сделают все для своих повелителей.

Еврейству оказывают огромные услуги также американское масонство и тайные общества, которые с давних пор существуют среди американских евреев. С течением времени эти тайные общества объединялись в союзы, из которых наиболее влиятельным в мировом политическом значении является United Order B'ne Brith обозначаемый, обыкновенно U.O.B.V., т. е. «Соединенный орден сынов союза», с главной ложей в Нью-Йорке. Он в настоящее время – главная еврейская организация США, представленная множеством лож в Европе и на Востоке.

Еврейская плутократия США делает сейчас последнюю попытку, еще раз подчинить себе Европу. Там отлично понимают, что Адольф Гитлер не ограничится разгромом еврейства в Германии и что борьба, которую он ведет, должна с корнем уничтожить еврейские плевелы, посеянные в течение веков среда христианских народов.

Чтобы принудить народы к подчинению еврейской воле, темные силы создали новую мировую войну. В самом ее начале, 5 сентября 1939 года, председатель «Еврейского агентства» Вейцман обратился к Чемберлену с посланием от еврейского народа, в котором указывалось, что воля всего еврейства бороться за дело демократия против германского народа. Тирания Сталина и Кагановичей в СССР не только не вызвала священного гнева «великих демократий», но даже получила полную поддержку от них. А в России ежедневно – множество расстрелянных, замученных. Религия была объявлена вне закона как буржуазный предрассудок.

Американское еврейство всегда было нашим злым гением. Это оно с самого начала повело широкую агитацию, побудившую Вудро Вильсона признать

большевиков законным правительством России только потому, что «большевизм во многих случаях совпадает с сокровенными идеалами юдаизма», как писала „Еврейская хроника" в апреле 1919 года [1].

1.США—новая иудея. Голос Крыма (Симферополь). – 1942. – № 17, 26 февраля.

Евреи в армии США.

Около миллиона евреев отважно сражались на фронтах второй мировой войны в составе вооруженных сил стран, вступивших в борьбу с фашистской Германией и ее союзниками.

Наибольшее число воинов-евреев, сражавшихся в составе союзных армий, было из Соединенных Штатов Америки.

По некоторым данным, их количество доходило до 550 тыс. человек. То есть примерно каждый седьмой-восьмой еврей США был в вооруженных силах. Они составили 3,4% от всей численности американских войск.

11 350 солдат и офицеров евреев погибли (2% от воевавших евреев), более 27 тысяч были тяжело ранены или попали в плен. 61 567 солдат и офицеров-евреев были отмечены военными наградами. В годы войны в США было множество евреев-военачальников, в том числе 6 генерал-майоров, 13 бригадных генералов, два адмирала и два контр-адмирала, всего 23 высших командира.

Три еврея — лейтенант Раймонд Зусман (англ.), капитан Бенджамин Саломон и старший сержант Исидор Яхман (англ.) заслужили высшую воинскую награду США — Медаль Почёта.

Выдающимся военачальником был командир 3-й танковой дивизии генерал-майор Морис Роуз, погибший в Арденнах 31 марта 1945 года. Он национальный герой США, его именем названы улицы и школы в Коннектикуте, а на его родине в Денвере генералу поставлен памятник.

Одним из наиболее высокопоставленных евреев в армии США был кавалер множества американских и иностранных наград командующий 7-й и 5-й армий, а с

декабря 1944 года командующий всеми сухопутными силами союзников в Италии генерал-лейтенант Марк Уэйн Кларк. В его честь назван мост в Вашингтоне [].

2. Евреи в армии США. Электронный код доступа: <https://varjag2007su.livejournal.com/2721011.html>

«Бедные» еврейские эмигранты.

В американском журнале «Америкен мегезин» появилась статья одного финансиста Портера, который указывает, что распространенное мнение о бедности эмигрантов, прибывающих из Европы в Америку, совершенно ошибочно. В действительности эти эмигранты, в своей подавляющей массе евреи, в течение последних 7 лет ввезли с собою в США ценностей и ценных бумаг на 5 миллиардов 231 миллион долларов. Комментарии излишни [3].

3. «Бедные» еврейские эмигранты. Донецкий вестник. – 1942. – № 97, 1 декабря.

США – выразитель еврейского духа.

В связи с поднесением Рузвельту значка английской «Хай Черч» (Высокой церкви) вице-президент США Валлас произнес речь на тему: «Почему Господь создал Америку?». В этой речи он, между прочим, сказал: «История до настоящего времени является, повидимому, только прелюдией к величественной мировой симфонии. В этой прелюдии слышатся многие темы. Из них особенно красивой является тема о том, как Бог Иегова любил свой избранный народ – евреев. В течение веков Бог сеял, по словам библии, в обетованной земле, Палестине, в сердцах евреев семена справедливости, мира, долготерпения и любви к ближнему. Но евреи и Палестина не были в силах одни построить рай на земле. Поэтому выразителем еврейского духа должна была явиться Америка. Прошли века. Создалась новая мировая империя. Бог продолжает держать свою руку над Америкой, как над страной, в которой сольются все исторические идеи, созданные Палестиной, Римом и Англией» [4].

4. США – выразитель еврейского духа. Донецкий вестник. – 1942. – № 77, 22 сентября.

Жидівські предки Рузвельта?

ПАРИЖ. Член інтернаціонального антропологічного інституту Арманд Бернардіні обговорює в журналі «Махен» питання походження президента Сполучених Штатів Рузвельта і зауважує до цього, що легковажні американці перші казали про те, що перший Рузвельт, а саме Клаус Мартінсен Розенфельд в середині 17 сторіччя прибув до Нового Амстердаму в Америці прямо з Голландського гетто. Далі Бернардіні вказує на те, що теперішній президент США завжди відмовлявся давати будь-які пояснення щодо свого походження, але колись сказав, що можливо, що його предки були жидами. Дальші дослідження, на думку Бернардіні, доводять жидівське походження американського президента. Ім'я Рузвельт є нідерландським варіантом жидівського імена Розенфельд, а дружина рузвельтівського предка мала прізвище «Самуель» [5].

5. Сумський вісник. – 1942. – № 63, 27 травня.

ЕВРЕИ В США.

Как известно, евреи уделяют много внимания различным организациям, особенно так называемым масонским, деятельность которых направлена на усиление еврейского влияния в области государственной, политической, хозяйственной и культурной жизни в различных странах. Так, по этому поводу еще на первом сионском съезде, состоявшемся в 1897 году в Базеле, было за протоколировано: «Пока же, до нашего воцарения, мы, напротив, создадим и размножим франко-масонские ложи во всех странах мира, втянем в них всех, мо гущих быть, и существующих выдающихся деятелей, потому что в этих ло жах будет главное справочное место и влияющее средство. Все эти ложи мы централизуем под одно, одним нам из вестное, всем остальным неведомое, управление, состоящее из наших мудрецов. В этих ложах мы завяжем узел всех революционных и разлагающих элементов. Если этот мир замутится, то это будет означать, что нам нужно бы ло его замутить, чтобы расстроить слишком большую его солидарность. Естественно, что мы, а не кто другой, поведем масонские действия. Мы помо жем проникновению в

головой гоев идей о поглощении человеческой индивидуальности символической единицей коллективизма. Гои еще не разобрались, что эти идеи есть явное нарушение главного закона природы, создавшей единицу, не похожую на другие, именно в целях индивидуальности».

Особенно выгодного для себя положения в настоящее время добились евреи в США. Иудейское засилие в Америке началось в первое десятилетие после окончания войны. Это была пора экономического расцвета нового континента, и иудеи устремились в страну доллара, где им удалось занять влиятельное положение во всех отраслях американской жизни. Осуществилась их мечта, нашедшая, между прочим, свое выражение в книге Блоха, вышедшей в 1925 году в Вене, под названием «Еврейская Америка, факты и наблюдения».

«Расцвет еврейского народа, пишет Блох, наступит в Америке в стране равенства и братства. Эта страна будет колыбелью нового, мощного еврейства».

США занимают в настоящее время первое место в мире по количеству проживающих в них евреев. Согласно последней переписи, там находилось 4.770.000 евреев (ровно в 10 раз больше, чем в Палестине). Из этого числа без малого 3.000.000 проживают в Нью-Йорке. Уже это число указывает на сильное влияние евреев. Но еще большее значение имеет то, что каждый еврей является обычно членом трех-пяти политических культурных или религиозных еврейских организаций.

Евреи разделены на 300 «общих центров», являющихся важными политическими и общественными организациями американских евреев.

Среди орденов первое место занимает мощный «Индепендент Ордер оф Винай Бирес» с 150.000 хорошо натасканных политических агитаторов. На втором месте по численности стоит социалистическо-коммунистический рабочий клуб с 75.000 членов. «Индепендент Ордер Брис Абразам» с 60.000 членов, чисто коммунистический международный орден рабочих с 40.000 членов и многие другие.

Следует сказать, что теперь евреи добились и осуществления своей давнишней мечты союза Англии и Америки в борьбе против созидательных сил Европы.

Рузвельт не первый президент США, который открыто превозносит иудеев. Вышеупомянутая книга Блоха знакомит читателя с посланием президента Кулиджа к иудеям по случаю еврейского нового года 11 сентября 1923 года: «Еврейский новый год, говорит Кулидж, должен вызвать в памяти вину современного мира перед еврейским народом и его прекрасной национальной культурой! День еврейского нового года особенно важен не только для народа иудейского вероисповедания иудейской расы, но и для всех тех, кто в некотором смысле стал наследником духовной культуры еврейства. Эта культура явила миру блестящее сочетание идейных устремлений, жертвенности и воли к водительству».

Подобное восхваление евреев, как носителей какой-то особенной культуры, неминуемо должно было повлечь за собой высокомерное отношение к другим расам, на которые иудеи и стали смотреть, как на существа низшего порядка [6].

6. ЕВРЕИ В США. Последние новости (Киев). – 1942. – № 29, 6 июля.

ЗЖИДІВЛЕННЯ УРЯДУ РУЗВЕЛЬТА.

На основі так званої ліберальної демократії, в Сполучених Штатах Америки уряд цілком опинився під пануванням жидів. Адже жиди там керують внутрішньою, а особливо зовнішньою політикою країни, здійснюючи інтереси своєї жидівської світової, політики. Це стане нам зараз ясным, коли ми собі усвідомимо, скільки жидів займає посади в різних американських департаментах уряду Рузвельта.

Державний секретар в „Департамент оф стейт“ (державне міністерство) Кордел Гел, одружений з жидівкою та має за дорадника в господарських справах Герберта Файса. Відділом кореспонденції та реєстратури керує жид Дейвид Е. Сальомон, а керуванням східноазійськими справами, зокрема справами Філіппін, займається жид Джозеф Ерл Джекобс. Жид Джекоб Е. Мецгер є другим заступником, а функції спеціального відділу виконує жид Лео Пазвольський.

Так само виглядають справи й у «Департамент оф трежери» (міністерство фінансів). Завідування скарбницею Рузвельт віддав своєму другові і прихильникові жидові Генрі Моргентав. Між іншим, жид Моргентав є родич жидівського губернатора штату Нью-Йорк Герберта Лемана, а також інтернаціональних жидівських банкірських родив Гугенгаймерів, Зелігманів, Верігаймерів, Левізонів і Варбургерів. Отже, таким чином, через жидів Генрі Моргентав існує безпосередній зв'язок між державною скарбницею Сполучених Штатів і інтернаціональними банкірськими колами.

Зрозуміло, що жид Моргентав у своєму департаменті найбільше піклується про те, щоб керівні пости займали жиди. Американці тут не бажані. Права рука Моргентав (спешел асистент) це жидівка з колишньої Австрії Генрієта Кльоц, ур. Штайн. Керівником підлеглої департаментові скарбу господарської установи є жид Люренц Говард Зельпер. В «Офіс оф кавнсил» сидять жид Бернард Бернштайн. Ще один впливовий співробітник Моргентав це жид Джейкоб Вінер, який народився в Монреалі в Канаді. Далі жид Сідней Джекобс і багато інших впливових жидів з оточення Моргентав. Департамент оф де іктієри (міністерство внутрішніх справ) підлягає приятелеві жидів Гермедові Л. Айксові. В його міністерстві між іншим знаходимо таких жидів: румунського жидів Натане Л. Моргольда, як першого референта міністерства внутрішніх справ; помічника повіреного міністерства Фенікса С. Кона, далі – Джоеля Дейвида Вольфсона, Майкеля В. Штрауса, Дейвида Сегалю, Натане Штрауса (чоловіка, якому довірено «Слям клірінг проджект»), врешті Ернеста Г. Грюнідга, якому від 1924 р. підлягає відділ територій і островів, на які поширюється влада американського міністерства внутрішніх справ, в тому числі й на Аляску, Гаваї, Порторіко і Дівичі острови. Мабуть впливові цього жидів треба приписати, що Айке із великою рішучістю бореться за те, щоб Аляска та інші володіння були відкриті для жидівської еміграції, звідкіля вони, після певного іспитового терміну, могли б поза встановленими еміграційними правилами переїздити до Сполучених Штатів. Треба ще згадати др. Мойзеса Саенса. Він

пробував запровадити шкільну систему, яку мр. Коліє у відділі для справ індійців визначив як «найдосконалішу систему у світі» та яка на ділі спрямована тільки на сексуальне розпутництво молоді [7].

7. Подолянин. – 1942. – № 101, 13 грудня.

Властелин США

Когда американцы говорят, что, Рузвельт – могущественнейший человек в стране, иудейчики усмежаются, потому что знают это дело лучше. Есть кое-кто и из американцев, осведомленных в закулисной жизни государства, которые соглашаются, что могущественнейший, в Америке не президент Рузвельт, а человек, не занимающий вообще, никакой государственной должности, по возможности, как можно меньше попадающий на глаза, зато за кулисами держащий в своих руках все нити: это иудейский банкир Бернгард Манассе Барух, охотно сокращающий свое второе имя и называющий себя Бернгардом М.Барухом.

Барух – это самая большая власть в США. Едва только он раскрывает рот, как уже прислушивается вся Америка, а когда где-нибудь что-нибудь говорит, то все телеграфные агентства и радиопередаточные станции старательно обрабатывают его слова, и в каждой газете от мечается, что именно сказал Верней Барух. Под именем «Бернея» это жидовское могущество сделалось популярным. Если Рузвельт что-нибудь затевает, он всегда советуется с Барухом. Скажет Барух «нет» и Рузвельт покоряется, а если «да», то это уже закон, и никто не рискнет прекословить ему. «Барух первый советник Рузвельта», так говорят о нем. А на самом деле Рузвельт, вернейший слуга Баруха. Это неофициальный президент, и американцы зовут его кратко «вице». Иудеи очень заботятся о надлежащих почестях Баруху. В 1933 году, когда Рузвельт, был в отпуску, большая жидовская газета «Американский иудей» писала, что Барух, как его «заместитель», исполняет обязанности президента.

Уже с 1915 года Барух в Белом Доме – свой уже тогда началась беспримерная в истории карьера этого биржевого жида. Президент Вильсон сделал его членом Совета, национальной обороны влиятельным человеком в этом «комитете

подготовки к войне». Это положение Барух очень скоро использовал. Вскоре он занял там первое место и фактически управлял всей хозяйственной жизнью Америки: Когда Вильсона избрали как «президента спокойствия и нейтралитета», Барух смеялся над этой избирательной «приманкой», так как сам он готовил тогда войну, а Вильсон не смел ему в этом препятствовать.

Кто знает Баруха, не будет удивляться, что и теперь в США этот жид снова усиленно подстрекает к войне. Он делает, так, как написано об этом в 1897 году в Базеле, в «Сионских протоколах»: «Как только какое-нибудь неиудейское государство выступает против нас, мы должны подстрекнуть его соседа к войне с ним. Если же соседи захотят быть с этим, государством в союзе и вместе с ним идти против нас, тогда мы должны раздуть мировую войну». Барух и его шайка всеми способами, бывшими в их распоряжении, втягивали Америку в новую войну. Уже несколько лет нашёптывал Барух в уши президенту Рузвельту, что он должен вооружить США и сделать их военной силой мира. С так называемой «дипломатической миссией» американского правительства Барух посетил в 1938 году великие европейские «демократии», чтобы лично убедиться, как далеко зашло дело новой войны, которую решило раздуть иудейство. Еще во время путешествия Баруха по Европе в США широко пропагандировалась война. Что делал Барух в Европе осталось тайной. Известно только, что Рузвельт, поддерживал непосредственную связь со своим приятелем и был информирован о результатах его путешествия: по Европе. Тем временем иудеи начали сеять среди американского народа панику, имевшую целью напугать всех, до последнего фермера включительно. Смутив и напугав такой пропагандой весь народ, Барух и его одно племенники внесли в сенат предложение о необходимости вооружений. Началось усиленное вооружение армии, морского и воздушного флота, имевшее последствием военную мобилизацию американской промышленности. Тем временем Morgентау старательно распространял среди народа литературу, утверждавшую, что виноваты в войне другие государства. Иудеи добились своей цели. В их руки

посыпались государственные заказы, и с этого времени американские рабочие должны, были работать день и ночь, чтобы, иудейские директора хозяйственных предприятий снова, как и в первую мировую войну, могли загребать лопатами миллионы. Но навряд ли иудейство будет удовлетворено этими, миллионами, так как эта война в конце концов обратится против них самих и уничтожит их власть [8].

8. Властелин США. Последние новости (Киев). – 1943. – № 34, 23 августа.

Так воює жидівська фінансієра.

(ОАД). Містимо другу частину статті про методи, яких вжи ває супроти неутральних європейських держав жидівська фінансієра у своїй боротьбі з великонімецьким Райхом та з неутральними державами.

Останнього часу інтернаціональне жидівство манівцями через американський уряд почало проти нейтральних держав новий похід, що перевершує все досі знане. У Вашингтоні складено чорну лісту, до якої вписано покищо 1800 підприємств. Сюди вписано ті фірми неутральних держав, які торгують з Німеччиною, Італією та країнами, Іщо або з ними в союзі, або зайняті німцями. Ці фірми не можуть 'більше одержувати з США або з Південної Америки товарів, що могли б придатися для ведення Івійни. Одночасно ці підприємства гублять право на своє майно й ш ші цінності, що знаходяться в США.

Через ці brutальні заходи американського уряду жидівські банки знову отримують солідні капітали, щоб заробляти на військових спекуляціях. До того ще це насильство має на меті примусити центральні країни обов'язково по рушити свій неутралітет і вступи ти в господарську війну проти Держав Осі й їхніх союзників, на боці англо-саксонських держав.

Цією затійливою і хитром так тикою, що цілком відповідає Жи дівській натурі, гадають жидівські фінансисты в США запрягти неутральні країни до свого військового возу. В той час, як. Держави Осі та їхні союзники ведуть відкриту й чесну війну, жидівство ховається в запілля й анонімно пускає ззаду свої отруйні стріли проти всіх, хто не з ними. Інтер національному жидівству стає чим далі ясніше, що

їм не вдасться по долати Великонімецьчину й її Союзників зброєю, тому хапаються во ни найогидніших засобів – шантажу й насильства над вевтральними державами, щоб брутальними засобами справжнього сутенера підкорити їх своїй волі. Нема надії в чесному бою, йде спроба половити рибку в каламутній воді, поєднавши корисні гешефти та спекуляції військового часу з насильством. Тактика мусить принести противникові збитки, а жидам – добрі за робітки коштом центральних держав. Невже ж жидівські фінансисти справді гадають виграти цим шляхом війну?

Якщо вони справді на це надіються, то вже сьогодні ми можемо сказати, що вони гірко помиляються. Перемоги німецької й союзницької зброї жидам не уникнути й не допоможуть їм ні реквізиція банківських цінностей, ні інші подібні жидівські хитрощі. Не жидівське золото вирішить цю війну, а арійська кров, мужність і віра у свою перемогу німецького вояка та його союзників. Вони добре знають, що б'ються за нову, кращу, вільну від жидівського панування Європу.

Невтральні ж країни мусять енергійно боронити ся проти жидівського насильства й жидівських хитрощів. Поки ще не пізно вони мусять протидіяти й у свою чергу накласти секвестр на жидівсько-американські цінності, що знаходяться у них, аж поки противна сторона не скасує і своїх розпоряджень та не встановить знову нормальних фінансових відносин. Якщо ж невртральні держави на цей крок не наважаться, то їм загрожуватиме те, що жидівські фінансисти в Америці остаточно їх обдурять. Щоб запобігти секвестрації своїх цінностей, жидівсько-американські фірми в невртральних країнах, їхні страхові товариства тощо нічим не погребують. Вони можуть їх депонувати чи то шляхом справжнього продажу, чи тільки фікційно, можуть поперевозити рухомі цінності до інших більш певних для них країн. Шахрайським маніпуляціям жидам не вчитися! Коли невртральні держави попустять у цьому жидам, то потім буде вже запізно вживати проти заходів, а на це дуже надіються американські жидки, а насамперед—сам жидівський міністр фінансів Моргентав [9].

9. Костянтиноградські нові вісті. – 1942. – № 30, 3 жовтня.

Жидівські злочинці з Нью-Йорку.

Оповідання англійського кореспондента.

Кореспондент нью-йоркського „Дейлі Мейл“ повідомляє про збільшення злочинів в Нью-Йорку. Цей кореспондент пише: „В Нью-Йорку паралельно з господарською депресією зростає кількість злочинів. Карні випадки для Нью-Йорку не новина, але коли вбивають невинних прохожих ще до півночі в центрі міста і на прогулянках в центральному парку, то це небезпечна пригода – особливо для жінок. І дійсно тут щось не в порядку. Характерно, що збільшується і кількість вбивств ножами й одним надзви чайно брутальним методом, який зветься «мегін» і полягає в тому, що нещасній жертві наносять міцний удар в живіт, б'ють її по потилиці і потім забирають у неї гаманець. І не дивно, що прямо в Нью-Йорку розквітли злочини (Нью-Йорк цим, здається, конкурує навіть з Чикаго), бо він зробився жидівським ельдорадом. Відомо, що кожний п'ятий мешканець Нью-Йорка жид, і ці по кидьки людства, безумовно, не бояться ви являти своєї зненависті і кровожерності в цьому «гостинному місті». Десятирічний онук президента Рузвельта син Еліо Рузвельта, що бавився рушницею, з «необережності» застрелив одинадцятирічного співучасника гри [10].

10. Жидівські злочинці з Нью-Йорку. Голос Дніпра. – 1943. – № 82, 8 липня.

Пиявки американского народа.

Недавно доведений министерством иностранных дел до общего сведения, документ об интригах мирового иудейства напомнил предостережения американца Франклина, мудрого и опытного человека, которого, американский народ причисляет к лучшим сынам края. Уже то, что он был врагом подлых евреев, говорит о его высоких нравственных качествах. В свете проектов великого раввина Гинсбургера от 1926 г., с которыми нас ознакомило министерство иностранных дел, особое значение приобретают предостережения Франклина. То, о чем Вениамин-Фракклхш говорил 150 лет'тому назад, лажш| позорным пятном и на современности. Ни Рузвельт, ни Черчилль; не в состоянии были заменить правду неправдой или

сфаальсифицировать факты, которые ясно, как Божий, день, стоят перед глазами всего человечества.

При жизни Франклина не каждый мог так легко обнаружить еврейское влияние на политику, прессу и плутократию, а молодая Америка, стремившаяся окончательно сбросить с себя английские оковы как «страна безграничных возможностей», вызвала у жадных на деньги английских и французских евреев огромный восторг. Эти опаснейшие враги человечества носом почуяли поживу. Но от первого посла Соединенных Штатов еврейская опасность, конечно, не скрылась. Он внимательным взором, будучи на своем дипломатическом посту в Лондоне и Париже, зорко наблюдает интриги и плутни, которыми под плащом церемониалов и символов пользуются в масонских крепостях на Темзе и Сене.

Франклин очень хорошо изучил и понял этих пиявок в хозяйстве и торговле государств и народов. Приговор этого неподкупного американца оказался не в пользу сегодняшних американских «державных мужей» в правительстве Рузвельта и его прихвостней. Приговор Вениамина Франклина, которого когда-то не послушались, звучит теперь могучим вещим током к началу осуществляется под властью еврейского прислужника Рузвельта. Еще в 1789 г., незадолго до своей смерти, Франклин хотел, чтобы новый Американский Союз Республик, на основании подготовленных законов, раз навсегда изгнал евреев за пределы государства. Он сделал на американском конгрессе такое заявление:

«На Американские Соединенные Штаты свалилось много несчастий. Но самая большая опасность это евреи. Где только евреи поселились в большом количестве, там они везде снизили моральный уровень, запятнали честность в торговле и поклонялись истребительному и вредному для народа эгоизму. Они отделились и не приспособились к окружающему обществу. А если кто-нибудь им противился, они старались эту страну уничтожить в финансовом отношении, как делали это с Португалией и Испанией. Свыше 1.700 лет евреи горько жаловались на то, что не имеют собственного государства, но если бы цивилизованный мир передал им

Палестину в собственность, они сразу кашли бы очень важную причину, чтобы не возвращать ся туда. Какая же это причина? А та, что они вампиры, а вампиры не живут за счет вампиров же. Они не хотят и не могут жить среди своих. Они должны жить за счет других народов, не принадлежащих к их расе. Если на основании закона мы не выбросим их за пределы США, то в течение каких-нибудь 200 лет они так зальют нашу страну, что совершенно завладеют нами, высосут нас и съедят. Они как на воднение. Я предостерегаю членов этого конгресса, повторяя, что если мы не выбросим евреев, то не пройдет и 200 лет, как наше новое поколение будет тяжело работать на полях, чтобы кормить и содержать чуждых нам по происхождению евреев. Они будут сидеть в конторах, банках и биржах и с удовлетворением потирать руки».

Это слова первого американского министра иностранных дел Франклина, у которого сердце больше всего болело за судьбу собственного народа и страны. Пустой болтун Франклин Рузвельт, предков которого надо искать в еврейском роде Розакампус из самых старинных испанских гетто, а позже, как подтвердили американские исследователи, среди Розенвельдсов или Розенфельдов в Голландии и в Германия, этот президент США с именем Франклин, которое очень обязывает, отказывается послушаться голоса предостережения из гроба, ибо пронзительные голоса его «придворных евреев» милее для его слуха и для него и его слюнявой супруги гораздо важнее, чем, судьба миллионов американцев, которых Франклин, друг Вашингтона, 150 лет тому назад хотел, защитить от наибольшего несчастья.

Подобно Америке, это же было и в Советском Союзе, где теперь евреи играют уже такую роль, о какой они в «Божьем раю» Рузвельта только и мечтают, а именно, получить господство над всем миром и подчинить себе все, человечество [11].

11. Пиявки американского народа. Последние новости (Киев). – 1943. – № 5, 1 февраля.

Жидовская дипломатия Соединенных Штатов.

Жида Гершеля Джонсона. прежнего советника в североамериканском посольстве в Лондоне, президент Рузвельт назначил послом в Стокгольм. Как жиду, ему следовало находиться между занятой немцами Норвегией и Советским Союзом. Мы глубоко убеждены в том, что Гершель Джонсон будет достойным представителем тех кругов американского населения, которые приветствуют вступление Америки в войну, а также стремятся к восстановлению палестинского иудейского государства и не прочь даже осуществить старую мечту демократии об иудейском владычестве в мире.

В Москве находится племянник пресловутых руководителей бойкота и членов жидовского ордена «Бие-Брис» Самуила Унтермейера, Лоуренс Штейнгардт, перед своим назначением послом в Москву активничавший в Стокгольме.

Повидимому предполагалось, что пребывание жида на границах немецкого государства окажется особенно надежным для политики окружения, так как всегда такое положение должен занимать избранник из этого народа.

Винант, посол в Лондоне – не жид, но советник у него и советник в посольстве – жид Веньямин Кон; о котором можно сказать, что он и есть собственно «американский» дипломат в Лондоне.

Таким образом от Лондона через Стокгольм в Москву наведен дипломатический мост, который может обслуживаться секретной службой. Жидовский союз «Зи американен Гебру» в Нью-Йорке, который с прямо таки удивительной откровенностью описал эту службу шпионажа, сообщил вкратце, что этот шпионаж хотя и ббыл связан деятельностью гестапо, но поддерживался не жидами американцами в Швеции и других странах.

То, что Джонсон поехал в Стокгольм не как представитель Рузвельта, а от имени «Американского еврейского комитета», следует точности ради отметить.

Это дает нам также повод ближе ознакомиться с использованием жидов в дипломатии Америки.

Первым жидом-дипломатом Северной Америки был майор Мардохай Ноа, которого в 1813 г. президент Медиссон назначил генеральным консулом в Тунисе. В 1859 г. за ним следовал посланник США в Голландии, агент Ротшильда Бельмонт, родившийся в Франкфурте. Маркус Оттербург в 1861 – 1867 гг. был посланником в Мексике; во время правления президента Линкольна Франклина генеральным консулом в Румынии был назначен Пейксото, который получал свое содержание взаймы от ордена «Бие-Брис», так как американское правительство не хотело посылать ему никаких сумм.

В 1887 г. послом США в Турции мы видим Оскара Штрауса, который, согласно старым планам жидовства, начал непосредственное другими нациями разрушение этого государства, чтобы на его развалинах могла возникнуть Палестина, как независимая иудейская держава.

В этом направлении действовал также Соломон Гирш и его последователь Генри Моргентау, отец нынешнего министра финансов Ф.Д.Рузвельта. Во время мировой войны подрывная работа проводилась Абрамом Елькусом в Константинополе, который, как руководящий член «Американского еврейского комитета», отныне принадлежит к руководящему жидовскому тайному обществу в Америки.

Левис Эйнштейн был министром в Коста-Рике, а в заключение в 1921 – 1923 г. послом в Праге; в бытность президента Гардинга в Персию был послан раввин Иосиф Р.Корнфельд. Во время мировой войны президент Вильсон Ира Нельсон назначил Морриса посланником в Стоглом.

В бытность Кулиджа уполномоченным делегатом в Боливию был послан Давид Е.Кауфман (в 1930 – 1933 гг.); в правление президента Гувера в одно и то же время дипломатами были назначены три жида: Гари Гугенхейм, который в союзе с массоном 33 степени Махадо в Гонзалесе занимался порабощением этого государства, А.С.Рачевский, который поехал в Прагу на смену Эйнштейну, и Герман Бернштейн, осчастлививший своим присутствием Албанию.

Кабинет Рузвельта настолько переполнен массонами и жидами, что можно упомянуть только главных жидовских деятелей, являющихся представителями Северной Америки: наряду с Венямином Коганом в Лондоне, Штейнгардтом в Москве и Джонсоном в Стокгольме, в Париже работал Йессе Исидор Штраус, пока его не сменил Буллит, тоже жидовского происхождения, который перед тем был представителем США в Москве.

благодаря опубликованию попавших в руки Германии тайных документов, мы знаем, что с его помощью политика окружения сначала достигла своей наивысшей точки и затем была безжалостно уничтожена.

Лео Р.Сак действовал в Коста-Рике, Луис Дрейфукс в Персии и Афганистане. Многочисленные жида в роли генеральных консулов, директорв бюро путешествий и морских бюро дополняли круг, в середине которого стояло соломенное чучело Рузвельта.

Руководство дипломатической службой в США находится собственно в руках жида Льва Пасволекис, который, хотя и родился еще в царской России, поддерживает связь с Эмануилом Келлером и Соль Блюмом. Соль Блюм является массоном 33 степени, членом «Независимого ордена Брис-Абрагам» и в 1933 г. назначается представителем «внеполитических дел» съезда. С этого времени судьба США зависит от жида, настоящую миссию которого узнают американцы тогда, когда уже будет слишком поздно для США. Вальтер Фрейд [12].

12. Жидовская дипломатия Соединенных Штатов. Вальтер Фрейд. Последние новости (Киев). – 1942. – № 3, 8 января.

[13].

13. Казачий клинок. – 1944. – № 2, 2 января.

КАЗАЧИЙ КЛИНОК. Мова: Російська. Місце видання: Сімферополь. Доступні дати: 02.05.1943 - 04.01.1944. Доступних номерів: 12. Еженедельная общеармейская казачья газета. Газета виходила у 1943–1944 рр. Адреса редакції газети – Польова пошта 72361. Редактор: не зазначений. Обсяг газети – 4 сторінки.

298. Дрл № 46 0/9-7 1-22 ШИ 977500

КАЗАЧИЙ Клинок

ЕЖЕНЕДЕЛЬНАЯ ГАЗЕТА ДЛЯ КАЗАЧЬИХ ВОЙСК

Второй год издания

№ 2 (41) | Январь 1944 г. | Адрес редакции: Полевая почта № 27361

Цена номера 2 руб.

**РУССКИЙ ЛЕГИОН ДЛЯ
БОРЬБЫ ПРОТИВ АНГЛИИ**

Видные русские офицеры обратились через газету „ДОБРОВОЛЕЦ“ с открытым письмом к генерал-лейтенанту Хеламку, от имени их соединений, с просьбой создать русский легион для борьбы против англичан.

Командование дало согласие. Легион сформирован и в ближайшее время вступит в бой.

[13].

13. Казачий клинок. – 1944. – № 2, 2 января.

[14].

14. Мал. Українські Вісті (Кіровоградські). – 1942. – № 48, 17 червня.

[15].

15. Казачий клинок. – 1943. – № 10, 2 мая.

Жи́ды воюют

Британские власти еще весной прошлого года разрешили в Палестине создание жидовской добровольческой армии в количестве 10.000 жидоединиц. Трудно описать энтузиазм и галдеж того героического племени, но до настоящего времени предлежали свои услуги 4.000 иудеев, и, при том, в своем вполне уверенных, что их в армию не примут (полуслепые, хромые, престарелые) [15].

15.Казачий клинок. – 1943. – № 10, 2 мая.

17. Воля народа. – 1944. – № 7, 6 декабря.

ВОЛЯ НАРОДА. Мова: Російська. Місце видання: Берлін. Доступні дати: 15.11.1944 - 21.02.1945. Доступних номерів: 22. Der volkswille. Орган комітета звільнення народів Росії. Газета виходила у Берліні у 1944–1945 роках двічі на тиждень. Відповідальний редактор генерал-лейтенант Г. М. Жиленков, заступник О. Казанцев.

Мова видання – російська, назва – російською і німецькою мовами. Обсяг газети від 2 до 8 сторінок.

16. Воля народа. – 1944. – № 8, 9 декабря.

Жидівське питання

в Румунії розв'язане БУКАРЕШТ, 6 лютого. - Для розв'язки жидівського питання в Румунії видано цілу низку нових роз'яснень. На цілий край створено одну

жидівську централю, яка має заступати інтереси жидівства. На основі закону, це буде єдине місце, яке матиме право приймати подання, щоб їх доручувати румунським державним властям. Прямі стосунки між жидами або жидівськими представниками та державними органами є цілком виключені. Жидівська центральна має в цілому краю комітети, які, відповідаючи розділові центральні, мають бути представництвами н» місці. Жидівській центральній та її органам мають бути підчинені всі жидівські організації. Без порозуміння з централею не можна засновувати жидівських товариств або союзів. З цим новим законом в'яжеться одночасно проблема терену праці. Таким чином розв'язка жидівського питання в Румунії вступає в європейську стадію [18].

18. Воля Покуття. – 1942. – № 10, 15 лютого.

НЕОБЫЧАЙНАЯ КАРЬЕРА.

Будучи 25 лет оторванными от Западной Европы, мы не имели никакого представления о том, каковы связи между нашими евреями и теми, которые в свое время эмигрировали за границу. Между тем, целый ряд ловкачей из этого племени сделали за эти годы карьеру, нажили большое состояние и даже пролезли на ответственные государственные посты различных держав Западной Европы. Недавно в одной зарубежной газете была помещена статья, рисующая головокружительную карьеру одного одесского еврея, которую можно признать довольно типичной для еврейской эмиграции. Привожу ниже эту статью, почти без всяких сокращений или изменений.

Незадолго до империалистической войны, в 1910 – 1912 гг. в газете «Одесский голос» подвизался – и не без успеха колодой бойкий еврей-репортер Марк Наумович Грюнберг. В начале своей публицистической деятельности он занимался исключительно пожарами и уличными происшествиями, но вскоре начал подниматься выше: ему стали поручать земские дела, мелкие интервью, приемы иностранных гостей и т. д. В виду неполной благозвучности своей фамилии

(выдававшей с головою его «неарийское» происхождение) свои статьи и заметки он подписывал «Зелегорский», что являлось, до некоторой степени, русским переводом: Грюнберг – Зеленая Гора...

В 1913 году Зелегорский женится на одной из дочерей еврея-сахарозаводчика Бродского и, с помощью ее капиталов, основывает небольшую вечернюю газету «Черноморские новости».

Война 1914 года застаёт его на посту редактора этой газеты и, «убежденный» ненавистник немцев, Грюнберг начинает на ее столбцах яростную «патриотическую» антинемецкую кампанию. В том же году он вступает в одесскую масонскую ложу, а несколько месяцев спустя совместно с группой одесских финансистов организует фабрику мясных консервов для армии. Еще через полгода Зелегорский приступает к выделке колючей проволоки для окопных заграждений. Правительственные заказы, естественно, не заставляют себя ждать, и к 1917 году Грюнберг уже является обладателем очень крупного, почти миллионного (в золотых рублях) состояния.

Февральская революция. Зелегорский на собственный счет содержит ряд еврейских революционных рабочих дружин, выдает субсидии лицам, «пострадавшим от гнета царского режима», и финансирует возродившееся еврейское национальное движение, не забывая в то же время переводить ядро своих капиталов в заграничные банки. В ноябре 1917 года Грюнберг, нагруженный до отказа благоприобретенными бриллиантами, платиной и акциями иностранных предприятий, беспрепятственно покидает вместе с супругой гостеприимные пределы РСФСР и обосновывается в Италии, где немедленно принимает католичество. В Риме он занимается крупной политикой и (вероятно, в награду за успехи в этой области) удостоивается посвящения в одну из высших масонских степеней.

Через полгода, приобретя у Ватикана крупную недвижимость на юге Италии, Зелегорский, произведя вторично литературный перевод своей «не-католической» фамилии сделался (вероятно, неожиданно даже для самого себя)... маркизом Марко

де Монте-Верди. Дальше его карьера начинает принимать головокружительный оборот. Приглашенный в 1918 году в Лондон, он по просьбе лорда Самюэля на собственный счет организует «еврейский полк особого назначения» (так, к сожалению, и не успевший побывать на Марнских позициях), в награду за что удостоивается от его величества короля Англии возведения в достоинство баронета, награждается орденом Бани и получает чин полковника, а вскоре генерал-майора британской армии.

После заключения мира генерал-майор Маркус Гринхилл (третий перевод!), маркиз де Монте-Верди, назначается представителем великобританских интересов в Китае, где он и остается в течение целого ряда лет и где его «капиталистическое» (!) происхождение ничуть не мешает ему войти в близкую связь с дипломатами Союза Советских Социалистических Республик.

Его действительно неутомимая энергия, а, главное, неограниченные материальные средства немало способствуют распространению коммунистического влияния в Небесной Империи, в результате чего маркиз де Монте-Верди удостоивается получения собственноручного послания от «отца народов».

Активное участие в торговле опиумом значительно увеличивает и без того громадное состояние баронета, который в 1938 году оказывается уже в Южной Америке.

Здесь, приобретя благодаря своим колоссальным связям и огромному богатству большое влияние на президента одной из крупных южноамериканских республик, генерал Гринхилл, вскоре производит «дворцовый переворот» и, едва ли не собственноручно «устранив» доверчивого президента, сажает на его месте собственного племянника.

В настоящий момент кавалер ордена Бани, архимиллионер, генерал британской армии Маркус Гринхилл, маркиз де Монте-Верди находится в Соединенных Штатах, где наблюдает за производством взрывчатых веществ и снаряжения, предназначенных к отправке в Советский Союз.

Вот поистине великолепный пример скромной еврейской карьеры! Л.Дудин [19].

19. НЕОБЫЧАЙНАЯ КАРЬЕРА. Л.Дудин. Последние новости (Киев). – 1943. – № 12, 22 марта.

МАСОН РУЗВЕЛЬТ.

Провокаторская игра Рузвельта на Дальнем Востоке с Японией провалилась: Рузвельт теперь ведет войну, которую он должен продолжать по поручению иудейства и масонства.

О губительной политическою деятельности этих факторов, известных всей Европе, так же как и Азии, свидетельствуют голоса, прозвучавшие сейчас же, как только Япония положила конец провокации. Когда пражская газета («Народная политика») писала, что не может быть никакого сомнения в том, что Рузвельт является наибольшим поджигателем войны в истории, и что все войны с 1939 года должны быть названы войнами Рузвельта, что Рузвельта надо рассматривать, как платного прислужника жидов и масонов, и что теперь жида дали свободу развиваться ужасам войны на Тихом океане, то эти голоса указали именно на то, что с та ким трудом просачивалось как в Европу, так и на Дальний Восток.

Сказка относительно нападения немцев на истребитель «Грир», инцидент с «Кирни», легендарная немецкая карта о разделе Южной Америки, а также вымышленный манифест об уничтожении религий мира – все это были ловкие ходы Рузвельта для возбуждения в американском народе жажды войны.

Может ли это нас удивлять сегодня? Мы знаем, что Франклин Делано Рузвельт является только марионеткой в руках плутократов, международного масонства и иудейства. Махинации плутократов и жидов в связи с этим уже известны. Но какую же роль при этом играют масоны?

Никто сегодня не может отрицать, что эти круги, которые подпольной связью охватывают, большую часть мира, могли повлиять на пути и решения этой мнимой самой свободной демократии.

Но рассмотрим связь поближе. Рузвельт – масон высочайшей степени и почтенный член ордена «Де Молей». Он принадлежит к целому ряду лож, как, например, «Большие кедры Ливана» и «Старый арабский орден дворянства мистических криков», членом которых, по международному масонскому кодексу, могут состоять только масоны наивысшей ступени. Все масонские ложи мира подлежат прямому или косвенному контролю чисто еврейского ордена «Бие Брис», так что выдающаяся роль евреев в кругу масонов может быть доказана.

В британском ежемесячном журнале «Католик газете» за февраль 1936 г. мы читаем выдержки речей, произнесенных по поводу еврейской конференции в Париже.

«Мы властители войны и мира, – так гласил протокол, – Франция уже вам покорила. Англия зависит от наших финансов, наша раба. Много других стран, включая и США, подчинились нашей системе».

Дальше «Джумзи Кроникл» за 14 февраля 1934 года сообщает, нам, что на заседании «Беспартийных антинацистского союза мира для защиты человечества», под председательством пресловутого и, между прочим, умершего уже американского жида Самуэля Унтермеера было вынесено следующее постановление:

«Бойкот Германии еврейством будет продолжаться до тех пор, пока германское правительство не допустит опять масонских лож и не вернет им их собственности».

Это откровенное призывание в сотрудничестве между жидами и масонами. Но при чем же тут Франклин Рузвельт? Недвусмысленный ответ на этот вопрос содержится в недавно найденных документах масонской ложи «Гранд Ориент», центр которой находится в Париже, но которая проникла решительно всюду на европейском континенте. В этих документах, напечатанных во французской газете «Грингуар» говорится, что неоднократно уличенный уже на основании официальных материалов поджигатель войны Вильям Буллит, тогдашний посол Соединенных Штатов Америки во Франции, пригласил к себе гросмейстера ложи «Гранд Ориент», чтобы передать ему сообщения Рузвельта. Переговоры происходили в мае 1939 г.

Из содержания документа выясняется, что Рузвельт после с момента этого сообщения решил всеми имеющимися в его распоряжении средствами противостоять диктаторам – застрельщикам уничтожающей силы, как он их называет, и бороться за защиту цивилизации и человечества.

«С огорчением мы узнали, продолжает Рузвельт, – что даже сегодня влиятельные силы высказываются в пользу мира за любую цену.

Со всей силой мы должны отмежеваться от этой ослепляющей ошибки, чтобы переговорами и уступками суметь сохранить существующее отношение сил. Вся мощь и помощь многонароной демократии мира на стороне тех, кто решился противостоять новым требованиям и угрозам. Мы торжественно заверяем всех противников нового компромисса... в нашей полной моральной и материальной поддержке. Подпись:

Франклин Д.Рузвельт».

Из протокола заседания совета большой ложе «Гранд Ориент» от 29 мая 1939 года выясняется, что Буллит, который был очень возбужден, сообщил гросмейстеру Грусьеру при переговорах подробности своего частного разговора по телефону с Рузвельтом. После этого он мог информировать президента о том, что в интересах поддержания существующего порядка в Париже и Лондоне была осознана необходимость всеми средствами противиться возможному взаимопониманию между Гитлером и европейской демократией.

Компромисс в польском вопросе был бы большой ошибкой. Он – Буллит – еще в марте объяснил Чемберлену, что продолжение политики мира может привести к тому, что Англии будет отказано в какой бы то ни было моральной или материальной помощи со стороны США.

При этом Рузвельт распорядился всеми средствами стремиться к тому, чтобы больше не уклоняться от пути сделки с Гитлером. Соединенные Штаты уже принесли свои заверения Англии и Франции, что в случае войны всем своим весом лягут на чашу весов в пользу европейской демократии.

Мы знаем почему Рузвельт вопреки воле и благополучию своего народа стремится к войне. Жиды и масоны мира хотят войны, и Рузвельт взял на себя провести в жизнь это решение [20].

20. МАСОН РУЗВЕЛЬТ. Последние новости (Киев). – 1942. – № 5, 19 января.

Масонство – ворог народів

ОК. Хто хоче зрозуміти суть світового масонства, той мусить перш за все пізнати жидівство. Хто ж пізнає як слід жидівське питання тому й стане ясною загрозлива небезпека масонства. Масонство це світовим жидівством ведена та йому вповні підпорядкована організація, яка ставить собі за політичну ціль віддати володіння світом під повне керівництво світового жидівства. Масонство стає до цього послідовно, щоби оцю ціль досягнути, ніякий засіб не був для нього злий, ніяка дорога за важка. Він хоче зігнати усі народи землі під кнут тайної жидівської організації, яка спершу мала осідок в Європі та згодом, коли до влади в Німеччині прийшов Гітлер, вона мусіла розбивати собі нові шатра в Америці. Усі масонські льожі в світі, чи це вони національні чи міжнародні, підлягають одній централі жидівського проводу, і саме тому масонство є ще більше небезпечною загрозою як саме жидівство, бо тут заховався жид, щоби цією дорогою легковірних християн запрягти до свого воза.

Головною ціллю світового масонства є перше: розбиття національних держав, друге; знищення релігії, третє: здобуття влади в світі для жидівства. Де лише масонство доходило до влади, там негайно воно руйнувало найсвятіші релігійні та патріотичні почування дотичних народів. Так було в добу французької революції з році 1789, коли то Христову релігію заступлено богинею «Розум». Те повторилося і в наші часи, коли в Советському Союзі Ленін і Сталін прийшли до влади, та саме жидам була по вподобі. Врешті подумали жиди, що вже досягнули свого мету та при помочі безчисленної кількості жидівських комісарів хотіли розпалити в цілому світі «Світову Революцію». Як остаточна ціль було б очевидно володіння всього жидівства над світом. Що оці зловіщі задуми не здійснилися, треба завдячувати

нікому більше, тільки німецькій зброї, що безпощадно усі ці плани володіння над світом раз назавжди знівечила.

Незвичайно велике конто довгів масонства. Майже всі війни були спричинені ним, усі господарські кризи, усі голодові нещастя є в безпосередній або посередній формі ним організовані. Бо воно може досягнути свою остаточну мету – жидівське володіння над світом – тільки дорогою розвалення держав та впровадження безладдя у світі. Лише 10 мільонів вбитих в останній світовій війні йде на рахунок оцієї жидівської світової зарази. Безконечним рядом слідкують політичні вбивства противників. Жидівська згряя під'юджувала народа проти порядку та намовляла його до робітничих заколотів і страйків, кидаючи його в скорострільний вогонь війська та поліції. Скрізь, де лише нещастя, нужда, голод та смерть царювала серед християнських народів там, ззаду заховувалося масонство.

Масонству пощастило пролізти в найвищі урядові інстанції поодиноких держав. Навіть цісарі й президенти були його членами. Так сьогодні й американський президент Північної Америки Рузвельт є масоном найвищого ступня та настільки послухний жидам, що він, ніким не нападений та нівідкіль не загрожуванний кинув свій край в оцю війну. В тайних зустрічах зустрічаються найвищі провідники світового масонства, кількістю 300 людей та радять над тим, яку саме завести політику, щоби народи кинути в нове нещастя, нове лихоліття та щоби світ запалити новою незгодою та ввести в ньому заколот.

Але націонал-соціалізм відкрив народам очі й сьогодні оце заразливе плем'я, як гадюча їдь, винищується, щоби воно вже ні коли більше не чинило лиха та щоби врешті народи могли зажити спокійним та чесним життям [21].

21. Масонство – ворог народів. Сумський вісник. – 1942. – № 70, 12 червня.

Масоны и еврейство.

Масоны, или как они себя тоже называют «вольные каменщики» ведут свое происхождение от средневековых вольных строительных цехов (каменщиков), которые были распространены во всей тогдашней Западной Европе и которых

местные власти го родов короли, князья, нанимали для постройки дворцов и, главным образом, храмов. Большинство грандиозных, поражающих нас и теперь красотой своей архитектуры готиче ских храмов, были построены этими артелями вольных каменщиков. Так как эта работа требовала много знаний, опыта и искусства и оценивалась очень высоко, то, естественно, что артели с большим выбором принимали новых членов в свои ряды. Вместе с тем, эти артели были разбросаны повсюду и отдельным рабочим или группам рабочих приходилось, часто перекочевывать, в зависимости от потребности в рабочих руках, с одного места на другое. Были нужны доказательства того, что данное лицо действительно является правомочным членом цеха вольных каменщиков. Это было тем более необходимо, что цех нес ответственность за работу. В виду этого, практика цехов выработала для своих членов особые тайные пароли и отличительные знаки, с помощью которых любой член цеха, куда бы он ни попадал, мог легитимироваться на месте. Очевидно также, что для того, чтобы избежать злоупотреблений, требовалась особая клятва в сохранении тайны отличительных знаков, а все вместе взятое придавало всей организации каменщиков особый, замкнутый корпоративный характер. Далее, для того, чтобы в условиях того времени иметь возможность, в случае нужды лучше защищать свои права, отдельные цехи стали, как это было вообще в обычае, выбирать себе, так называемых «патронов» среди представителей знатного дворянства.

Далее, по причинам, о которых речь будет ниже, эти патроны начали с течением времени записывать в число гильдий каменщиков (лож) своих родственников и Друзей.

В результате, как это явствует из сохранившихся в Англии документов XVII века, эти не профессиональные члены лож стали вскоре представлять собой как бы символическое масонство. Цели и деятельность вновь образовавшегося масонства уже ни чего общего не имели с профессиональными каменщиками, но система организации последних, их международный характер, система подчинения, тайность

ритуалов и пр. оказались заманчивыми для применения в совершенно иных областях.

Каковы же были цели масонства? Здесь, как обыкновенно бывает, идеологические цели переплетались с чисто практическими. Практическая выгода принадлежности к масонской ложе заключалась в общих чертах в следующем: входя в корпоративно-замкнутое объединение более или менее влиятельного слоя буржуазии и дворянства, каждый масон, в силу своей принадлежности к ложе, получал связи и доступ туда, куда ему иначе проникнуть было бы трудно или не возможно. Одевать карьеру журналиста, писателя, политика было бесконечно проще, имея рекомендации и связи влиятельных братьев-масонов. То же относится, конечно, и к области финансовой деятельности. Но давая своим членам такие преимущества, масонские ложи, конечно, были в свою очередь заинтересованы в том, чтобы принимать только таких новых членов, которые, в свою очередь, могли бы им что-то дать. Поэтому масонство никогда не было организацией широких масс, а являло собой всегда известного рода буржуазно-интеллектуальную олигархию. В области идеологической, масонство XVIII-го и первой половины XIX века выражало идеи «просветителей». Лозунги французской революции братство, равенство, свобода родились в парижских ложах (Вольтер, Монтескье, Мирабо, Марат, Лафайет, Филипп Эгалите, Гельвеций, Дидро и др. были масонами).

В каждой стране масонство носило более или менее свой национальный облик и политические направления лож разных ритуалов (Великого Востока, Шотландских и др.) были так же неоднородны; наконец, и сам состав «братьев» носил, как мы видели, не демократический, а олигархический буржуазный характер. Но как бы то ни было, масонство было носителем идей, так называемого, «вежа про свещения» со всеми его «общечеловеческими лозунгами». Еврейство сразу же увидело в масонстве как раз те возможности, о которых оно могло только мечтать. И, действительно: богатая, влиятельная, имеющая самые тесные связи с сильными мира сего организация, выставляла лозунги, которые обещали не только полное политическое

и социальное равноправие евреев, но давали этим последним возможность и самим проникнуть в ложи и тем самым принимать самое не посредственное участие, как во внешней, так и во внутренней политике страны. Правда, старое масонство прикрывалось еще довольно прочно христианскими лозунгами, а потому, несмотря на все принципы братства и равенства, христианское вероисповедание считалось неразрывно связанным с принадлежностью к ложе. Вот это-то и служило преградой, которую евреям предстояло преодолеть. Нечего и говорить, что они со всей присущей им энергией, настойчивостью и ловкостью вступили в эту борьбу и что скоро они и выиграли ее.

Еврейство сумело в масонстве, как и вообще всюду, куда оно проникало, скоро завоевать руководящее положение, пользуясь особенностями масонских организаций. Как известно, «братья» далеко не являются равноправными членами лож, а делятся в зависимости от ритууса, к которому принадлежит ложа, на ряд ступеней (в руководящих ложах в большинстве случаев 33 ступени). «Братья» одних ступеней знают только непосредственно над ними стоящих «мастеров» и состав дальнейших иерархических ступеней является тайной. Рядовые масоны поэтому не могут знать, от кого персонально исходят те или другие общие руководящие инструкции или лозунги, а потому еврейство имело возможность закулисно руководить идеологией и политикой лож без того, чтобы афишировать себя и не вызывать разговоров о еврейском засилии. Тайное руководство деятельностью лож исходило из так называемых «Высших Советов», которые имелись в каждой стране; всего существовало 36 Высших Советов, объединенных Лозанской конференцией 1875 года. Параллельно с этим масонством существует мощная еврейская масонская организация «Бнэй-Брит», членами которой могут быть только евреи (как мы видим, лозунги «братства», «равенства» и расовой религиозной терпимости имеют для еврейства значение только в мире «гоев»). И так, если только евреи могут быть членами «Бнэй-Брит», то для братьев этого последнего не ставилось никаких

препятствий для вхождения в общие масонские ложи. Поэтому масоны высших ступеней сплошь и рядом являются одновременно и членами Бнэй-Врита.

О значении масонских лож в политической и культурной жизни Западной Европы, еще в середине прошлого века, мы имеем следующее авторитетное свидетельство английского министра-президента еврея Дизраэли: «Мир управляется совершенно други ми людьми, чем это думают те, кто не стоит за кулисами. Масонство это маленькая ветвь политики уже давно протиснулась в самую тайную дипломатию и завладела ею. В Европе не было ни одного значительного движения, в котором бы масонство не принимало решающего участия. Только тот может писать историю Европы, кто посвящен в тайны лож? Насколько же на верхах еврейство слито, с одной стороны, с масонством, а с другой правительствами той или другой страны, показывает пример Кремье. Будучи французским министром-президентом, он был в то же время основателем «Всемирного еврейского союза» и «великим мастером Верховного Совета Франции».

Когда 7-й конгресс Коммунистического, Интернационала постановил в 1935 г. создать для борьбы с антисемитской национал-социалистической Германией, так называемый «народный фронт», т. е. объединение всех тех политических и социальных групп Европы, которые безразлично по каким мотивам были противниками новой Германии, то тут мировое еврейство, идя рука об руку с советским правительством и с 3-м интернационалом, нашло в лице другого своего близкого, союзника в масонстве, готовую международную организацию, которая также объединяла различные социальные и политические круги и была также непримиримо настроена к так называемому «фашизму» (во Франции «Великий Восток» сразу же встал в ряды «народного фронта», или вернее сказать, организовал его), а все те бесчисленные «международные» антифашистские конгрессы в 1937—38 г. г. под видом борьбы за всевозможные демократические принципы, организовывались при самом непосредственном участии масонских лож.

В постановленні конвенту «Великого Востока» в 1933 г., в год торжества национал-социализма в Германии, между прочим, откровенно сказано: «Масонство является связующим звеном между всеми демократическими странами и ставит своей целью уничтожение фашизма».

Таким образом трудно сказать большевик ли использовал масонство в целях борьбы с истинным социализмом или наоборот. Во всяком случае, оба вместе они составляют антинародное единство чуждое и враждебное любому честному и здоровому народу Европы. П. СЕРГЕЕВ [22].

22. Масоны и еврейство. Заря. – 1943. – № 37, 12 мая.

Масонство—всесвітній ворог усіх народів.

Хто хоче зрозуміти суть світового масонства, той мучить перш за все пізнати жидівство. Хто ж пізнає як слід жидівське питає—тому її стане ясною загрозою небезпека масонства.

Масонство – це світовим жидівством ведена та йому вповні підпорядкована організація, яка ставить собі за політичну ціль віддати володіння світом під повне керівництво світового жидівства. Масонство прагне до цього послідовно, щоб оцю ціль досягнути, ніякий засіб не був для нього злий, ніяка дорога заважка. Він хоче зігнати усі народи землі під батіг тайної жидівської організації, яка спершу мала осідок в Європі та згодом, коли до влади в Німеччині прийшов Гітлер вона мусіла розбивати собі нові шатра в Америці. Усі масонські ложі в світі, чи це вони національні, чи міжнародні, підлягають одній централі жидівського проводу. І саме тому масонство є ще більше небезпечною загрозою як саме жидівство, бо тут заховався жид, щоб цією дорогою легковірних християн запрягти до свого воза.

Головною ціллю світового масонства є перше: розбиття національних держав, друге: знищення релігії, третє: здобуття влади в світі для жидівства. Де лише масони доходили до влади, там негайно вони розбуджували найсвятіші релігійні та патріотичні почування підкорених народів. Так було в добу французької революції в році 1789, коли то Христову релігію заступлено богинею „Розум“. Теповторилося і в

наші часи, коли в Советському Союзі Ленін і Сталін прийшли до влади, яка саме жидам була до вподоби. Врешті подумали жиди, що вже досягнули свою мету та при допомозі безчисленної кількості жидівських комісарів хотіли розпалити в цілому світі „Світову Революцію". Як остаточна ціль було б очевидно володіння всього жидівства над світом. Що оці зловіщі задуми не здійснилися треба завдячувати нікому більше, тільки німецькій зброї; ця безпощадно усі ці плани володіння над світом раз назавжди знівечила.

Незвичайно велике конто богів масонства. Майже всі війни були спричинені ним, усі господарські кризи, усі голоди – щастя є в безпосередній або середній формі ним організовані. Бо воно може досягнути свою остаточну мету – жидівське володіння над світом тільки дорогою розвалення держав та впровадження безладдя у світі. Лише 10 мільйонів вбитих, а останній світовій війні йде на рахунок оцієї жидівської світової зарази. Вона підбурювала народи проти порядку та намовляла їх до робітничих заколотів і страйків, кидаючи їх в скорострільний вогонь війська та поліції. Скрізь де лише иє щастя, нужда голод та смерть працювала серед християнських народів – там ззаду заховувалося масонство.

Масонству пощастило пролізти в найвищі урядові інстації поодиноких держав. Навіть цісарі й президенти були його членами. Так сьогодні й американський президент З'єднаних Держав Північної Америки Рузвельт є масоном найвищого ступня та настільки послужний жидам, що він, ніким не нападений та нівідкіль не загрожуваний, кинув свій край в оцю війну. В давніх зустрічах стрічаються найвищі провідники світового масонства, кількістю 300 людей та радяться над тим, яку саме завести політику, щоб народ кинути в нове нещастя нове лихоліття та щоб світ запалити новою незгодою та ввести в ньому заколот. На цих тайних засіданнях назначаються коли й де має відбутися революція, там виготовляють воєнні плани, там приготовляють атентати та організують світові господарські кризи і т. д.

Масони проповзуть в організації та сім'ї, й тут під плащиком чесних та ревливих людей, що борються за свободу, братерство та рівноправність, розсівають отруту в

службі загального жидіства. Але націонал-соціалізм відкрив народам очі й сьогодні оце заразливе плем'я, як гадюча їдь, вивищується, щоб воно вже ніколи більше не чинило лиха, та щоб врешті народи могли зажити спокійним та чесним життям [23].

23. Масонство—всесвітній ворог усіх народів. Життя Зіньківщини. – 1942. – № 32, 9 травня.

Жидовский мировой полип.

Во время первой мировой войны, 26 и 27 марта 1916 года, в Филадельфии открылся американский еврейский конгресс с участием 367 делегатов, представлявших более миллиона евреев и 4381 общину.

В продолжение более 25 лет это учреждение, которое можно назвать не иначе, как «еврейским парламентом», представляло интересы еврейства.

В настоящее время американский еврейский конгресс представляет около тысячи жидовских общин, от которых прислано определенное число представителей, соответственно значению той или другой общины. Ежегодно в этот «парламент» выбирается 160 высших представителей и полномочных чиновников. Во главе этого конгресса стоит почетный президент известнейший раввин Стефан Визе, который уже в 1916 году на первом собрании предложил проект будущего мирового еврейского конгресса.

Американский еврейский конгресс может на глазах американского правительства держать «собственных дипломатов» в различных странах и от имени конгресса посылать ноты протеста правительствам тех стран, где с жидами обращаются не так, как они этого желают. Делегаты конгресса избираются, по демократическому образцу, из всех слоев общества, так что можно действительно, говорить о представительстве всей жидовской нации.

После мировой войны, когда не еврейский мир истекал кровью и миллионы людей во всех странах погибали во имя жидовского финансового владычества, для мирового еврейства настал час проведения политики по своему собственному усмотрению.

В 1919 году на конференции по заключению мира в Версале принимала участие и еврейская делегация в составе маршала Мака, Стефана Визе, Кутлера, Рихарда и Якова де Хааса, причем эта делегация имела определенное влияние на ход переговоров.

В 1932 году американский еврейский конгресс предпринял ряд шагов в целях дальнейшего объединения мирового еврейства. И тут Визе был главным организатором мирового еврейского конгресса, целью которого было обеспечить еврейство всего мира парламентским представительством.

Советский Союз является для мира страшным примером того, до каких пределов может интернациональное жидовство использовать свою силу.

Благодаря большевистской системе, жида захватили власть и поработили народы России. Они все забрали в свои руки и закрепили все население, доведя его до состояния безграничного страха и ужаса.

Национал-социалистическая Германия совершенно обезвредила у себя жидовских кровопийц.

Адольф Гитлер теперь добрался и до Советского союза, чтобы освободить его народы от жидовского ярма [24].

24. Жидовский мировой полип. Голос Крыма (Симферополь). 1942. – № 21, 12 марта.

Рузвелт на поведі у масонів.

Еспанське агентство „ЕФЕ“ сповіщає з Гондурасу, що масонський конгрес Центральної Америки, який засідає в Гватемалі, влаштував зібрання льожі „Великого Сходу“. З цього приводу вийшло розпорядження, щоб у всіх льожках Гондурасу були вивішені портрети Рузвелта. За послуги перед масонством Рузвелтові надано почесний титул „Бенемеріто“ (маститий).

Масонські льожі Центральної Америки висловили Рузвелтові свою вдячність і завірили його, що його портрети будуть вивішені і по приватних квартирах масонів.

В зв'язку з дим цікаво пригадати світлину, на якій Рузвелта знято як члена однієї нью-йоркської масонської ложі, що в більшості складається із жидів. Сам президент знятий із знаком 32 ступеня масонської ієрархії.

Масонство в Сполученнях Шта тах знаходиться під необмеженим жидівським впливом. Самого Рузвелта було посвячено у вищий ступінь „шотландського ритуалу". З того часу він, імовірно, піднявся ще вище по масонській ієрархії.

Жидівське оточення американського масонства завжди було для президента тим вигідним ґрунтом, на якому він будував свою політику. В жилах самого Рузвелта тече жидівська кров. Він ніколи не спростовував висновків експертизи інституту Карнеджі, який встановив, що предки президента були еспанські жида, на прізвище Росакампо. Деякі паростки цього роду розсіялися по Німеччині і Голляндії, під ім'ям Розенбоймів і Розенфельдів. Голляндські Розенфельди переселилися до Сполучених Штатів, прибравши потім прізвище Рузвелт. Президент є нащадком жидівсько-голляндської родини, яка переселилася до США.

Вже з молодих років Рузвелт прийшов до висновку, що, не приєднавшись до масонів, важко зробити в Америці політичну кар'єру. Вся процедура многоразових виборів Рузвелта в пре іденти була організована за лаштунками масонами. Рузвелт прислухається до голосу цієї кліки. Вся його ідеологія походить з масонських коренів.

Якщо тепер ложі Центральної Америки плазують перед Рузвелтом, то це доводить, як широко розповзлося масонське павутиння Північної Америки, за яким ховається світове жидівство [25].

25. Рузвелт на поводі у масонів. Харківські короткі зведення. – 1943. – № 40, 9 травня.

Змеиное гнездо разжигателей войны.

Практическая деятельность разжигателей войны из плутократического лагеря, сама «демократическая» пресса дают возможность почти ежедневно констатировать тесную связь между иудейством и масонством. Факты ярко показывают откровенное фарисейство масонских и иудейских лозунгов. Ведь даже влиятельнейшие «братья

масонских лож» с Рузвельтом во главе совсем не скрывают своего сотрудничества с иудеями. Недавно демократическая пресса с подчеркнутой гордостью сообщила, что Гондурасская великая ложа присвоила президенту Рузвельту за его заслуги перед масонскими ложами Средней Америки почетный титул «бенемерито» (высокозаслуженного). Одновременно всем ложам Средней Америки предложено развесить на видных местах своих помещений портреты президента Рузвельта.

Рузвельт вообще играет руководящую роль в масонстве. Когда он только начинал свою политическую карьеру, он уже был членом ложи. Уже в 1929 году, имея 47 лет от роду, Рузвельт в «Ложе шотландского обряда» достиг 32 степени. Потом он стал членом «Сайпрес шрайн темпл» в Альбани – Нью-Йорке и, наконец, почетным членом «Альмас шрайн темпл» в Вашингтоне. Эти обе масонские ложи являются организациями высшей степени и членство в них – это высшее масонское достоинство. Своим влиятельным положением в ложе Рузвельт обязан главным образом своей тесной связью с руководителями американского иудейства.

Среднее американское масонство сыграло влиятельную роль в деле связи между США и среднеамериканскими государствами. Панамериканская идея, которой Рузвельт посвящает так много времени, это любимый предмет масонской политики. Уже президент Вильсон, также тесно связанный с масонством и иудейством, когда впервые провозгласил панамериканскую программу в настоящем ее виде, мог похвалиться тесным сотрудничеством масонов высшей степени всей Америки. Чтобы возбудить заинтересованность панамериканской программой, много руководителей американского масонства разъезжали везде по Америке для пропаганды. Великий мастер США в январе 1941 года указал «Венецуэлской великой ложе», что эти поездки в американские столицы много содействовали «общей работе» всех правительств Северной, Средней и Южной Америки и заметно укрепили их антиевропейское настроение,

«Венецуэлская великая ложа» была особенно активной в панамериканском вопросе. Она, например, обратилась, между прочим, с циркуляром к братским

масонским союзам всей Южной Америки. В этом циркуляре подчеркивалась необходимость создать условия, чтобы «все масоны американского континента и расположенных около него островов выступили вместе и из многих сотен тысяч создали одно содружество, представляющее собою могучую силу в серьезный момент».

Американские масоны достигли своей цели. Большинство американских республик принимает участие в войне против антибольшевистского треугольника Берлин – Рим – Токио. Американские народы льют свою кровь и жертвуют собой в борьбе, примкнуть к которой их никогда не заставляли собственные интересы.

Никогда ни один политик, ни один генерал, ни один начальник морского или воздушного флота государств Оси не имел целью хотя бы чем-нибудь затронуть интересы американских республик. Народы государств Оси предпочли бы мирное соревнование вооруженной борьбе. Не они хотели войны с Америкой – ее; жаждали только зарабатывающие на войне, стремящиеся к деньгам и власти. В первую очередь ее хотели ориентированные на иудеев масоны и сами жида, создавшие из масонских лож очень покорные орудия, которыми они мечтают осуществить свои планы мирового господства.

Народы Новой Европы ликвидировали масонские ложи в своих государствах, потому что за масонством скрывается иудейство. Настоящая война ясно показала, что масонство и иудейство – это одно и то же. Война еще больше укрепила общее убеждение, что мир только тогда можно будет перестроить на честных основаниях, и только тогда народы смогут развить свои способности, согласно своим действительным национальным особенностям, когда иудейство, а с ним и масонство, будут уничтожены [26].

26. Змеиное гнездо разжигателей войны. Последние новости (Киев). – 1943. – № 33, 16 августа.

КАТЕДРУ ПЕРЕМІНЕНО В СИНАГОГУ.

Як подала лондонська інформаційна служба, славну катедру Ст.-Панерас в Кріквел на островах Оркней переіменено, на бажання жидів, в синагогу на час святкувань жидівського нового року дня 29 вересня. Того дня знято з катедри всі християнські відзнаки. Катедра Ст.-Панерас, це велика святість англійської півночі. Її заснували у свій час вікінги. В англійському звідомленні стверджено, що у мирних, часах на островах Оркней жив лише один жид. Але в останніх роках кількість жидів помітно там зросла [27].

27. КАТЕДРУ ПЕРЕМІНЕНО В СИНАГОГУ. Вісті. – 1943. – № 41, 14 жовтня.

„Велика жертва" жидівського губернатора Нью-Йорку.

ЖЕНЕВА. Як «Есошіейтендт Прес» повідомляє, дуже гострий брак гуми в США привів жидівського та «дуже патріотичного» губернатора Нью-Йорку Герберта Лемана до того, що він на час війни не буде грати в теніс та що віддав свої тенісові пантофлі на збірку старої гуми. Пані Леман також відала на збірку свій десятилітній гумовий хідник з перед дверей [28].

28. „Велика жертва" жидівського губернатора Нью-Йорку. Дзвін (Кривий Ріг). – 1942. – № 125, 12 серпня.

Американский конгресс и евреи.

ВАШИНГТОН. 1. Ен. Газета „Сендей Стар» пишет, что обе палаты конгресса потребовали создания комиссии, составленной из дипломатических, экономических и военных экспертов парламента для спасения европейских евреев.

Газета пишет о немедленном воздействии Соединенных Штатов [29].

29. Американский конгресс и евреи. Молва. – 1943. – № 299, 2 декабря.

Кожен п'ятий житель Нью-Йорку — жид.

Женева, 6 травня. За офіційною статистикою, яка опублікована газетою „Нью-Йорк Верлд Телеграм“, кількість жидів у Нью-Йорку за часи війни збільшилась з 1.760.000 до 2.000.200. Це означає, що кожен п'ятий житель Нью-Йорку – жид [30].

30. Кожен п'ятий житель Нью-Йорку — жид. Харківські короткі зведення. – 1943. – № 39, 8 травня.

Жидівсько-центральный Нью-Йорк.

З початку війни число жидів в Нью-Йорку підвищилось від 1,75 мільйона до 2,2 мільйона.

Отже, кожний 5 мешканець колосального міста є жид. В це число не зараховані всі жида, які замаскували себе переходом до іншої віри.

Крім жидів, що при були з Європи, приїжджають тепер жида більшістю з американських провінціальних міст, де ворожість до жидів збільшується [31].

31. Жидівсько-центральный Нью-Йорк. Бориспільські вісті. – 1943. – № 37, 21 травня.

Жид Барзімзон здобув Нью-Йорк.

22-го серпня 1654-го року можна вважати за „пропам'ятний день" для північно-американської історії тому, що в цей день ступив на північно-американську землю перший жид. Він називався Якоб Барзімзон і походив з Амстердаму, де займався брудними гешефтами, як всі його одноплемінники. Одного дня туга за легкою наживою перемогла в ньому страх перед глибокою водою морською, хворобою та погнала його до Америки. Він осів у Новому Амстердамі, осередкові тодішніх голандських в Північній Америці – теперішньому Нью-Йорку. З того часу почався вплив жидів до цієї нової обітованої землі та здобування жида ми цього великого багатого простору.

Населення Нового Амстердаму вже й тоді нерадо дивилося на прибулих жидів, але Якоб Барзімзон був власником акцій „Голандського західно-індійського товариства", яке відогравало велику роллю и північно-американській торгівлі, й тому не можна було його позбутися, Населення Амстердаму не могло й не сміло зруйнувати товариство, завдаючи шкоди одному з його головних акціонерів.

Барзімзон пустив коріння. Жидові завжди щастить навіть на зовсім чужому для нього ґрунті – бур'ян росте швидко! По восьми тижнях до Ново-Амстердамського порту пристав пароплав й «Сент Чарлз», з якого на превелике здивування місцевого населення зійшло 27 нових жидів, яких Якоб Барзімзон прийняв в широкі обійми, як

своїх одноплемінників і бажаних торговельних партнерів. Ці пархаті, брудні постаті з гетта навіть не заплатили капітанові корабля за подорож. 28 жидів, 28 Барзімзонів в Новому Амстердамі! Один Барзімзон – це невелика біда, але зразу 28?!...

Як сарана налетіли вони на працююче населення міста, жеручи його багатства. Своєю поведінкою вони довели до того, що через кілька місяців голандський губернатор Пегер Стійвезант мусив видати і суворі розпорядження про охорону пильних ірландських поселенців та купців від жидівської Нечисті. Але жиди були товстошкірі. Вони й далі вважали голандців – за придатний об'єкт для визискування. Тоді губернатор написав листа до Амстердаму, в якому виклав урядові всю зухвалість та настирливість жидів: „Переконавшись, що жиди своїми методами використання та ошукувань зробилися нестерпними для християнських та інших членів нашого магістрату, та що управління з свого боку вважає, що жиди через свої природні лінощі можуть бути тягарем для цього краю, я вважаю за потрібне потиху змусити їх повернутися до Європи!"

Стійвезант висловився обережно. Він не хотів ужити слова „вислати". На той час, пеки мала прийти відповідь, жиди з розпорядження губернатора повинні були виконувати корисні роботи: вони мусили будувати шанці та копати рови проти індіан, які часто нападали на місто.

Барзімзон довідався про Стійвезантів лист й сам написав листа до торговельного товариства в Амстердамі. В цьому листі він пригадував товариству обов'язки супроти акціонерів жидівського походження. Стійвезант дуже здивувався, коли головані грошолоби з Амстердаму відповіли на його лист по-грубіянському й наказали йому негайно дозволити жидам виконувати свою нечисту роботу... Це була перша жидівська перемога на американській землі.

Барзімзон та його помічники, як та нечисть, пролазили у всі шпарини торговельного життя в Новому Амстердамі, займали всі керівні місця і захопили у свої руки всю торгівлю, Тепер через три століття, в Новому Амстердамі вже не 28, а 2.000.000 жидів! Це, найбільше в світі жидівське місто. Звідси жидівська нечисть

почала пролазити й до громадського життя цілої Америки. Колись був тільки один Якоб Барзімзон, тепер лише в державних установах США 70.000 жидів займають керівні пости. В міністерстві праці на керівних посадах працює 88 жидів, які держать за' горло північно-американських робітників. В міністерстві справедливості є 11, на дипломатичній службі аж 56 вищих жидівських урядовців, між якими 6 послів, і консулів тощо. В Нью-Йорку є 62 християнських церков, а синагог аж 1.000.

По трьохстах роках Барзімзон переміг. Де колись він з 27 своїми одноплемінниками мусив будувати шанці, там тепер тягнеться Волстріт—фортеця жидівського світового капіталу [32].

32. Жид Барзімзон здобув Нью-Йорк. Павлоградська газета. Обласні вісті. – 1943. – № 42, 11 серпня.

Нью-Йорк – город тисячи синагог.

97 % всех газетных издателей в США – евреи, 90 % радиокompаний находятся в руках еврейского капитала, 100 % театров и кино и кинокомпаний захвачены евреями, 76 % юристов, журналистов, врачей и представителей других свободных профессий составляют евреи, 98 % банков и хозяйственных организаций принадлежат евреям.

90 % внешней торговли – в руках евреев, 98 % текстильных предприятий управляются евреями, 62% американской обрабатываемой земли, под домами и городскими участками в руках евреев, 87 % тяжелой промышленности захвачено евреями, 83 % товарной массы производится еврейскими предприятими. Нью-Йорк наиболее великий город евреев-мира и в нем в 3 раза больше их чем в Палестине.

Каждый четвертый житель в Нью-Йорке еврей.

В Бруклинских кварталах его живут 900.000 евреев или в три раза больше чем в наиболее густо заселенном евреями европейском городе Варшаве. В Нью-Йорке имеется только 190 протестантских и 430 католических церквей, но зато одна тысяча синагог.

В Чикаго живуть 350.000, в Філадельфії 275.000, в Клівеленде 100.000 і в Бостоні 90.000 євреїв [33].

33. Нью-Йорк – город тисячі синагог. Голос Крима. – 1944. – № 5, 9 январа.

ЖИДИ РАДЯТЬ У НЬЮ-ЙОРКУ.

В Нью-Йорку відбувається сіоністичний конгрес, в якому бере участь 600 жидів з Америки та 67 з інших країв. Ці жиди вирішили покласти такі домагання до Англії: 1) створення жидівської армії, 2) співпраця жидів з арабами в Палестині для охорони демократичних прав, 3) жиди мають мати в Палестині нагляд над еміграцією, 4) признання жидам Палестини як їх батьківщини. Словом жиди домагаються власної держави [34].

34. ЖИДИ РАДЯТЬ У НЬЮ-ЙОРКУ. Рідна земля. – 1942. – № 22, 31 травня.

ПУСТІ ЖИДІВСЬКІ ПЛЯНИ.

Жиди ще вірять у силу золота від вибуху війни Америка стягає до себе золото європейських держав та громадить його в скарбницях жидівських банків. Це нагромадження золота в Америці почалося ще від 1933 року, коли в Німеччині прийшов до влади націонал-соціалізм. Воно має на меті дати Жидам, в яких руках є це золото, опанувати весь світ. Злучені Держави Північної Америки думають, що вже тепер досягнули цю мету. Американський міністр скарбу жид Моргентав проголосив плян створення міжнародної валюти (грошей). Ці міжнародні гроші впровадять на пробу найперше в західній півкулі, а пізніше поширять на весь світ. В Америці можуть жиди впровадити свої гроші, але в решті світа гроші Моргентав ніколи не підуть в обіг, бо там повстає силою праці творчих народів новий лад. В Європі перевела Німеччина й Італія переоцінку вартостей. В Азії будує новий лад переможна Японія. Нагромажене в американських пивницях золото втратить своє значіння як мірило вартості [35].

35. ПУСТІ ЖИДІВСЬКІ ПЛЯНИ. Рідна земля. – 1942. – № 22, 31 травня.

"Дипломатія" жидовських організацій.

Женева. Как Сообщает агентство Рейтер, доктор Израил Гольдшейн, президент американской сионистской организации, при был на короткое время в Англию. Согласно заявления сионистского объединения Англии, он приехал в Англию «с дипломатическими поручениями» [36].

36. "Дипломатия" жидовских организаций. Голос Крыма. – 1944. – № 24, 23 февраля.

Найбільше жидів має місто Нью-Йорк. Там що третій мешканець це жид. Тому і називають Нью-Йорк насмішкувато другою Палестиною [37].

37. Земля. – 1944. – № 1, 18 серпня.

Звернення Фюрера до німецького народу.

ЮДЕЙ ЯК РУШІЙНА СИЛА.

Британській жид з лорд Дізраелі колись сказав, що расове питання є ключем до світової історії. Ми, націонал-соціалісти, зросли з цим переконанням. Приділяючи увагу суті расового питання, ми знайшли роз'яснення багатьох процесів, які інакше здавалися б незрозумілими. Тією прихованою силою, яка вже в 1914 р. втягла Англию в першу світову війну, були жиди. Та сила, яка в той час паралізувала нас самих і, висунувши гасло про те, що німці не зможуть більше повернутися на батьківщину з звитяжними прапорами, примусила нас до капітуляції, була юдейською силою. Жиди затіяли революцією в нашому народі і цим позбавили нас будь-якої можливості чинити дальший опір. Але з 1939 р. жиди втягли й Британську імперію в найнебезпечнішу кризу. Жиди буюли носіями тієї большевицької зарази, яка колись загрожувала Європі знищення. Але ж одночасно вони були паліями війни в лавах плутократів. У свій час купка юдеїв втягла Америку у війну, всупереч всім інтересам країни, керуючись виключно юдейсько-капіталістичною точкою зору. А президент Рузвельт, за браком власних здібностей, має до своїх послуг «мозковий трест», імена провідних діячів якого мені не треба й називати – все це лише жиди [38].

38. ЮДЕЙ ЯК РУШІЙНА СИЛА. За краще життя (Хорол). – 1942. – № 55, 16 травня.

Иудей – цензор в штабе Эйзенховеера.

Руководителем информационного отдела в ставке генерала Эйзенховеера, контролирующим все сообщения для печати и радиостанций, на значен иудей Давид Сарнов.

Иудей Давид Сарнов, родом из Минска, в начале нашего века переселился в США, ще быстро сделал карьеру. Уже в 1919 году он играл значительную роль в крупнейшем американском информационном центре «Радио Корпорейшен оф Америка», а несколько лет спустя он стал уже директором и председателем этой организации, приобрета тем са мым большое влияние на всю постановку американской осведомительной службы. Помимо того, Сарнов занял крупные должности также в американском фильме и в музыкальных организациях.

Со вступлением США в настоящую войну, он не удовлетворился своим влиянием на общественное мнение США и устроился в штабе генерала Эйзенховеера, где получил даже чин полковника американской армии. Грудь его украшают многочисленные ордена, и теперь он может похвастаться, что все сообщения из ставки верховного командующего союзническими армиями проходят через его контроль [39].

39. Иудей – цензор в штабе Эйзенховеера. Труд (Берлин). – 1944. – № 43, 29 октября.

Жиди обсідають лондонські готелі

Доказ зростаючого антисемітизму в Англії можна бачити в заяві англійського щомісячного журналу „Ворлд Рев'ю" про те, що англійська преса більше не публікує повідомлень, невігідних для жидів, і таких, що характеризують жидів як асоціальний елемент. Бо англійській громадськості не говорять того, що їй не подобається, хоча в країні всім відомо, що саме жидівські крамарі часто порушують встановлені ринкові, ціни. Англієць що жид керує торгівлею на чорній біржі і

заробляє собі великі гроші. Жиди добре зробили б, коли б зі своїми туго наповненими гаманцями, менше тягались по ресторанах лондонських розкішних готелів. Наприклад, досить один раз мимохідь відвідати Дорчестер-Готель, щоб констатувати, що там переважають жиди. Але салдати, що повернулись з Африки, не можуть зрозуміти цієї переваги жидів [40].

40. Жиди обсідають лондонські готелі. Лозівські вісті. – 1943. – № 26, 27 червня.

Військова мета Англії – перемога жидівства.

Плутократичні держави накреслюють свій „мир.”

Професор, англійського університету Едвард Карр накреслює в своїй книзі картину тієї долі, яку готували в разі одержання перемоги Черчіль та Руз вельт німецькому народу. «За поразкою, Німеччини», — читаємо ми, — «мусить, як це цілком зрозуміло, йослідувати окупа ція ». Але ця окупація мусить, як це виразно підкреслює Карр, бути проведе на у вигляді «військового акту» і при цьому до закінчення військових операцій, коли про це взагалі треба ставити, питання. Окупація Заходу Німеччині буде справою англійських та північно американських військ, а окупація Сходу Німеччини радянськими. До завдань англо-американських військ протягом цієї окупації Карр при раховує демонстративно негайну ліквідацію всякої расової розмежованості. Іншими словами: Німеччина під «охороною» англо-американських багнетів му сить бути віддана жидам. Англійський професор висловлює тут наївну надію на те, "що більшовики також послідувать цим принципам. Потім Еарр звертає свою увагу на роззброєння Німеччини, при чому він відкидає «дитячі методи», які були застосовані після 1918 року творцями версальської угоди. Справа бу де полягати нб в приховуванні захова ної зброї, бо справжня основа для підготовки до ведення сучасної війни це індустріальна міць країни.

Ця індустріальна міць мусить таким чином відогравати головну роль при обговоренні роззброєння, а також і забезпеченість сировиною. У цих твердженнях ховається програма знищення німецького народу, вироблена англосаксонськими

спо собама толкали Америку к войне, а также и то, что никто, кроме евреев, не выражал так ясно свою радость по поводу вступления в войну США. Для всех в США ясно также, что все выгоды от войны будут в руках еврейства, ибо военная промышленность находится под их контролем и управлением, и прибыли от грандиозных военных заказов идут, конечно, не в пользу рабочих этих предприятий, а в широкий карман иудейского капитала.

Слишком явно говорили американские евреи в начале войны о „своей войне“, слишком откровенно и нагло высказывали мечты своей расы, чтобы американский обыватель не почувствовал, что еврей делают отнюдь не американское, а лишь свое, иудейское дело. К тому же слишком обнаглели и иудейские рвачи. Известно, что промышленники-евреи не стеснялись обманывать и правительственные органы по военным поставкам. Некоторые вместо десяти тысяч запроецированных новейших самолетов построили всего только один пробный самолет. В Англии за последнее время также наблюдается усиление антисемитизма в широких кругах населения. Подтверждается это тем фактом, что издающаяся в Лондоне еврейская газета высказывает тревогу по поводу увеличивающейся неприязни к иудеям в Англии и приводит в доказательство письма в редакцию двух евреек. Одна из них жалуется на то, что публика в магазинах открыто говорит, что евреям выдаются лучшие товары и что слышатся речи о всевозрастающей наглости „евреев“.

Еврейская газета требует вмешательства полиции в случае подобных случаев против евреев. Евреи и связанные с ними политики Англии и США не учитывают того, что полицейскими мерами нельзя задуть здоровую народную реакцию. Подобное непонимание естественных причин „не терпимости“ в отношении к иудейству лежит в основе „предупреждения“ американского сенатора. Советует ли он евреям скрывать (или не слишком выявлять) свою заинтересованность в войне? Окривать ее, конечно, нельзя. Евреи, как выше уже было сказано, в особенности американские, с самого начала войны бурно выражали свой восторг по поводу вступления США в войну. Если теперь, когда Англия еще верит в благоприятное для

нее окончание войны, в массах усиливаются антиеврейские настроения, то что же ожидает еврейство в случае более чем вероятного по раженню последней? [43].

43. Антисемизм в США и Англии. Донецкий вестник. – 1943. – № 24, 10 февраля.

Зріст антисемітизму в Злучених Державах

Жидівський тижневик «Ізраїлітішес Вохенблят», що появляється в Швейцарії, один із найважливіших жидівських часописів у світі в Північній Америці, займається зростом антисемітизму у Злучених Державах. Цей часопис впевняє, що у своєму останньому числі зростають ворожі до жидів настрої. У деяких міських дільницях Нью-Йорку, як наприклад, у Брукліні і в Бронсі, прийшло до протижидівських демонстрацій, в яких як жаліється жидівський часопис американська поліція завела. Жидівський часопис стверджує з журбою, що жиди у Злучених Державах мусять раз-у-раз пригадувати собі, що вони і в Америці живуть так би мовити в гетто. Що станеться після війни? турботливо питає жидівська газета. Адже після війни пише вона далі розпічнуться так сказати б перегони до заробіткових становищ і жиди напевно втратять чимало тих можливостей заробітку, що їх тепер здобули собі поза Європою [44].

44. Зріст антисемітизму в Злучених Державах. Нова доба (Берлін). – 1943. – № 12, 21 березня.

Антисемітизм в Англии.

Как пишет газета «Манчестер Гардиан», на заседании главного Синода шотландской церкви, про исходившем в Эдинбурге, один член Синода в своей речи обратил внимание на то, что в Англии усиливается антисемитизм. Течение это особенно заметно среди населения Глазго. Причиной является ростовщичество, т. к. в связи с ним упоминаются имена, слишком звучащие по-еврейски [45].

45. Антисемітизм в Англии. Одесская газета. – 1942. – № 90, 2 июня.

«У Англії зростають протижидівські настрої».

«Під час моїх подорожей, які я відбув в цілому краю, мою увагу звернула швидкість, з якою зростають протижидівські настрої». Так признається жид Гаррі

Полліт, керівник англійської комуністичної партії, в жидівському часописі «Жидівська Хроніка».

Полліт пише далі, що він на всіх комуністичних зібраннях виступає проти зростаючої ворожнечі супроти жидівства і приписує цьому політичні мотиви. Так як це робили жиди в Німеччині за часів перед приходом до влади націонал-соціалізму, так поборюють вони в Англії ці кола, які розкривають їхнє руїнницьке діяння і остерігають населення перед цими паразитами; жиди закидають їм, що вони змагають до «реакційних планів» і хочуть привести до зміни уряду.

Ті погляди висловлював він в цілому ряді зібрань, говорить Полліт далі, «на яких слухачі в першу чергу складалася з жидів». Тим самим англійський провідник комуністів признається, що також у Великій Британії жиди є панівним елементом комунізму. Він розумів також небезпеку, якою є для жидів подання до відома цього факту, і говорить в жидівському часописі відкрито; «Думка, що жидів в їхній боротьбі про ти антисемітизму утотожнюється з комуністами, є небезпечною для жидів».

З «Жидівської Хроніки» виходить, крім того, що дуже часто у робітничих кварталах Лондону та на фабричних мурах вивішуються написи, які вказують на те, що жиди є дійсними ворогами Англії і що англійці у цій війні борються лише за цілі світового жидівства [46] [47].

46. «У Англії зростають протижидівські настрої». Олександрійські вісті. – 1943. – № 42, 5 червня.

47. «У Англії зростають протижидівські настрої». Голос Дніпра. – 1943. – № 83, 11 липня.

Антисемітизм в Англії і США.

Професор Гарольд И.Ласки, говоря об еврейском вопросе, пишет в английском журнале «Ди Нью Стэтсмен энд Нэшион»:

«Усиление антисемитизма в Англії и Америке во время нынешней войны – ни для кого не тайна. Охватывает он не только людей, ищущих предмет, на который

они могли бы излить свое негодование, но и те слои населения, где антисемитизм прежде считался редким явлением. Так антисемитизм развивается ныне среди политических деятелей, правительственных чиновников, торговцев, попечителей, хозяек пансионатов и владельцев отелей в приморских городах.

Чем вызвано это явление? Объяснения даются самые разнообразные. Евреев порицают за их роль на черной бирже, их упрекают, что они не хотят или не способны проявить военную доблесть. Далее их обвиняют в том, что они наполняют окружающую атмосферу неизменными жалобами на собственную судьбу. Не забывают и то, что иудеи первые эвакуировались после неожиданных налетов на Манчестер, Лидс и восточные кварталы Лондона. Наши министры сетуют на то, что евреи усложнили наши отношения с арабами, в результате чего политика по отношению к Палестине вызывает не поддержку, а резкую критику со стороны Соединенных Штатов. Евреями недовольны наши правительственные чиновники, так как еврейский вопрос неизменно вызывает неприятные расследования во всех областях и негодование в парламентских кругах. Продовольственные органы недовольны иудеями, не сумевшими приспособиться к условиям жизни остального населения, что постоянно приводит к необходимости вмешательства властей. Торговцы не выносят евреев потому что иудейский меркантилизм обеспечивает евреям лучшие рынки. Владельцы отелей и хозяйки пансионатов не симпатизируют иудеям потому что благодаря приверженности обычаям своей расы их присутствие накладывает особый отпечаток на дом или отель, в котором они проживают.

Все эти англичане чувствуют себя оттесненными на задний план, как вследствие присущей евреям энергии и живости, с которой они защищаются, так, и благодаря специфической еврейской способности найти сочувствующую аудиторию.

В искусстве и науке иудеи следуют традициям, которые отнюдь не обязательно вытекают из собственного присущего ему миропонимания. Еврей, если он верен своей религии, находится в острой вражде с христианской религией. Если же он

отречется от своей старой веры, то это приводит еврея к тому, что он по падает в число мирян, к которым все церкви относятся с одинаковым подозрением».

Вышеприведенные утверждения профессора Ласки с очевидностью свидетельствуют о том, что как в Англии, так и в Америке еврейский вопрос обсуждается в народе куда больше, чем это входит в расчеты политического руководства обеих стран. В конечном счете это руководство, в лице Черчиля и Рузвельта, попало в цепкие жидовские руки и прилагает все усилия: к тому, как бы жида не очутились в неблагоприятном положении. А между тем, руководимые исконным инстинктом и богатым опытом, английские и американские народы заняли совершенно определенные позиции по отношению к иудейству. Они поняли суть иудейства, чему со своей стороны не мало способствует нынешняя война. Понимание это растет с каждым днем и ни Черчиль, ни Рузвельт этого роста затормозить не в состоянии [48].

48. Антисемитизм в Англии и США. Заря. – 1943. – № 66, 22 августа.

АНГЛІЙЦІ РАЗОМ З ЖИДАМИ.

Добрані союзники.

Вожаки всесвітнього жидівства в Нью-Йорку самі кажуть, що майбутнє жидів є дуже неясне та що жида ніколи вже не вернуться до такої можливості легким способом розбагачуватися, як це діялося до цієї війни. Однак англійці далі обіцяють своїм союзникам-жидам грушки, на вербні, мовляв, англійська політика ніколи не зміниться щодо свого відношення та приязні з жидами. Зокрема Палестина далі останеться жидівською, бо англійська влада є готова на все, щоб жидам іти на руку й помагати. Ко ли ще до цього додати, що Черчіль зробив двох жидів хорунжих генералами, то кожному тепер ясно, до чого докотяться ці два союзники: англійці та жида! [49].

49. АНГЛІЙЦІ РАЗОМ З ЖИДАМИ. Добрані союзники. Рідна земля. – 1942. – № 26. 28 червня.

Еврей-вредители в Англии.

Английская газета «Сендей деспеч» пишет: «Всякий германский гражданин, переживающий тяжелое военное время, может быть убежден, что вредители потерпят заслуженное наказание. У англичанина этого убеждения быть не может. Недавно в Манчестере была обнаружена организация, отпечатывавшая и распространявшая до 100.000 поддельных текстильных карточек. Во избежание хаоса пришлось изъять из употребления все текстильные карточки. Главный организатор был приговорен только к четырем годам принудительных работ, хотя здравый смысл говорит, что здесь была уместна смертная казнь». Местная газета «Ньюс оф Уордль» приводит имена членов этой шайки: Симон Коган, Леви Пруссак, Абрахам Глаз, Исаак Керш, Йозеф Леви и Илья Иаффе [50].

50. Евреи-вредители в Англии. Донецкий вестник. – 1942. – № 104, 25 декабря.

Противоеврейские демонстрации в Канаде.

По сообщению одной из нью-йоркских газет, незадолго до встречи между Черчиллем, и Рузвельтом в Квебеке, в канадском городе Плэдж Лаваль, на реке Святого Лаврентия, произошел ряд инцидентов. За время войны, этот город стал центром иудейских, спекулянтов из всей Канады, а отчасти и из США. Канадцы французского происхождения, живущие в этом городе, устроили противоиудейские демонстрации. Поводом к этим демонстрациям явился тот факт, что иудеи скупили все виллы, расположенные вдоль пляжа, монополизировав, таким образом, лучший в городе квартал. Демонстранты требовали, чтобы пляж был очищен иудеями и чтобы доступ к нему получили рабочие военной промышленности и солдаты. Иудейский городской голова вызвал полицию. Кроме того были приняты меры к тому, чтобы подобные же противоеврейские демонстрации не проходили в Квебеке и Монреале [51].

51. Противоеврейские демонстрации в Канаде. Молния. – 1943. – № 13, 8 октября.

Ще один жидівський генерал у британській армії.

ЖЕНЕВА. Як з гордощами повідомляє газета «Евіш Хронікль» – орган британських жидів – обер-лейтенант Фредерік Герман Кіш, що служить на

середньому сході, призначений на бригадного генерала в військах західньої пустелі. Тут йдеться про третього жида, якого протягом цієї війни призначено в британській армії на генерала. З доданої до цього повідомлення жидівської газети коротенької біографії є примітним той факт, що Кіш, між іншим, з 1923 по 1931 рік був головою й директором політичного відділу сіоністського виконавчого комітету. Де він вивчив військову справу, газети обережно замовчує. (Б. Ф.) [52].

52. Ще один жидівський генерал у британській армії. Сумський вісник. – 1942. – № 70, 12 червня.

РОЗДІЛ 2. ЄВРЕЇ В КРАЇНАХ АМЕРИКИ.

[1].

ПОСЛЕДНИЙ МАТЕРИК.

Международное еврейство каждый день теряет одну позицию за другой, объектов эксплуатации становится все, меньше и меньше, и всемирный «черный день» грозят разбить столп еврейского владычества – нью-йоркскую биржу. 1942 год – первый год в истории еврейского капитализма, когда англо-американские акционерные общества, занимающиеся эксплуатацией цинковых рудников, не принесли держателям их акций никакого дохода цинковые рудника мира находится теперь в руках Японии. Англия потеряла 90 проц. своей каучуковой продукции. Перераспределение мировых сокровищ началось, и поприжатые к стене евреи начинают искать новые жертвы для эксплуатации, ибо без эксплуатируемых объектов мировое еврейство, непроизводительное, как по своей сути все еврейское, ее сможет существовать, подобно каждому паразиту, если его стряхнут с оказывавшего ему до сих пор – «гостеприимство» тела.

В Европе представителями международного еврейства являются Англия и Советский Союз. Англия совершенно изгнана с европейского материка, СССР трещит под ударами Германской армии, и потерял важнейшую часть еврей территории. В Азии стоит под ударом Индия, ликвидируется сопротивление Китая – Чан Кай-ши, самые твердыни британского владычества Гонконг и Сингапур, заняты японскими войсками и флотом Бирма, Малайя, Индонезия, Филиппины. Австралия окружена и живет в ожидании японского удара.

В Африке и на Ближнем Востоке арабский мир ощущает струю свободы, которую несут ему победоносные германские и итальянские армии Роммеля. Изгнание представителей еврейства с четырех материков в полном ходу, остается еще Американский материк, где еврейство принимает спешные меры для полного его овладения. Так называемая панамериканская конференция в 1940 г. должна была по планам международного еврейства окончательно связать южноамериканские государства с США, но жидо-американский империализм встретил тогда такое сопротивление, что после этой конференции все осталось по-старому.

С приближением конца еврейского владычества в Европе, Азии, Африке и Австралии начинается активизация работы агентов международного еврейства в Южной Америке. Международное еврейство использует, и на этот раз открыто, оба свои орудия – капитализм США и коммунизм СССР.

Более 6 месяцев в южноамериканские страны течет поток долларов. Никарагуа, Бразилия, Колумбия, Венесуэла, Перу, Коста-Рика и т. д. получают заем за займом, причем эти займы идут не только для сооружения оборонительной системы, оборонной промышленности, построек железных дорог и проч., но и для таких предприятий, которые не имеют ничего общего с военными, стратегическими или оборонными нуждами. Рузвельт навязывает деньги и для улучшения состояния гигиены в Никарагуа, дает Коста-Рике полмиллиона долларов для оборудования института исследования тропических болезней и прочих целей, для которых в самих США или в странах, находящихся в положении колоний США, уже давно иссякли кредиты.

Контрастирующим примером может послужить случай с Пуэрто-Рико, полуколонией США, которому Вашингтон отказал в кредите в 15 миллионов долларов для улучшения культур, необходимых для питания населения, попавшего в связи с недостатком судов в затруднительное продовольственное положение.

Рузвельт применяет испытанный прием политика США – закабалить страну, предварительно поставив ее в финансовом отношении в зависимость от США.

Одновременно с южно-американских странах начали усиленно действовать коммунистические агитаторы, применяя обычные приемы большевиков: террор, подкуп, яд, клевету в т. д. Лишним доказательством единства советского коммунизма и англо-американского капитало-империализма в лице международного еврейства-является роль северо-американской дипломатии, которая во главе с послом США в Москве Дэвисом проводит в данный момент в латино-американских странах пропагандную кампанию в интересах советского коммунизма.

Но и в Южной Америке еврейство наталкивается на сопротивление таких ведущих стран, как Аргентина и Чили, борющихся за свою независимость, а также встречается с тем громадным духовным влиянием, которым обладает в латиноамериканских странах антикоммунистическая Испания.

Победа держав оси на остальных четырех материках повлечет за собой поражение еврейства и на пятом материке [2].

2. ПОСЛЕДНИЙ МАТЕРИК. Речь. – 1942. – № 84, 17 июля.

БРАЗИЛИЯ.

Рузвельт і жиди втягнули у війну Південну Америку.

З огляду на специфічний розвиток та заплутаність відносин у Південній Америці, де Рузвельтові та його жидівській банді і вдалося втягнути у свою війну кілька ібероамериканських державах, зокрема Бразилію, а недавно, й Чілі, варто до тих відносин, ближче приглянутися. На прикладі Бразилії ми знову наткнемося на тих самих воєнних під'юджувачів, що й по всьому світі, – тобто на жидів.

За останні 20 літ до Південної Америки широким потоком текла жидівська еміграція, Бразилія, яка з перших днів своєї колонізації була грищем для всіх рас світу, мала особливо принадну силу для представників цього вибраного народу. Тут вона занурювалися непомітно у міську мішанину народів, акліматизувалася, а потім виринали в громадському житті, уже як справжні бразилійці, спритно пролазячи на всі керівні посади в країні.

Бразилійське жидівство може похвалитися кількасотлітньою історією, бо перші європейські жиди із старого світу оселились саме в Бразилії і звідти вже почали розлазитися по всій Америці. Вже на початку ХУІІ-го століття в найбільшій тоді й найквітучішій бразильській оселі Перкамбуко було 5.000 жидів. З Бразилії жиди мандрували далі на північ і заснували, мій іншим, у 1665 р. спую першу громаду, в Нью-Йорку. В самій Бразилії вони хутко опанувала торгівлю й господарство, закріпившись передусім у таких великих містах, яв Ріо-де-Жанейро, бразильський

промисловий центр Сао-Паольо та портове місто Порто-Алегро. Останніми роками число жидівських емігрантів незвичайно зросло.

Дані щодо числа жидів у Бразилії – дуже розбіжні Північноамериканський рабин Й.К.Коген, який 1940 року об'їздив Бразилію, нарахував їх 75.000. Зате газета «Вінер Ноасте Нахріхтен» в числі з 31 грудня 1940 року пише, що за нотаткою бразилійської газети «Мейодія», за останнє півріччя до Бразолії емігрувало 150.000 жидів, отже загальне число їх піднеслося там до 400 тисяч. Цю велику різницю можна пояснити тим, що, по-перше, офіційна статистика охоплює там жидів тільки за віровизнанням, бо в Бразилії заборонено згадувати расове походження в публічних звітах; подруге, – там уже давно йде жвава контрабанда емігрантами.

Вже якийсь час жидівський вплив дається взнаки і в політичному житті. Кілька років тому за комуністичними підбурюваннями й заколотами стояла жидівська революційна організація «Бразкос» – підвідділ комуністичної партії Бразилії. Передусім напрямні, за якими провадилась підпільна і явна агітація (щоб Бразилія виступила як авангард панамериканської ідеї), – виходили з жидівських кіл, що слухалися наказів своїх північноамериканських одноплемінників, У 1937 році можна було цілком певно сподіватися виборчої перемоги організації «Аконао Інтеграліста Бразилейра» заснованої в 1932 році Плінієм (іальгадо фашистської партії, що об'єднувала всіх бразилійців національної й аніижидівської орієнтації). Президент Рузвельт особисто поїхав тоді до Бразилії, щоб своїм візитом протидіяти майбутній зміні уряду, яка без сумніву була б негативно відбилася на інтересах жидівства з Уолстріту. Та до виборів не дійшло, бо безпосередньо перед тим союзний президент Варгас, зробивши державний переворот, оголосив себе диктатором. Він надав нову конституцію, яка, щоб вибити з рук інтегралістів усі і козири, прибрала фашистське забарвлення, але в дійсності жидівським махінаціям зовсім не противилася. Обіцянками про допомогу уряд США наблизив об'єднання Бразилії з Сполученими Штатами, а бразилійські жидийому щиро в цьому допомагали. Як це діялося і всюди

на щораз ширших фронтах цієї великої світової боротьби, жиди штовхнули у війну! Бразилію через ненависть та жадобу зиску, притаманного їхній расі [3] [4] [5] [6] [7].

3. Чернігівський кур'єр. – 1943. – №20, 14 березня.

4. Подолянин. – 1943. – №38, 13 травня.

5. Дзвін волі. – 1943. – №35, 2 травня.

6. Український голос (Проскурів). – 1943. – №37, 6 травня.

7. Вінницькі вісті. – 1943. – №75, 2 вересня.

Рузвельт і жиди, як підпалювачі війни у Південній Америці.

Через складність і заплутаність політичного стану в Південній Америці, цікаво познайомитись з становищем, яке там створилося і при якому Рузвельту і стоячим за ним жидам вдалося у війну Бразилію, а незабаром після того і Чілі. На прикладі Бразилії нам стане ясно, що роль підпалювачів війни і тут, як між іншим, і в усьому світі, грали жиди.

За минулі 20 років жиди-переселенці широким потоком направились у Південну Америку. Будучи з перших же днів свого заслання місцем змішування різних рас, Бразилія користувалась особливо притягальною силою в очах представників „вибраного народу". Тут вони непомітно змішувались з населенням великих міст, асимілювались з ним і, після цього, приймаючи участь в громадському житті, як уроджені бразильці, само собою зрозуміло, зуміли захопити керівні пости і теплі містечка.

Бразильське жидівство нараховує багатовікове існування. Тут осіли вперше жиди-переселенці з Європи і звідти стали поширюватись в усі частини Нового Світу. На початку XVII-го століття серед населення у той час найбільшого і квітучого міста Пернамбуко нараховувалось уже 5,000 жидів. Із Бразилії жиди поступово пробіралися далі на північ і в 1665 р. заснували свою першу общину в Нью-Йорку. У Бразилії ж вони швидко захопили в свої руки всю торгівлю і промисловість. У першу голову вони міцно осіли у таких великих містах, як Ріо-де-Жанейро, центрі

індустрії, Сао-Паоло і в портовому місті Порто-Аллегро. За останнє десятиріччя число жидів емігрантів незмінно зростало.

Дані про кількість жидів, в даний час живучих у Бразилії, сильно розходяться. Відвідавши у 1940 р. Бразилію північно-американський равін І. К. Коен, обчислює кількість живучих там жидів у 75.000 чоловік. З другого боку, газета „Винер Нейсте Нахріхтен" у номері від 31 грудня 1940 р., базуючись на даних бразильської газети „Мейодиа", повідомляє про переселення в Бразилію за останні півроку 150.000 жидів, що разом з проживаючими уже там складає 400.000 чоловік. Таке різке розходження у наведених цифрах пояснюється тим, що офіціальна статистика наводить тільки число правовірних іудеїв, в зв'язку з тим, що по бразильських законах забороняється відмічати в офіціальних звітах расове походження. Крім того, вже з давнього часу у широких розмірах розквітає нелегальна еміграція жидів, яку не облікують.

З деякого часу можна спостерігати посилення політичного впливу жидів. Так, наприклад, ще декілька років тому зачинщицею комуністичних безпорядків у Бразилії виявилась жидівська революційна організація „Брацкос", яка була філіалом бразіліанської комуністичної партії. Жидівські кола, з наказу північноамериканських побратимів, шляхом таємної і відкритої агітації, всіма засобами намагались висунути Бразилію в перші ряди борців за пан-американську ідею. Коли в 1937 р. мога на виборах начебто була забезпечена за „Аккнео Інтеграліста Бразилейра" (заснована в 193,2 р. Плінію Сальгадо фашистська партія, яка була центром усіх національних і антижидівських елементів Бразилії), президент Рузвельт особисто прибув у Бразилію, щоб своїм відвідуванням перешкодити приходу до влади нового уряду, небажаного для його і його друзів з Уоллстріта. До виборів так і не дійшло, внаслідок державного перевороту. Президент федерації Варгас був об'явлений диктатором: Варгас видав нову конституцію, яка носила деякий фашистський відтінок з метою знешкодити крайні елементи, однак, не внісшу ніяких обмежень у права жидів. Обіцянка допомоги з боку уряду Сполучених Штатів привела до

дальшого підлягання Бразилії Північній Америці при всемирній підтримці бразиліанських жидів.

У Бразилії, як і всюди, у цій охопившій увесь світ боротьбі, жиди з присущою їм расі ненавистю і жадобою до наживи, втягнули країну у непотрібну і безрозсудну для народу війну [8].

8. Чернігівський кур'єр. – 1943. – № 20, 14 березня.

Евреи спекулируют на войне.

Используя войну и затруднительное положение американского и английского правительств, всецело зависящих от жидовского денежного мешка, евреи, активизировались и усилили свою подрывную деятельность. В последнее время евреи повели усиленное наступление на общественное мнение с целью усиления своего господства в так называемых «демократических» странах.

Так, в Монтевидео, под предлогом обсуждения вопроса о беженцах, евреи организовали- крупнейшее совещание, на которое из Соединенных Штатов прибыл вице-председатель «сионистского комитета Действия» Барух Циммерман.

Недавно заседающий в Буэнос-Айресе еврейский комитет подал аргентинскому министру иностранных дел жалобу на якобы антисемитскую деятельность национального союза молодежи.

Как стихийный ответ на активизацию жидовства, растут антисемитские настроения во всех европейских странах [9].

9. Заря. – 1943. – № 50, 27 июня.

ПАРАГВАЙ.

Парагвай в еврейской петле.

В самой середине, так сказать, в сердце Южной Америки лежит прекрасная страна Парагвай со столицей Асунсьон. В этой стране очень здоровый климат, она чуть не вдвое больше Германии и имеет только, 1 миллион жителей. Она имеет все предпосылки для того, чтобы люди, приносящие сюда настоящее желание трудиться, могли вести в ней оседлый образ жизни. Всюду, на всех участках здесь

были видны благоприятные признаки экономического развития. Правительство и местное население всегда были очень расположены к немцам. Много немцев нашли там вторую родину. Край умел оценить трудоспособность немцев и принимал их с радостью. Немало был он им обязан: также не только в области сельского хозяйства. Немецкие поселенцы не раз давали толчок к улучшению культур.

Незадолго до настоящей войны парагвайское правительство, изменило свое дружелюбное отношение к немцам, так как принуждено было его изменить. Со всех сторон притекали евреи. Они прибыли сюда внезапно. О многих из них никто совершенно не знал, как они добрались в этот край. Приехав из Европы, они высаживались в Аргентине, причём большинство из них были без денег. Зарабатывать своими руками на жизнь они не хотели, как не хотели и работать физически. И вскоре стали они тяжелым бременем для аргентинцев, не знавших, что с ними делать. Поэтому аргентинское правительство отослало их через границу в Парагвай. Так сидели они здесь без паспортов и без денег.

Парагвайское правительство дало им землю. Была мысль сделать из них поселенцев и колонизаторов. Евреи согласились на благоприятные условия и отправились в далекий край, чтобы там открыть свои хутора. Но они вовсе не думали серьезно взяться за земледелие и скотоводство. Правда, они записывали на свое имя наделенную им землю, но через некоторое время принимали к себе управителя из местных или эмигрантов, оставляли на него хозяйство, а сами тянулись в город, прежде всего в столицу – Асунсьон. Там они прежде всего нанимали себе квартиру. Сначала прибывали только с женой и самое большое с одним ребенком. Через несколько дней приезжали к ним гости. Гости эти так уже и не выбирались. Каждый такой гость считал себя членом, поселившейся в городе семьи. Евреи становились все нахальнее и нахальнее. Правительство недостаточно энергично выступало против них, так как, за ними стояли финансисты.

Вскоре евреи начали проникать в торговлю. Они стали надувать и эксплуатировать местное население. В оптовых торговых домах, находящихся

преимущественно в еврейских руках, они запасались всякими товарами, прежде всего сукнами, чтобы потом ходить по всей стране и продавать их по домам. Свои товары они предлагали местному населению, осадникам и даже в индейских селах. Они очень скоро пронюхали, на какие товары был спрос у людей, живущих далеко от путей сообщения. Люди эти были рады, что им приносили эти вещи домой. Они могли сэкономить время, необходимое для того, чтобы сходить в город и все это купить. Сначала еврей приезжал только на повозке, запряженной волами, или на осле, в то время как другое животное было нагружено товарами. Он приезжал только один раз в одну какую-нибудь местность, обдирая покупателя до нитки. Локоть, которым евреи меряли ткань на глазах у покупателя, всегда был короче, чем этого требовал закон. Если покупатель хотел потом из этой ткани сшить себе костюм, он с грустью убеждался, что еврей его надул. Индейцам они всучивали обычно товар плохого качества. То, что в оптовых складах считалось залежавшимся товаром, они продавали теперь за хорошие деньги. Заработок на этом был большой. Вскоре у большинства евреев появились свои авто.

С другой стороны, во время своих путешествий они покупали по очень низким ценам местные изделия, прежде всего меха и прекрасные кружева; которые вяжут индейские женщины. Именно кружевом они конкурировали с специальными и модными предприятиями в городе. При этом они напирали упорно и последовательно. Многие немецкие предприятия должны были закрыть свои магазины, так как не могли совладать с грязной еврейской конкуренцией.

Так евреи через торговлю по домам доходят понемногу до постоянного городского предприятия. При этом они находят все большую и большую поддержку у враждебных немцам сил. Но и другие национальности должны много терпеть от евреев. Парагвайцы сами замечают все чаще и чаще, как евреи выпирают их отовсюду. Евреи заняли уже посты в административном аппарате и даже правительстве. Можно предвидеть когда настанет тот день; когда евреи сделаются

полными господами в государстве, к парагвайцы в своей собственной стране будут отданы им в жертву [10].

10. Последние новости (Киев). – 1943. – № 31, 2 августа.

БОЛІВІЯ.

Евреи в Боливии

Правительство Боливии издало указ, воспрещающий выдачу виз на въезд в Боливию евреям. При обсуждении этого вопроса в парламенте представители правительственной партии заявили, что евреи в последние годы захватили в свои руки все лучшие места и совершенно вытеснили коренных боливийцев из хозяйственной жизни страны. Боливии нужны сельские рабочие, а не спекулянты и паразиты [11].

11. Донецкий вестник. – 1943. – № 6, 10 января.

ЕКВАДОР.

У столиці південно-американської держави Еквадору влаштували купці демонстрацію проти масової участі жидів в купецькому життю Еквадору. Демонстранти кричали; «Геть із Жидами!», «Геть із жидівськими приятелями!» [12].

12. Голос. – 1941. – № 13, 10 червня.

Рузвельт купує Еквадор.

ЖЕНЕВА. Як повідомляють з Вашингтона, Сполучені Штати склали вже й з Еквадором так звану угоду про позику й аренду.

Еквадор – восьма з десятих південно-американських країн, яка потрапила до фінансового поневолення жидам з Уайльстріту. В поінформованих колах Вашингтону пояснюють, що кредит не перевищуватиме 10 мільйонів доларів. Далі цинічно додають, що угода більшого обсягу непотрібна, бо американські війська вже стоять у Еквадорі. 10 мільйонів це іудина платня за зраду інтересам власної країни на користь долар-імперіалізму. І крім того країна одержує відверту іронію військових злочинців навколо Рузвельта. (О. Ф.) [13].

13. Сумський вісник. – 1942. – № 49. 24 квітня.

УРУГВАЙ.

Жидівські спекулянти грабують населення Уругваю.

Згідно з повідомленням з Монтевідео, з огляду на надмірну спекуляцію жидівських лихварів, внесено до парламенту проект закону, який вимагає кари для всіх лихварів та їхніх посередників. Згідно з проектом мають бути покарані грошові посередники, які беруть більші, ніж звичайно, проценти [14].

14. Олександрійські вісті. – 1944. – № 44, 12 червня.

АРГЕНТИНА.

Жида ведуть підривну роботу в Аргентині

У зв'язку з жидівсько-комуністичною агітацією, на користь більшовицької країни поліція Буенос-Айреса знов була вимушена застосовувати арешти. За офіційним повідомленням, в одній квартирі заарештовані 48 осіб; вони провадили засідання, як так звані делегати різних допоміжних організацій більшовицької країни. Перевірка показала, що всі заарештовані були жида [15].

15. Голос Дніпра. – 1941. – № 27, 25 жовтня.

ЧИЛІ.

ЖИДИ В ЧІЛІ.

Жидівський клуб в Чілі зруйнований групою молодих людей. САНТ-ЯГО (ЧІЛІ), 18 жовтня. Група молодих людей з револьверами та великими палицями проникла в жидівський клуб Сант-Яго, столиці Чілі. Коли всі особи, що були там, вийшли, меблі були поламани. Серед меблів був коштовний шкляний ящик, де знаходились різні документи. Один з членів жидівського клубу, Максим Рісемберг, що почав оборонятися проти тих, що проникли в клуб, був забитий палицями. Коли з'явилась поліція, руїнницька робота була вже закінчена. Серед заарештованих є кілька членів партії, якою керує національний чілійський депутат Гонсалес Маррвес [16].

Голос Дніпра. – 1941. – № 36, 5 листопада [16].

РОЗДІЛ 3. ЄВРЕЇ В АЗІЇ ТА АФРИЦІ

3.1. Палестина та єврейська армія

Українські Вісті (Кіровоград). – 1942. – № 43, 13 червня.

Англія продає жидам Палестину.

Як повідомляє «Дойче Альгемайне Цатітунг» за італійською агенцією Стефані, Черчіль по поверті з Америки розмовляв з одною званою жидівською особистістю.

В цій розмові, при якій був присутний лорд Галіфакс, обговорювано питання жидівської Палестини.

Черчіль мав висловитися, що ціла Палестина буде творити жидівську державу. Вія висловив погляд, що араби можуть оселитися де іще, та що їх треба з Палестини евакуювати. Далі, сказав Черчіль, що палестинське питання, це гордійський вузол, який треба розтяти. Поміч, яку жида цілого світу, приносять Британії, вимагає цього, щоб діла Палестина була їм віддана.

«Кракауер Цайтунг» пише, що Черчіль мабуть задумує перевести свій план в діло в короткому часі, коли говорить про гордійський вузол. Отже це питання, яке для арабів означає «бути чи не бути», мало бути вирішене з цілою без оглядністю, щоб жидам цілого світу дати їхній «обіцяний край».

Це освідчення англійського президента міністрів, яке має наскрізь офіційний характер, викликало між усіма кругами американських жидів велике піднесення. Але варто приглянутись, як на нього реагує арабський світ.

Хоч бую зроблено все, щоб це Черчілеве освідчення не дійшло до відома арабів, все ж таки ця алярмуюча відомість в мить розширилася в арабських-кругах Палестини, Сирії та Іраку. В освідченні Черчіля добачається ще один доказ на те, що Британія хоче коштом арабів заплатити за жидівську поміч.

З приводу цього освідчення британські військові круги дуже занепокоєні. Особливо на близькому Сході побоюються критичної реакції, арабів, які можуть принести багато клопоту тамошнім британським залогам. Крім цього стало ясным, що ті нечисленні арабські відлами, які ще були готові до співпраці з Британією, тепер припиняють свою діяльність, як, наскрізь скомпромітовані.

У лондонських політичних кругах починають скептично задивлятися на останні скандальні кроки Черчіля. Підносяться голоси, які ставляють під знаком питання, його політичні здібності та його спосіб ведення війни. Одначе як би воно не було, ледви чи Черчіль буде могти розв'язати арабське питання на свій спосіб, бо крім

безпосередньо заінтересованих арабських кругів існують ще інші, які мають намір упорядкувати світ на здорових підставах [2].

2. Волинь. – 1942. – № 29 січня.

Будова великої Палестини

Часопис „Нью-Йорк Тайме" подає, що в Єрусалимі відбувається новий набір до жидівського війська, яке воює по стороні англійців. Цей набір переводять жидівські бійці з Греції і Крети. При на годі побільшення жидівського легіону підняли американські жиди новий шум біля створення жидівської незалежної держави в Палестині. Провідник жидівських сіоністів, американський жид Хаїм Вайцман конферував у цій справі з англійськими міністрами і, здається, осягнув нову обіцянку, що Палестина буде незалежною жидівською державою. Шкода тільки, що англійські міністри ні слова не згадали про арабів в Палестині, та не вияснили Вайцманові, як вони думають за добрити могучего вождя арабських племен Ібна Савда, який також хоче прилучити і Палестину до своєї держави [3].

3. Вільне слово. – 1941. – № 45, 19 жовтня.

Президент новосіоністичного жидівського об'єднання Мендельзон заявив, що «щонайменше» 50.000 молодих жидів хоче створити в Америці ядро жидівської армії. До цих 50 тисяч мало б згодом прийти ще 200.000 жидів із Палестини [4].

4. Голос. – 1941. – № 13, 10 червня.

ВІЛЬНА УКРАЇНА (ДНІПРОПЕТРОВСЬК). Мова: Українська. Місце видання: Дніпро. Орган Дніпропетровської обласної та міської управ. Газета виходила у Дніпропетровську у 1941 р. Відповідальний редактор Є. Савченко. Обсяг газети – 2 сторінки. З вересня 1941 р. газету перейменовано на "Дніпропетровська газета".

АНГЛІЙСЬКИЙ УРЯД ТА ПОБУДОВА ЖИДІВСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Англійський план створити жидівську державу в Палестині, Лівані та Сирії схвилював весь мусульманський світ, як про це пише часопис „Коррієре делля Сера". Там не розуміють, чому англійці хочуть покласти жидівське яйце якраз у таке вороже для жидівства арабське гніздо, в той час, коли вони мають у своєму

розпорядженні великі малонаселені області. Коли англійці не схотіли на задоволення всіх віддати у розпорядження жидів, наприклад, Австралію, то це тільки тому, що вони не хочуть створювати жидівської держави у власному будинку, а в чийомусь іншому [5].

5. Вільна Україна (Дніпропетровськ). – 1941. – № 9, 14 жовтня.

ЖИДІВСЬКІ ПЛАНИ ВІДНОСНО ВИСЕЛЕННЯ АРАБІВ З ПАЛЕСТИНИ.

За повідомленням інформаційного бюро Німеччини з Нью-Йорка від 17 листопада 1941 року один англо-жидівський промисловець Ізраїль Зіф заявив у своїй промові перед ньо-йоркською групою «Юнайтед Палестіне Аппіл», що після скінчення війни демократи мусять приступити до радикального розв'язання проблеми відсутності батьківщини у жидівства. В цією метою він вимагав поселення багатьох мільонів жидів у Палестині, яке мусить бути реалізованим протягом 10 років, та одночасного виселення великої частини арабського населення Палестини та Заїорданії до Іраку разом з включенням Заїорданії до складу Палестинської області (області жидівської батьківщини). Мільйони арабів мешканців Палестини, безумовно, не підлягають опитуванню у процесі реалізації цього плану.

Вже раніш, року 1936, ставилася ця нелюдська вимога і, саме, лордом Мельхеттом, великим англо-жидівським капіталістом та завзятим пособником сїонізму, одночасно членом королівської ради англійської імперії в його книзі «Мій сусіда».

У цій типично жидівській книзі Мельхетт подає всю «історію страждань» жидівства від часів фараонів до сучасності, він вихваляє «великі вислуги жидів відносно християнської людськості та культури» та зображує у проникливих словах прагнення Ізраїля «до країни своїх праотців»; сїоністський рух визнається ним «духовним рухом, що відзначається своєю вищїстю серед рухів усіх часів»; його ініціатором визнається Герцль, а «найвидатнішим керівником» Хаїм Вайцман; цей останній зрозумів, як завербувати па свою сторону лорда Бальфура, цього «м'якого ідеаліста».

Автор спекулює умонастроєм своїх у англійських читачів та використовує загальну непоінформованість англійців у питаннях жидівства. Так, він подає особливо свідчення Біблії тоном глибокого благочестя та використовує її для створення настрою, що відповідало б його вимозі створення національної жидівської батьківщини.

Безумовно, цією батьківщиною мусить бути Палестіна! Всі інші можливості, як от Уганда або, пізніше, Мадагаскар, відкидаються жидівськими комісіями, як невідповідні або зовсім недоречні. Цією батьківщиною мусить бути країна праотців, «Ерос Ізраель!»

Той факт, що ця країна населена, ледве заслуговує на те, щоб бути згаданим; або його трактують так, ніби це населення складається з осіб, що проникли сюди пізніше; обурюються проти того, що ці мешканці можуть ставити якісь вимоги, що вони не захочуть уступити місця «божому народові, що повертається на свою батьківщину». І зовсім необгрунтованим виставляється твердження цього населення, ніби воно одержало від Англії обіцянку стати частиною арабської держави, яка буде заснована.

І англійський уряд надає зовсім протилежного значення декларації Бальфура. Він використовує тут усі заходи. Таким чином досягають того, що широко розкриваються ворота «перед жидівським народом, який стоїть вже на порозі своєї батьківщини». Справа доходить до арабських повстань, проти яких потім Англія виступає озброєним шляхом. Справа дійшла до такого становища, але цього не досить. Вся Палестіна мусить бути звільненою для жидівства!

Книжка закінчується вимогою, що ставиться перед населенням Палестіни, визнати у формальному та громадському відношенні те, що Палестіна це «жидівська національна батьківщина» і що жиди мають всілякі права на Палестіну (іншими словами, населення Палестіни мусить добровільно створити місце у власному гнізді, куди б було покладене яйце зозулі). Друга вимога ставиться перед Англією і полягає в тому, що ця країна мусить указати арабам Палестіні та Заїорданії ту територію,

розвиток якої фінансувався б потім урядом Палестіни з бюджетних лишків або позик. Мельхетт не каже, що мусить мати місце, коли таких лишків не буде, але коли не буде підписано дозволу на позики для такої справи.

Але араби вже знають, як треба дивитись на такі плани. Вже лорд Мельхетт каже далі таким чином; «Майбутнє арабів мусить полягати в тому, щоб культивувати життя в далеких територіях Аравії. І ця нагода, що спирається на культурні підвалини створення жидівської території, є найсприятливішою, яка тільки може зустрітися їм на шляху їх розвитку».

Араб цілком ясно бачить, що він мусить визнати необхідність створення жидівської батьківщини в його країні, щоб потім бути витисненим жидом, «добрим сусідою» при допомозі Англії до малокультивованої пустелі, де його спіткає та ж доля, як і інші лишки населення цих районів.

Там панує жорстокий закон природи, який полягає в тому, що в період посухи (тобто кількох посушливих років, що йдуть один за одним), які мають місце звичайно один або кілька разів на протязі життя кожного покоління, десятки тисяч людей та тварин гинуть від нестачі їжі та води, коли їм не вдається об'єднатись у міцні групи та силою пробитись у крайові райони або знайти там пристановище.

До цих крайових районів належить також Заїорданія та долина Іордана, які не раз були свідками таких втеч від голоду. Англіїці переслідували в усякому разі з моменту захоплення влади до своїх рук таку політику та залишали ці маси вмирати з голоду у краях пустелі. Що жиди по відношенню до арабів будуть чинити таким самим чином, у цьому не доводиться сумніватися. Переведення населення у ці райони було б злочином, зробленим і цілком відповідало б своєкорисному жидівському поняттю про «добре сусідство».

Таким чином жидівський лорд проявляє себе справжнім паростком свого коріння так само, як і приналежник до тієї ж раси Зіф, який в даний момент завершив та пропагує цей план викинення арабів з Палестіни. Безумовно, він дуже добре знає, що лише невелика частина його англо-американських читачів розуміють його таємні

наміри, а тому він і дозволяє собі ставити такі зухвалі вимоги. Але ті англійці, яві його розуміють, або підкуплені згідно з крилатим виразом – «кожна людина має свою ціну», або ослаблюються жидами як антисеміти. Але Мельхетт передбачає і цей випадок, коли каже: «Поскільки це стосується нас, кожен сановник, кожен, хто має власну думку і хто цікавиться питанням про Палестину, всі приходять до того самого висновку. Жидівство не має іншої надії. Воно стоїть перед настирливою необхідністю очистити «слемс» (квартали бідноти), що тягнуться від Берліна до Варшави, від Бухареста до Відня...».

Пресловуті «слемс» англійських та американських промислових міст, проти очищення яких протестували, до цього часу великі капіталісти і яким вони у більшості належать, пригнічують лорда Мельхетта та йому подібних також мало, як і нелюдські умови у місцях покарання у більшовицькому союзі [6] [7].

6. Голос Дніпра. – 1942. – № 44, 24 лютого.

7. Українські (Кіровоградські) вісті. – 1942. – № 9, 31 січня.

Лібію віддають жидам.

Стокгольм, 10 травня. Лон донський «Таймс» пропонує перетворити Лібію на жидівську країну. Було б неможливим, щоб такий всесвітній народ, як жиди, обмежився б лише Палестиною [8].

8. Харківські короткі зведення. – 1943. – № 44, 13 травня.

Великий муфті Єрусалиму приїжджає до Берліна.

Н. В. Т. – 7.XI. – На днях має приїхати до Берліна великий муфті Єрусалиму Амін Ель Гуссейні.

Великий муфті має тепер 45 літ віку. В часі світової війни слу жив в турецькій армії офіцером. В 1932 р. протестував перед Союзом Народів проти англійського мандату над Палестиною та проти створення там жидівського царства. За одну часописну статтю проти жидівського покровителя, лорда Бальфура, він був арештований. Своєю діяльністю він досягнув дуже високий авторитет серед арабського населення Палестини і сумежних країн, він вирішував всі їхні спори і

вони визнали його своїм ідеологічним та політичним провідником. В 1930 р. він їздив до Лондину в цілі досягнення виповнення англійцями приречень, даних арабам в часі світової війни. В 1934 р. проводив акцією проти Абдуляга, еміра Трансйорданії відомого англійського запродавця. Під час палестинських заворушень в роках 1936 і 1937, які повстали внаслідок англійських проектів поділу Палестини між арабів та жидів – муфті був вже загально признаним керівником арабського націоналістичного руху і з цієї причини англійці усунули його з займаного ним становища. Щоб уникнути заарештування, муфті завчасу виїхав за границю. Англійці вислали за ним стежні листи та визначили за його голову нагороду 20.000 фунтів штерлінгів. Ця обставина вказує на його велике значіння в боротьбі арабського світу проти англійських окупантів [9].

9. Останні вісті (Коломия). – 1941. – № 14, 13 листопада.

[10].

10. Карта. Нові дні (Сновськ). – 1943. – № 11, 6 січня.

Великий муфті.

Мусульманський світ вже давно звертає увагу цілого світу своєю боротьбою проти жидів і Англії. Тепер мабуть недалекий час коли на Близькому Сході буде рішатись доля Далекого Сходу. Цікаву статтю з німецького часопису «Букарестер Тагеблат»

про мусульманського провідника передруковуємо повністю для ознайомлення наших читачів. РЕДАКЦІЯ.

Берлінська інформація відносно того, іцр Фюрер 9 грудня 1941 р. прийняв з метою проведення сердечної розмови великого муфті Палестіни, Саїда Амін ель Гуссейна у присутності міністра зовнішніх справ фон-Ріббентропа, звернуло увагу всього світу на людину, яка для мусульманського світу, і особливо для арабів, в носієм найвищої гідності. Великий муфті є запеклим ворогом Англії та жидівства Палестіни. Він був переслідуваний англійцями та мусив втекти за межі країни. Незважаючи на обіцянку винагороди за його затримання, муфті вдалося втекти від англійських поліцейних розшукачів та їх помішників. Звернув на себе увагу той факт, що великому муфті вдалося втекти від англійців навіть з Тегерана, коли англійці в союзі з більшовиками напали на Іран і коли іранський шах втратив свій трон.

Великий муфті появився одного дня в Італії. Тепер він приїхав до Німеччини, і його відвідування у Фюрера мав більше значення, ніж простий прояв ввічливості. Це зазначено і в берлінських повідомленнях, де ясно відмічено, що бесіда з Фюрером має велике значення для майбутнього всього арабського світу. Ураховуючи характер англійської політики на Близькому Сході та грубе згвалтування Ірака, Палестіни та Сирії, а також поведінку Англії в Ірані та в Єгипті, ураховуючи також намагання Англії створити в цих місцевостях славетний «другий фронт» проти держав Осі, ми не будемо дивуватися, що Німеччина бере до уваги розшарування інтересів в цих областях.

Симпатії Німеччини до визвольної боротьби арабів знов проявляють себе в даний момент. Сам Фюрер у своїх промовах неодноразово вказував на пригнічення арабів та на одчайдушну боротьбу арабських самостійників (фрайшарен) в Палестіні проти жидів та англійців. Ця позиція Німеччини не пройшла невідміченою в арабських державах. Після теперішньої розмови Фюрера з великим муфті в цих країнах знов будуть прислухатись до голосу Німеччини. Той факт, що великому муфті вдалося втекти від своїх переслідувачів, – а за ним так часто гонялися безжалісні наємні

вбивці Англії в драматичній погоні за людиною, хоч Еден у нижній палаті обіцяв мати його в своїх руках живим або мертвим, а Вевель підняв призначену в Ірані суму за голову великого муфті вінець вінцем до 25.000 фунтів, – все це ще піднесе майже легендарне здивуванню та пошану, якими Гуссейн користується в мусульманському світі.

Лондон намагається тепер паралізувати цей удар честі Англії на Близькому Сході брехливою пропагандою, а саме каже, що великий муфті належить до партії держав Осі. Це твердження вже шість років тому було піднято англійцями на височінь девізу арабської визвольної боротьби в Палестині. Амін ель Гуссейн'відповів на це сенсаційним відкриттям, що жидівська сторона пропонувала йому 500.000 фунтів за припинення антисіоніотського походу, але муфті з презирством відкинув цю пропозицію. Незадовго перед цим Біла Книга Палестини лорда Піля назвала бойову організацію великого муфті «Державою в державі» та «однією з найбільших небезпек для Англії на Близькому Сході». В цьому до цього часу нічого не змінилось, хоч великий муфті вже протягом чотирьох років керує арабським визвольним рухом у вигнанні.

Таку ж сенсацію, як тепер, викликав 14 жовтня 1937 року один араб, гордого та шляхетного вигляду, який увійшов в отель «Нью Ройел» в Бейруті. Це був великий муфті, якого протягом тижнів тримали в облозі англійці в мечеті Омара в Єрусалімі, в наслідок чого великий муфті, переодягнений утік в рибальському човні у безпечну тоді Сірію. Англія призначила тоді для великого муфті місцем його вигнання Зейхеллен – недалеко від острова Маурітіус; сюди невдовзі перед цим був висланий шах Ірану. Останніми роками англійська таємна поліція у зовсім неприхованій формі зазіхала на життя великого муфті, і кілька тижнів тому Вевель офіційно заявив, що вбив би його, як скаженого собаку.

Життєвий шлях Аміна Гуссейна, якому тепер 46 років і який походять з надзвичайно авторитетної родини, що веде свій початок від пророка, це історія визвольної боротьби арабів проти Англії. Повернувшись у Палестину після участі в

світовій війці в турецькому військовому з'єднанні, молодий Гусейн став року 1919 на чолі національного таємного союзу та був присуджений вже року 1921 до 10-річного ув'язнення одним англійським військовим судом. Амін ель Гусейн мусив тікати, але скоро після цього одержав можливість з тріумфом повернутись до Єрусаліма, бо в Лондоні встав у керма більш здатний на поступки напрямок.

Гусейн був обраний великим муфті та керівником мусульманського світового виконавчого комітету на все життя. Обидва ці пости передають Гусейну нагляд над всесвітньо відомою мечеттю Омара, яка поруч з Меккою, Медіною та Альзахаром у Каїрі, де Гусейн вчився за своїх молодих років, є одним з центрів світу ісламу. Крім того, великий муфті керує «вафками» (релігійними організаціями, які мали своїм вихідним пунктом збори мусульман). Незабаром великий муфті переконався в тому, що від англійців шляхом переговорів нічого не досягнеш, і відкрито перейшов на сторону арабських національних активістів в їх боротьбі проти жидівства, яке підтримувалося з боку Лондона. Діяльність Гусейна досягла першого кульмінаційного пункту, коли він року 1934 видав відоме розпорядження, яке забороняло кожному арабові продавати землю жидам. Двома роками пізніше Англія зробила спробу «зняти» Гусейна з його посту. Відповіддю було нове розпалення повстанського руху. Інші етапи життєвого шляху Гусейна, що розгорнулись в Бейруті, Багдаді, Тегерані, відомі.

Прибуття великого муфті до Німеччини та його бесіда з Фюрером, яка тут відбулася, розпочне, як можна гадати нову полосу в арабській визвольній боротьбі. Одночасно одержано повідомлення, що колишній міністр-президент Іраку Рашид Алі також перебуває у дорозі, прямуючи до Німеччини; він перебуває в даний момент в Болгарії. Все це дає можливість думати, що в арабському визвольному русі відбуваються нові події, які увіходять у загальну рамку великого європейського конфлікту з Англією, що здійснюється під керівництвом Німеччини [11].

11. Голос Дніпра. 1941. – № 78, 24 грудня.

Английские иммигрантские власти в прошлом месяце дали разрешение 1.700 жидам на въезд в Палестину. Если подсчитать и членов семейств, то это составляет число в 6.800 душ [12].

12. Путивлянин. – 1942. – № 77, 29 ноября.

Оборонная борьба арабов.

РИМ. Как сообщают из Анкары в Северной "Сирии" произошли бои между вооруженными арабами и де-голлескими войсками. Было убито три де-голлеских солдата и 20 ранено. Причину враждебности нужно искать в тяжелом продовольственном положении. Как сообщают дальше, определенное число арабских служащих многих палестинских городов протестовало против выступления Смута и посланий Уилки, которые высказались за организацию жидовского государства на испанском востоке. Британский комендант Иерусалима приказал, в результате многочисленных убийств жидов, которые произошли за последнее время, что за каждого убитого жида будет расстреляно 10 арабов [13].

14. Путивлянин. – 1942. – № 82, 16 декабря.

ЦИМ ВЖЕ ЖИДИ НІКОГО НЕ ОБДУРЯТЬ!

У Сполучених Державах Америки вийшла недавно емігрантська газета під назвою „Відбудова". Вона поставила собі за завдання впливати на американське культурне життя й „працювати для добра всього людства".

Вистарчить кинути оком на цю жидівську газетку, щоб побачити, як вона уявляє собі цю „відбудову". У так званій „політичній частині" газети оповідається про звірства націонал-соціалістичних тиранів по всьому світі, зроблені над „невинно переслідуваними жидами". Всякими можливими способами оплюгавлює ця газетка всі ті національні організації, які, в інтересі своїх країв, привели до вирішення жидівського питання та за поміччю експлуатованих та обдурюваних жидами народів покладали край жидівському паразитарному життю в Європі. Як мала б виглядати „свобода народів" це видно з одної заяви „Відбудови", де сказано, що по знищенні Німеччи ні ніхто більше не буде питати, до якої раси хто належить. Ось про яке

майбутнє мріють жиди! Але тому, що до того ще не дійшло, вони тимчасом співають гімни похвали „геройству" жидів-утікачів у довгих звідомленнях про злиденну подорож жидів під охороною британських конвоїв, газета вихваляє під небеса їхню „відвагу". Нарікає на великі „труднощі" виїзду. Жалує за тими „добрими" часами, коли Португалія була ще портом рятунку для всіх політичних утікачів, але потішає жидів тим, що принаймні Сполучені Держави Америки розв'яжуть як слід „цю пекучу справу втікачів". Проте „Розбудова" не задовольняється так вихвалюваними заходами американської помочі жидам, що виїмігрували з Європи. У статті під заголовком „Нестерпна несправедливість" газета обурюється тим, що не робиться відповідних заходів, щоб вирвати „неамериканців" (читай; жидів) із кігтів Гестапо: виявляється, що американці тільки дуже небагато уважали гідними своєї спеціальної уваги. Тільки дуже малій групі справжніх чесних антифашистів удалося просмикнутися крізь густу сіть розпоряджень про емігрантів. Оце недавно вийшло нове розпорядження, яке позбавляє права в'їзду до США і поселення там всіх тих, що покинули своїх близьких родичів у Німеччині, або в зайнятих німцями областях. „Коли це розпорядження не буде уневажене, можна буде сказати, що двері США для емігрантів зачинені". Стаття закінчується енергічним закликом до Рузвельта змінити ці „жорстокі" постанови та простягнути руку помочі всім емігрантам.

Розуміється, що й „Відбудова" не може підкреслити великого значіння жидівської армії, яка була б просто „незаступна" для британської імперії, як би не „короткозорість британських бюрократів", через яку ще й досі цієї армії не сформовано. Не зважаючи на це читаємо в цій газеті про „геройства жидівських військ, які помагали британській офензиви". Без інтересовності бажання жидів сформувати свою „визвольну армію для Англії" виглядає зовсім інакше, коли ми чуємо, що жиди хотіли сформувати свою армію тільки для того, щоб могли після війни висунути свої домагання.

Що це «жидівське військо" тільки лаштунки, щоб по казати ще досі жидофільським народам готовість жидів до боротьби й жертв, а потім „в ім'я

справедливості" зажадати тим більшої заплати це недвозначно видно з такого речення:

„Коли британський уряд справді щиро робив свої офіційні заяви про справедливість, то мусить сповнити і свою урочисту обіцянку дати жидівському народові жидівську Палестину”.

Палестина мала б перейти в жидівські лабеті, щоб жиди могли там зміцнити своє панування над світом. Це називається „відбудовою жидівства"! Пробуджені народи Європи добре знають, що їм про це думати. Вони не дадуть себе обдурити. Вони знають тільки безкомпромісову боротьбу з жидівством, яке саме хотіло свого знищення [15].

15. Кремянецький вісник. – 1942. – № 50, 21 червня.

МОБІЛІЗАЦІЯ ЖИДІВ В ПАЛЕСТИНІ

АМСТЕРДАМ. Англійська служба по відомлень інформує, що на конференції партії праці винесено рішення, щоб домагатися мобілізації всіх жидів у Палестині, як частину британської армії, та щоб британська армія зробила все, що можна, щоб тих жидів підготувати [16].

16. Голос Дніпра. – 1942. – № 115, 9 серпня.

ЖИДИ НА ФРОНТ!

АМСТЕРДАМ. Як подає британська, служба повідомлень, британський уряд повідомив вчора урядово про створений «палестінського війська», яке складатиметься з окремого жидівського та окремого арабського піхотних батальйонів. Як далі повідомляє британська служба повідомлень, військовий міністр сер Джейнс Гріг заявив у палаті громад про «палестінське військо», що існуючі вже палестінські сотні буде приділено до нових полків. Сподіваються завербувати щонайменше ще 10.000 рекрутів. Під час дебатів, які пізніше розгорнулися, деякі депутати зробили застереження, що створення жидівської армії в Палестині матиме небезпечний вплив на настрої арабів [17].

17. Голос Дніпра. – 1942. – № 121, 23 серпня.

Жид наказує – Англія слухає.

БЕРЛІН. Поступність Англії на жидівські домагання, яка виявляється в лондонській постанові створити палестінське військо, поділене на жидівську та арабську частину, є сьогодні предметом розгляду «Дойче Діпломатіш-Полі тіше Корреспопденц». Коли взяти до уваги палестінський контингент війська, то ясно, що арабський елемент буде обмежений тільки до представницької ролі. По суті фікція, що палестінський полк буде складатися з жидів та арабів, не змінює в нічому факт, що Палестину буде у військовому відношенні передано жидам.

Часопис підкреслює, що створення цього переважно жидівського війська є спробою наперед вже визнати за палестінськими жидами виключне право власності Палестини, та що в США де жиди відіграють велику роль, загально вітають це нове рішення Англії.

Часопис виявляє також переконання, що у британській палестінській політиці виразно видно, як дуже Англія мусить покладатися на жидів, бо всі інші народи Середнього Сходу не є її приятелями.

Часопис закінчує такими словами:

«Вважаючи на світове жидівство, Англія виконала одне з його задушевних бажань, дозволяючи жидівству такий вирішальний пролом політичної системи Палестини. Араби знов стали проти британо-жидівської змови. Їхню прадідівську землю мають віддати народові, який 2.000 років тому мусив покинути цю країну з ганьбою та прокльонами.

Англія скрізь та завжди вела політику розсварювання народів та використання їхньої сварки. Але зрештою пробудилися народи, коштом яких бавилася Англія. В Бірмі та Малайї Англія гірко спокутувала свою гордість. В Індії народ не може діждатися тієї хвилини, коли прийде звільнення від британських тиранів [18].

18. Голос Дніпра. – 1942. – № 122, 25 серпня.

ЖИДИ ПОЗБУВАЮТЬСЯ КЛОПОТУ.

Як багато останніми часами говорилося й писалося про жидівську армію! Преса раз-у-раз сповіщала, що її формування йде повною ходою, що жидівські молодці в Палестині і всюди, куди тільки досягає вплив Ізраїля, вступають до своєї армії густими лавами. І раптом армію цю офіційно поховано!.. Жидова може відпочити.

Англійський міністр війни Гріг недавно заявив у нижній палаті, що британський уряд «висловився проти формування окремої жидівської армії». Він додав до цього, «що жида й так мають повну змогу служити в британській армії, як добровільці».

Але серові Грігові доведеться довго чекати! Йому нема чого побоюватися, що він не дасть собі рада з напливом жидівських добровільців, – треба зовсім не знати жидів, або бути дуже наївною людиною, щоб думати, що жида схотять битися!

Англійський уряд охоче дозволяє всякому чужоземному війську, звідки б воно не походило, битися й гинути за велич Англії, і коли він висловився проти формування жидівської армії, то з цього видно, що й англійці невисокої думки про бойову й моральну вартість жидів.

Та й самі жида тієї самої думки. Жидівський депутат Липсон поспішив з очевидним почуттям полегшення висловити свою вдячність англійському урядові за остаточне відвернення великої небезпеки, яку створило б для дітей Ізраїля сформування жидівської армії. До своєї подяки, Липсон додав таке визнання; «Жидівська армія не в інтересах жидів».

А що було б, якби англійський уряд вирішив справу інакше? Усі ці ті жидівські крикуни, що роками вели дику агітацію за сформування жидівської армії, тепер би гірко цього жалкували. Та жидів урятувала аж надто відома всім їхня непридатність до всього, що вимагає відваги й готовності жертвувати собою. З такими карикатурними вояками Англія навіть у найбільшій скруті не могла б нічого почати.

Але британці все ж таки залишили маленьку хвірточку для жидівської «жадобичину». Для оборони Палестини буде сформований і «палестинський полк», який, за словами містера Гріга, складатиметься «з окремих жидівських та арабських піхотних батальйонів». Тоді жида не уявляли б собою небезпеки! Напевно арабам не буде до

вподоби таке «об'єднання» з їхніми смертельними ворогами, і тільки й дивись, як вони жидів виріжуть.

Коли ці батальйони будуть формуватися з добровільців, то сумнівно, щоб знайшлося багато жидівських героїв. Отже жидівська частина палестинського полку ледве чи являтиме собою якусь значну силу.

Хоч і містер Гріг і залишив «дуже великі можливості» для ізраїльського народу й жидівські вояки з усього світу можуть вступати до англійської армії, але Європі нема чого боятися: від напливу жидів армія та напевно не збільшиться! [19].

19. Дзвін волі. – 1942. – № 55, 20 вересня.

Еврейское эмигрантское правительство в США?

По сообщению из Хайфа, Большой сионистский совет Палестины решил создать в Соединенных Штатах эмигрантское правительство еврейского государства Палестины. Это так, называемое правительство должно представлять интересы палестинских иудеев и существовать, до тех пор, пока Англия не признает еврейского государства в Палестине [20].

21. Заря. – 1943. – № 64, 15 августа.

АРАБИ БОРОНЯТЬ ПАЛЕСТИНУ ВІД ЖИДІВ

Провідник, сіоністів д-р Вайцман звернувся недавно з листом до зібрання сіоністів, виступаючи в оборону

жидівсько-арабської спільної роботи в Палестині. Це зовсім недвозначно вказує, куди спрямовані цілі жидів. Вони не бажають нічого іншого, як переконати арабів в необхідності порозуміння, щоб потім, на ґрунті цього порозуміння, цілком захопити владу в свої руки. Цікаво, що одночасно з цією вимогою до вождів сіонізму, робляться всі зусилля прибрати до жидівських рук всю Прийорданську область через купівлю дрібних та найменших земельних участків. Кампанія, ця ведеться під гаслом: для кожного європейського жида один дюнум землі в Палестині! В своєму листі Вавцман дає англійцям рецепт, як вони мусять триматися у відношенні до арабів. Англія має пояснити їм, що «завдяки турботам демократії за першої світової

війни й союзним націям за цієї війни вони здобули всі вигоди абсолютно вільного національного життя».

У всякому разі арабам ці заяви вряд чи будуть зрозумілі: договори з Єгиптом, Іраком, Сірією та Лівавом ніколи ще не додержувалися, а останніми роками вже й і зовсім загубили своє значення. На цілому Близькому Сході англійські та американські активні порадики провадять політику понад головами арабів. При тому англійці та американці взаємно поборюють одне одного і силкуються одне у одного вирвати найжирніший шматок. Це викликає голод і злидні. Дуже цікаво, що Вайцман указує на деякі малозаселені частини Палестини й радить арабам заселити ці території, бо «з політичних і географічних причин порожня земля обов'язково притягає завойовників». Чисто по-жидівському перекинувши справу, він все ж таки замовчує, хто ж саме хоче напасти на цю слабо заселену територію. Цим він маскує вимагання жидів втокмачити арабам, що їм самим вигідно для своєї ж безпеки пустити до себе «жидівських захисників їхньої землі».

Арабський світ з великим обуренням зустрів опублікування жидівською пресою в Тель-Авіві відозви англійського Кентерберійського архієпископа. Ця відозва закликає християн «всіма силами битися за те, щоб допомогти жидам осісти в їхній батьківщині Палестині». Ця відозва якраз зустрілася з заявою Ібн-ель-Сауда, який підкреслює, що жиди не мають ніякого права на Палестину, й тому їхні вимоги треба відкинути. Він засуджує діяльність англійських та американських банків, що підтримують купівлю жидами землі в Палестині, й заявляє, що кожне цифрове збільшення жидівської меншості в Палестині мусять привести лише до порушення спокою й порядку в цій країні. Навіть сам Трансйорданський емір Абдулла-Ібн-Гуссейн зазначає, що він поділяє погляд Ібн-ель-Сауда. Щоб не робити прикрасі своїм англійським приятеля, він висловлюється досить лагідно і каже, що жидівські зазіхання на Палестину базуються на «помилці» і що в інших частинах світу є далеко більше місця для жидівського оселення.

Отже, цим питання жидівської національної держави в Палестині виступило на передній план всіх інтересів Близького Сходу, Голоси проти Англії й Америки стають чим далі сильнішими. Ясно, що сьогодні араби не мають можливості добитись рішення на свою користь. Але очевидно й те, що, як недавно підкреслив великий Єрусалимський Муфтії, арабський і світ у слухний момент і при першій можливості готовий завоювати собі свободу [22].

22. Голос Дніпра (Херсон). – 1943. – № 127, 21 жовтня.

Жиды благодарят за Палестину

ЛОНДОН. Как сообщает „Дей лискетч" из Нью-Йорка, «сионские» круги снова требуют возвращения жидам Палестины. Руководящие американские круги выступают также за некоторые жидовские привилегии и в Абиссинии [23].

23. Азовский вестник. – 1943. – № 51, 14 августа.

Еврейские требования правительству США.

1-го сентября в Нью-Йорке в гостинице «Вальдо-Аетория» съехалось от имени 5.000.000 евреев, Проживающих в США, 502 делегата. Делегаты вынесли резолюцию, в которой требуют от правительства США, чтобы Палестина была объявлена исключительно еврейской страной и чтобы, были отменены все ограничения для въезда евреев в Палестину [24].

24. Заря. – 1943. – № 71, 8 вересня.

О ПАЛЕСТИНЕ и ЖИДАХ.

Марк БЯЛКОВСКИЙ.

Американские телеграфные агентства все чаще и чаще в последнее время сообщают о том, что евреи недовольны политикой Англии на Ближнем Востоке. Недавно из Нью-Йорка поступило сведение о том, что на последнем еврейском конгрессе в Южной Америке вынесено постановление о необходимости передачи США патента на управление Палестиной, полученного Англией по Версальскому договору.

Еврейство недовольно сдержанной политикой Англии, не идущей полностью навстречу всем еврейским требованиям в связи с обещанным им созданием в Палестине самостоятельного еврейского государства. Объясняется это поведение Англии очень просто тем фактом, что Англии подвластны так или иначе миллионы мусульман и что ей поэтому: неудобно особенно раздражать мусульман арабов, считающих себя хозяевами Палестины и не желающих дальнейшего внедрения в Палестину евреев, которые после двух тысяч лет отсутствия вдруг вспомнили о своей родине и во что бы то ни стало всячески стараются вытеснить оттуда арабов. За арабами стоит весь мусульманский мир, и раздражать его Англии в угоду евреям неохоте, у Америки же другое положение она ничем не связана с мусульманами и поэтому может действовать решительнее, что и вызывает у евреев стремление передать мандат на Палестину ей.

Чем может быть объяснена такая настойчивость со стороны евреев, которые вот уже более полувека со времени доктора Теодора Герцля создателя сионистского течения, упорно добиваются получения в свои руки Палестины?

Неужели еврейство, две тысячи лет тому назад объявившее войну всему человечеству и из Палестины отправившееся завоевывать мир, наконец, устало от борьбы и желает, отказавшись от своих грандиозных задач, зажить скромной национальной жизнью в своем собственном доме, ни перед кем не пресмыкаясь, никого не обманывая, никого не эксплуатируя?

Неужели еврейство перестало верить своему Иегове, который перед отправлением еврейства на завоевание мира в Палестине около трех тысяч лет тому назад еще сказал:

«Ибо ты народ святой у Господа Бога твоего, тебя избрал Господь Бог твой, чтобы ты был собственным Его народом из всех народов, которые на земле» (Второзак, га. 7, ст. 6).

«И истребишь все народы, которые Господь Бог твой даст тебе: да не пощадит их глаз твой и не служи богам их, ибо это сеть для тебя. И шершней пошлет Господь

Бог твой на них, до коле не погибну? оставшиися и скрывшиися от лица твоего. И предаст царей их в руки} твои, и ты истребишь имя их из поднебесной, не устоит никто против тебя, доколе не искоренишь их» (Второз. гл. 7, ст. 2, 20. 24).

Неужели, расселившись по всей планете еврейство напрасно почти две тысячи лет создавало талмуд, в котором столько огненной ненависти ко всему миру и такая жгучая жажда порабощения его?

Библейская жидовская гордыня, жажда крови и власти, с которыми евреи вошли в историю, в сравнении с талмудом невинные цветочки.

Талмуд – заговор против всего человечества. Талмудом разрешаются все самые гнусные средства в отношении «гоев» для достижения евреем своих целей. Все самые ужасные средства талмудом не только разрешаются евреям, но и одобряются, ибо с точки зрения талмуда все неевреи – не люди и даже не животные, а нечто худшее, что подлежит эксплуатации или истреблению.

Этим содержанием талмуда и объясняется то, что евреи всегда принимали все меры к тому, чтобы человечество не ознакомилось с ним.

Если среди евреев и оказывалась белая ворона, которая под влиянием христианской культуры с отвращением отворачивалась от талмуда и старалась предупредить человечество о гнусном заговоре против него, то эта белая ворона не долго разоблачала тайны жидовства ока быстро исчезала, а в лучшем для нее случае «раскаивалась», отказывалась от своих «вымышленных» разоблачений...

В то время, когда христиане отпечатали свое Евангелие в миллиардах экземпляров – и вы можете его найти повсюду в мире, за исключением советской России, талмуда в продаже нигде в мире нет, ибо талмуд это нечто такое, чего мир не должен знать.

Итак, библейские обещания и выработанные талмудистами для осуществления их, т. е. порабощение человечества, все это отпадает как ненужное, ибо план завоевания мира оставлен и уставшее еврейство хочет за жить скромной национальной жизнью?

Вместо завоевания мира сионизм?

Создатель сионизма Герцль прикидывался, именно, этакой уставшей от скитания бездомной овечкой, которую хотят загрызть мировые волки, от которых овечка ищет убежища.

Бедного несчастного бездомного жалкого еврея повсюду в мире гонят и вот он хочет вернуться к себе домой в Палестину, откуда-де его давным давно изгнал жестокий римский император, обрекши на скитания.

И мало кто из сердобольных простаков задавался вопросом, а отчего же все гнали этого несчастного еврея, почему он так и не нашел в мире пристанища?

Сердобольные решили: ну, само собой разумеется, должны же евреи получить право вернуться к себе, иметь свой дом...

И вот за евреями признано было право жить в Палестине, от которой они фактически отказались 2 тысячи лет тому назад, а относительно арабов, которые заняли покинутое ими место и сейчас живут в Палестине... молчок.

Так порешили на Версальской конференции, ликвидируя минувшую войну.

Ну, да как же могло быть иначе если на конференции диктовала свою волю Америка в лице ее президента Вильсона, который приехал в Европу для заключения мирного договора с 156 лицами, из которых 117 были евреи?

Но это, так сказать, между прочим, деталь, важно другое.

Почему, в самом деле, еврейству, которое, казалось бы, сейчас ближе чем когда-либо к своей цели завоеванию мира, вдруг так понадобилась Палестина?

Еврейство устало и хочет после 2 тысяч лет скитаний, сойдя с мировой сцены, закончить мирно свое историческое существование на покое у себя, дома?

Нет на это совсем не похоже.

Вот что писал, по крайней мере, о Палестине некий авторитетный жид И. Эберлин в своей изданной им в 1920 г. в Германии книжке «Накануне возрождения. Наши задачи в стране отцов и в диаспоре» на страницах 131 132:

«Образование еврейского социалистического центра в стране, где сходятся три материка; на пути в Индию, Китай, Центральную Азию и Египет, несомненно

окажется мощным стимулом для социализации азиатского и африканского мира. Палестина, бывшая колыбель иудейства, христианства и мусульманства, быть может, предназначена стать центром интернациональной доктрины, догматов Международного братства, общественной справедливости и истинного, т. е. экономического равенства людей».

Песни все знакомые, и как они расшифровываются на деле все мы испытавшими, что такое большевизм – давно уже известно евреям власть и все блага, а прочим – стахановские нормы труда и политграмота...

Итак, сионизм, выходит – это не желание отдыха, не, конец еврейской истории, а всего на всего только новый этап борьбы за власть над миром. Палестина только наиболее подходящий пункт, из которого удобнее всего можно сбивать с толку население трех материков с целью овладения ими под коммунистическим соусом.

И Англия, несомненно, уступит, а Америка возьмется за исполнение желания жидовства. Уже сейчас Палестина, по сообщениям печати, форпост СССР, что же будет, когда она перейдет всецело в руки жидов? Но милостью Божьей пока что еще не все идет в мире по указке жидов. Вот в 1920 г. жиду И., Эберлину, например, казалось, что Германия повержена в прах и что не сегодня – завтра она станет такой же добычей жидовства, как и Россия, и он писал:

«Еврейский народ будет иметь Палестину лишь с падением английского империализма... Под английским протекторатом ни социализация земли, ни даже беспрепятственная иммиграция широких масс в страну предков не возможны. Необходима энергичная борьба с английским империализмом... Наша главная задача сейчас – разрушение британского империализма. С низвержением английского империализма, остальные, которые являются его производными, тоже рушатся. Дорога к социальной революции мира будет расчищена».

А сегодня И. Эберлину – этот самый британский империализм приходится поддерживать.

Германия прозрела и воскресла и советская Палестина, так называемый СССР, трещит под ее ударами...

И вот еврейство для спасения СССР бросает силы Англии и США в войну.

Но, может быть, наконец, прозреют и англо-саксы, увидев, что они своими собственными руками готовят гибель себе и торжество жидовству?

Казалось бы, пора прозреть, и кое-какие намеки на это как будто бы и есть.

В Англии замечается рост антисемитизма, в Америке раздаются голоса против особой близости с советами.

Но слишком уж основательно вцепилось жидовство в янки. Об этом можно судить хотя бы по следующему факту: лет 15 тому назад Генри Форд, человек с мировым именем и миллиардами казалось бы, независимый человек, выпустил книжку «Мировое еврейство», в которой, как деловой человек, с цифрами и данными указал на жидовскую опасность, а всего через несколько месяцев после выхода в свет книжки, как школьник, уже должен был публично покаяться, отказаться от написанного, заявить, что заблуждался, сожалеет... и т.д. и т.д.... изъял книжку из продажи.

Кое-какие надежды на англо-сакское прозрение все же, как мы видим, имеются, но пока оно станет фактом, жида, по-видимому, все-таки получают Палестину для того, чтобы в случае спасения СССР, – можно было на другой же день начать в самом удобном месте мира подрывную работу против спасителей же [25].

25. Молва. – 1943. – № 231, 11 сентября.

Брожение в Палестине.

Жидовские требования мандата на Палестину.

Самая большая из еврейских организаций в Палестине „Хагана“, состоящая из отдельных отрядов полувоенного характера, насчитывает свыше 50.000 человек. По последним сведениям, „Хагана“ приступила к вооружению. Не следует думать, что вернулись времена Маккавеев. Нет, на этот раз иудеи вооружаются для того, чтобы решительно и энергично выступить против арабского населения, поскольку арабов

еще не запугало усиление отрядов мандатной полиции. „Хагана” получила оружие из британских военных складов. Конечно, поскольку дело идет о чисто жидовской организации, не обошлось без злоупотреблений и подкупов, приведших, в конце концов, к крупному скандалу. Английскому военному суду в Иерусалиме пришлось разбирать дело нескольких британских офицеров и солдат, замешанных в эту грязную аферу. Было установлено, что полученное евреями оружие не похищено из английских складов в Палестине, а привезено на грузовиках из египетских арсеналов и продано евреям за бесценок.

Далее выяснилось, что еврейская организаций располагает не только разрешенным евреям ручным огнестрельным, но и большим количеством пулеметов и боеприпасов, происхождение которых, не могло быть точно установлено.

Еврейские организации спровоцировали несколько столкновений и пытались вызвать открытый конфликт. Протесты евреев против «Белой Книги» 1939 года, предусматривающей на 1944 год ограничение еврейского вселения в Палестину, принимают все более резкую и угрожающую форму. По соглашению с американским еврейским конгрессом, жида требуют для себя мандата над Палестиной и отказа англичан от положений, высказанных в «Белой Книге».

Вместе с ростом англо-американского влияния на Ближнем Востоке, растет и жидовская наглость. Иудеи громче вопят о собственном государстве, об их обетованной земле. Они хотели бы без труда в борьбы получить землю, завоевать которую для них должны другие. Они претендуют на землю арабов, обрабатывавших и возделывавших ее в течение столетий. Претендуют только потому, что они проникли в Палестину несколько тысяч лет назад и основали в Иерусалиме свой храм. Да и от храма, разрушенного впоследствии императором Титом, теперь осталась лишь пресловутая «Стена плача».

Почти две тысячи лет тому назад жида бежали из Палестины и рассеялись между другими народами, внося всюду разложение и раздоры. Арабы уже давно оказывали жестокое сопротивление вторжению жидов в Палестину, ибо прекрасно понимали,

что если бы жидам, с помощью их покровителей, удалось стать здесь хозяевами, арабам грозила бы неминуемая гибель. На примере „сионистического города" Тельва Авива, арабы могли убедиться, насколько иудеи склонны считаться с их правами.

Король Аравии Ибн Сауд дал достойный ответ на жидовские притязания: „Если евреи хотят иметь свое собственное государство, пусть ищут его где-либо в другом месте, только не у нас!" Англо-американские марионетки в государствах Ближнего Востока, подобные эмиру Трансиордании Абделлаху или премьер-министру Ирака Нури Саид Паше, с благословений Англии, а настоящее время работают над созданием арабской федерации. Им следовало, бы знать, что жидовская банда, которую в любой момент им могут подсунуть, в состоянии расстроить все их планы и надежды [26].

26. Голос правды. – 1943. – № 39, 10 декабря.

Наїзд жидів на Сірію.

Головний комісар Сірії останніх двох місяців дозволив 8500 жидам оселятися в Сірії. Сараною полізли жиди. Їх число зросло вже до 42 тисяч, – бо багато жидів втікачів прибуло з Європи, звідти вони, їдучи через Туреччину та Палестину, без труднощів оселяються в Сірії[27].

27. Дзвін (Кривий Ріг). – 1941. – № 4, 10 жовтня.

Уся Палестина жидам

РИМ, 13 січня, Після свого повернення з Канади до Вашингтону, Черчіль, як довідалось агентство Стефані з Нью-Йорку, мав розмову з однією відомою особою з жидівських кіл. При цій розмові був присутній також лорд Галіфакс. Розмова торкалась питання жидів ської Палестини. Як повідомляє Стефані Черчіль висловився за те, щоб перетворити всю Палестину на жидівську державу. Він висловив думку, що араби володіють достатньою кількістю землі, щоб осісти деінде. Арабів доведеться тоді евакуювати з Палестини. Палестинське питання є гордієвим вузлом, що його треба розрубати. Допомога, яку надають жиди всього світу британській справі, вимагає такого розв'язання цієї проб леми, щоб уся Палестина

належала тільки жидам. Ці заяви Черчіля, як повідомляє далі Стефані, широко розповсюджені в усіх жидівських колах США, що змусили свої органи пропаганди прикрасити візиту Черчіля до Вашингтону відповідними вихваляннями [28].

28. Нова Україна (Харків). – 1942. – № 5, 16 січня.

Палестина для євреїв

РИМ, 5. Согласно сведениям, полученным из Нью-Йорка, Черчилль, вернувшись из Канады, встретился с одним жидом, близко стоящим к Белому дому. В беседе принял участие Галифакс. Обсуждалась старая проблема Палестины. Черчилль определенно высказался за предоставление Палестины евреям. Арабам отводится достаточно места, чтобы устроиться в других местах, и поэтому они должны будут уйти с территории Палестины. Черчилль заявил своим еврейским собеседникам, что Англия считает себя обязанной разрешить полностью палестинскую проблему в пользу израильтян. Заявление Черчилля распространилось во всех американских, жидовских кругах [29].

29. Последние новости (Киев). – 1942. – № 3, 8 января.

Евреи предъявляют требования Черчиллю.

Во время пребывания Черчилля в Вашингтоне 34 американских сенатора и 160 депутатов обратились к нему с требованием, чтобы Англия полностью предоставила Палестину евреям, и разрешила им создать свою собственную армию.

Американская газета «Вашингтон Пост» напечатала это наглое требование крупным шрифтом.

Характерно, что американцы начинают разговаривать, с Черчилом языком, далеко, выходящим из рамок обычного дипломатического приличия, а еще характернее, что Черчилль должен спокойно, выслушивать эти требования, продиктованные еврейством, держащим в своих руках и американских сенаторов и его самого [30].

31. Заря. – 1943. – № 45, 9 июня.

ЖИДИ ДОМАГАЮТЬСЯ ПАЛЕСТИНИ.

Північно-американські жиди щораз настирливіше домагаються, щоб Палестину віддати жидам. Жидівський член конгресу Віл Роджерс заявив, що в найближчих 6-ох місяцях можна б переселити до Палестини 600.000 жидів, якщо б Велика Британія скасувала дотеперішні обмеження. Останні відомості вказують на те, що американські жиди мабуть рішилися за всяку ціну довести до остаточної розв'язки палестинського питання [32][33] [34] [35].

32. Голос Підкарпаття. – 1943. – № 40, 3 жовтня.

33. Тернопільський голос. – 1943. – № 40. 3 жовтня.

34. Вісті (Берлін). – 1943. – № 41, 14 жовтня.

35. Рідна земля. – 1943. – № 40, 3 жовтня.

ЗАЯВЛЕНИЕ ИБН-САУДА ПО ЕВРЕЙСКОМУ ВОПРОСУ.

Король Саудской Аравии Ибн-Сауд заявил представителю американского журнала «Лайф». «Евреи не имеют никакого права на основание государства в Палестине. Евреи были изгнаны римлянами из этой страны, которая в течение нескольких сот лет принадлежит магометанам. Евреи должны покинуть не только Европу, но и Палестину». Мы их не боимся, подчеркнул дальше Ибн-Сауд, потому что силы арабов, основанные на нашей вере в Бога, достаточны для того, чтобы отразить их нападение. Присутствие же евреев в Палестине является оскорблением для арабов. Если евреи желают иметь свое собственное государство, то пусть они его, основывают в Америке или в любом другом месте, но только не у нас. Евреи, живущие в Палестине, должны прекратить свои спекуляции, ибо население страны живет своим трудом и ответит новыми восстаниями» [36].

36. Заря. – 1943. – № 51, 30 июня.

Жиди вимагають Палестину.

Опершись на сильні американські кола, британське жидівство все бурхливіше вимагає від лондонського уряду надання Палестини для жидівської колонізації. «Манчестер Гардіан» повідомляє про промову головного рабина британської імперії Герца на конференції жидівської федерації Великобританії та Ірландії, що

відбувається в Лондоні. Головний рабин гостро критикував увагу британського уряду до арабських бажань та делікатність уряду і вимагав, щоб «жидівське національне вогнище, яке було обіцяно Великобританією та 55 іншими народами», було б негайно передано жидам. Інший промовець Абба Бернштейн указав на велике стратегічне значення, яке має Палестина для захисту британського становища на Сході, і заявив, що це становище буде тривалим для імперії лише тоді, коли Палестина буде надана в розпорядження жидів [37].

37. Голос Полтавщини. – 1942. – № 37, 3 травня.

СІОНІСТИ ХОЧУТЬ ЗНОВУ ВИСТАВИТИ ВЛАСНУ АРМІЮ

Як повідомляє британська служба повідомлень, на конференції, скликаній американським відділом для сіоністичних справ; винесено ухвалу, в якій жадається створення ЖИДІВСЬКОЇ світової імперії та жидівської армії з власним прапором у Палестині.

Це рішення, прийняло одностайно, 600 делегатами, з 40 держав та 17 країв. Крім цього жадать ще відкриття Палестині для жидівської еміграції та її промислового роздою під авторитетом жидівського комітету.... [38].

38. Голос Волині. – 1942. – № 40, 23 травня.

ПАЛЕСТИНА ЗАДУМУЄ ФОРМУВАТИ ЖИДІВСЬКУ АРМІЮ.

Як повідомляють з Палестини, в тамошніх жидівських колах кружляють чутки про те, що підбурювачі до війни "Черчілль" та Рузвельт незабаром організують в Палестині жидівську армію. Ця карикатура – з приводу цієї жидівської комедії з хоробрим жидівським військом. Один з жидків каже до другого: «Не плач, Іцку, Татель буде битись тільки там, де не дуже стрілятимуть!» [39].

39. Голос Волині. – 1942. – № 40, 23 травня.

Британское информационное бюро сообщает, что Палестина в хозяйственном отношении будет разделена на 7 областей. Во главе каждой области стоит директор, являющийся также членом военно-промышленного комитета в Каире. Директора эти

будут назначаться из хозяйственных кругов, близких сионистскому движению. Они получают широкие полномочия в области хозяйственной жизни [40].

40. Донецкий вестник. – 1942. – № 77, 22 сентября.

В Палестине

В Палестине увеличивается недостаток съестных припасов, в особенности мяса, сахара и риса. Недостаток припасов вызвал усиленную спекуляцию, в которой принимают особенно деятельное участие евреи. Газеты полны жалоб на растущую дороговизну и недостаток товаров. Суды в Тель-Авиве переполнены делами по обвинению в ростовщичестве, спекуляции и продаже товаров по повышенным ценам [41].

41. Донецкий вестник. – 1942. – № 88, 30 октября.

Война против иудейства.

В Риме состоялся «День мучеников Аравии». На многолюдном собрании проживающих в Риме арабов иерусалимский великий муфтий обратился с речью ко всем арабским народам. Он указал, что арабы уже в течение 20 лет ведут войну против еврейства и англо-американского империализма. Ныне к этой войне примкнул весь мир. Арабы в настоящей войне сражаются не одни. Они борются вместе с народами, враждебными англо-американцам и иудеям. Арабы не нейтральны в настоящее время. Результаты этой войны будут иметь громадное влияние на будущее арабского мира. Если бы Англия победила, то иудейство господствовало бы над арабами, и не только над арабами, но и над всем миром, ибо Англия и Америка сами подчинены евреям. Арабские земли попрежнему эксплуатировались бы, и старый англо-американо-иудейский проект великой еврейской державы был бы осуществлен. Египет, Сирия, Ирак и Геджас подвергаются одинаковой опасности. Если, наоборот, Англия проиграет войну, тогда навсегда исчезнет угроза арабским народам, и ислам в Африке и Азии будет спасен.

В заключение своей речи муфтий призывал арабов не поддаваться влиянию англо-американской пропаганды. Нынешняя война – еврейская война. Понятно, что евреи

считають англичан и американцев своими помощниками в деле достижения преследуемых ими целей [42] [43] [44].

42. Донецкий вестник. – 1942. – № 101, 15 декабря.

43. Сумський вісник. – 1942. – № 68, 7 червня.

44. Голос Волині. – 1942. – № 40, 23 травня.

Жидівська війна.

Палестина для жидів.

Берлін, 15 листопада. Англія стягнула на себе невдоволення своїх обидвох найвірніших союзників, Советського Союзу і жидівства.

Тоді, як Сталін кричить „пробі” за другим фронтом на заході, жид Нірельман виступає в британській колоніальній газеті „Стандард” в Буенос Айрес, як речник своїх батьків по расі. Він нарікає на те, що Англія мало цікавиться жидівською проблемою. Палестина мусить належати жидам. Арабського питання немає. Одне речення з жалібної пісні жида Нірельмана є таке влучне, що ми передаємо його дослівно: „Слово „жид” майже не вживається в англійських урядових колах. Англійці все ще не хочуть зрозуміти, що вони ведуть жидівську війну, і без жидівської допомоги школи її не зможуть виграти” [45] [46].

45. Львівські вісті. – 1941. – № 85, 16 листопада.

46. Український голос (Луцьк). – 1941. – № 10, 20 листопада.

Своєї крові вони не проливають.

Підчас перебування в Лондоні американського рабина Абби Гіллел Зільвера рішено формувати окремі жидівські полки, що будуть боротися під жидівськими прапорами. Ці полки мають вирішити що викликану жидами війну. Знову ніби відживають спроби реалізації старих планів, що досі існували тільки на папері. Жиди твердили, що ще підчас першої світової війни існували жидівські легіонери та жидівські бойові формації, що успішно боролись побіч регулярних військ і навіть мали великий вплив на вислід світової війни. У дійсності ж історія цієї війни нічого не знає про існування жидівських військових частин. Існували тільки жидівські

мародерські банди, які гендлювали собі за фронтом, виконуючи заповідь Талмуду: „Коли йдеш на війну йди останній, щоб повернувся одним із перших“.

Від того часу, як Палестину зроблено британським мандатом, жидівські осередки в Лондоні й в Америці чимраз голосніше домагалися від британського уряду сформування жидівської міліції. При ньому жити не переставали жити надією, щодо майбутньої жидівської держави будуть приєднані Йорданська та Сирійська області.

Хоч британсько-жидівський уряд до цього часу дуже сприяв цим плянам, проте вони залишались тільки на папері, а де головним чином через те, що існування жидівських легіонів мало б викликати великі зворушення серед робітництва. На початку цієї війни знову порушено питання жидівського легіону. У липні 1940 року провідник ревізіоністів Жаботинський зажадав сформування окремої сотисячної жидівської армії. Ця армія мала боротися під британським командуванням проти Німеччини. З цього пляну розуміється нічого не вийшло, жидівська армія ніде ще не виступала, хоч на формування цієї армії витрачено чимало часу і слів.

На 26-му канадському конгресі сіоністів, що відбувся 20–23.1.1941 року у Монреалі і в якому брало участь більше 500 провідників світового жидівства, обговорювано справу жидівської армії. Представник жидівських робітників Борух Цукерман, приїхавши спеціально з Палестини, твердив уже тоді, що «136.000 жидів зареєстровано і 50 проц. із них за кілька місяців будуть уже вимуштровані».

Не жидів та читачів, що не були ознайомлені з цими справами, запевнювано, що 70.000 жидів знаходиться вже на фронті, маючи на увазі, мабуть, забезпечене палестинське заплілля.

Представник жидівської агентури Нахум Гольдман, приїхавши з Лондону підтвердив, що «жидівський нарід уже кілька століть не мав такої блискучої нагоди для переведення в життя своєї програми, але він не думає як колись, тільки молитися, а готовий взяти активну участь у цьому змаганні народів». Це свідчить, що жиди за попередньої світової війни посилали на фронт тільки свої «молитви».

Після закінчення цієї боротьби народів мабуть те саме доведеться ствердити. Коли Цукерман підкреслив на цьому конгресі, що жиди вважають себе за союзна з Англією націю, то тут треба було сподіватись, що жидівські полки підуть у бій під жидівським прапором, щоб із зброєю в руках спробувати боронити заанапащеної ними самими англійської справи. Ці заяви дійшли до свого кульмінаційного пункту, коли ухвалено боротися по стороні Великої Британії «напруживши всі сили за британську і сформувати жидівську військову частину, що «є передумовою участі жиді» у мирових переговорах після закінчення війни».

Але для рабіна Абби Гіллеля Зільвера, що прибув до Лондону, справа заснування жидівського легіону була тільки про текстом, а в дійсності він вів тоді тайні переговори про світову політику з впливовими людьми, що являються жидівськими агентами в англійському уряді та вождями й провідниками «Комітету Жидівських Послів». Ясно, що жидівство старатиметься уникати активної участі в боротьбі, бо воно ніколи не жертвує своєю кров'ю. Цей маневр можна пояснити тим, що жиди все ще вірять у перемогу цієї безвиглядної для плутократів війни, а тому вони удають з себе героїв. Жидова ще й сьогодні мріє про упадок європейських держав та про своє панування над ділим світом. Нехай мріє... Німеччина, а з нею й Нова Європа борються проти англійсько-американського капіталізму та заприятельного ними більшовізму і, знищивши їх, завдасть інтернаціональному жидівству смертельний удар [47].

47. Подолянин. – 1942. – № 41, 14 травня.

Черчилль о Палестине.

Во время своего пребывания в Вашингтоне, Черчилль, как сообщает агентство Стефани из Нью-Йорка, имел беседу с одним из видных представителей еврейства. При этой беседе присутствовал также английский посол, лорд Галифакс. В беседе обсуждался вопрос о Палестине, причем Черчилль высказался в пользу превращения всей Палестины в чисто иудейское государство. По мнению Черчилля, у арабов достаточно земли, и она могут переселиться из Палестины, Помощь, которую

оказывает мировое еврейство Британской империи, требует, чтобы вопрос о Палестине был разрешен в пользу евреев. Эти заявления Черчилля были широко распространены среди еврейских кругов Америки, которые использовали все свои органы пропаганды для того, чтобы воспеть хвалу Черчиллю по случаю его приезда в Вашингтон [48].

48. Голос Крыма. – 1942. – № 16, 22 февраля.

Турки о Палестине.

Турецкая газета «Ватан» кричит последнее постановление сионистской организации в Нью-Йорке, в котором говорится, что в Палестине должно быть основано еврейское государство. Газета пишет, что вследствие традиций, узаконенных веками, Палестина принадлежит арабам. Всякая попытка образования здесь еврейского государства, противоречила бы желаниям арабов и даже турок. Газета считает, что было бы лучше, если бы государственные люди Америки не занимались подобными делами [49].

49. Одесская газета. – 1942. – № 94, 9 июня.

Чего добиваются евреи.

Британское информационное бюро сообщает, что в речи переданной по радио, г. Ведгевуд заявил, что американские евреи будто бы просили правительство США принять мандат на Палестину. Г. Ведгевуд заявил, что это необходимо для организации еврейской армии с базой в Палестине. Никто не сражается с таким ожесточением за уничтожение Германии, как евреи, заявил оратор [50].

50. Одесская газета. – 1942. – № 92, 5 июня.

«ВОЯКИ».

Відомий жидівський політик Хаїм Вайцман звернувся до англійського уряду з проханням, щоб він створив в англійській армії окремі жидівські частини. Англійський уряд відповів, що така жидівська армія не могла б мати успіху [51].

51. Останні вісті. – 1941. – № 4, 8 грудня.

Жиди вітають Рузвельта.

Жидівський національний совет в Іерусалимі, в зв'язку з початком війни між США і Японією, послав Рузвельту привітальну телеграму з побажанням йому щастя й успіху [52].

52. Останні вісті (Біла Церква). – 1941. – № 2, 24 грудня.

Рузвельт пособляє жидам.

Недавно президент Рузвельт прийняв делегацію впливових жидів – представників фінансових і політичних кіл Нью-Йорку і конкретно їм пообіцяв, що після цієї світової війни постане в Палестині незалежна жидівська держава. Ця обіцянка – доказ того, що теперішню війну справді затіяли жиди, щоб свою давню мрію про існування власної держави в Палестині! Там мусить постати жидівський державний центр, щоб світове жидівство могло за панувати над нежидівськими, виснаженими, війною народами. Тоді світове жидівство перемогло б на всьому фронті й жиди знову відновили б у всій величі і славі своє жидівське царство, знищене в 70 році після Р.Хр. римським імператором Титом, що спалив тоді Єрусалим. До відновлення своєї Палестинської Держави жиди давно вже простували. Досягнути цього вони могли б лише тоді, коли б їм пощастило захопити у свої руки всесвітні капітали. Розпочате Амшелем Маєром Ротшильдом і спритно продовжуване його п'ятьма синами ступове підпорядкування світових фінансів жидівському контролю призвело до того, що жидам удалося надати жидівському питанню характер міжнародної проблеми. Не встигли ще жиди зробитися панами світового капіталу, як уже скрізь, мов риби, почали рости всякі релігійні та політичні, сіоністичні організації. Найсильніша з цих організацій, що й досі має значний вплив на жидівство, це рух одеського жида Юди Леона Пінскерса. Організація ця працює під гаслом самовизначення жидівства. Зорганізований у кінці минулого століття Теодором Герцлем «сіоністичний рух» спромігся зміцнити серед жидівства прямування до створення всежидівської держави. Тепер цей рух поширений по всьому світі. Цей батько сіонізму видав у 1896 році брошуру під назвою «Жидівська держава». Він зібрав і зорганізував перший сіоністичний конгрес, який відбувся 28 серпня 1897

року у Швейцарії. На ньому було більше як 300 представників жидівства всього світу. Тут уперше пролунала вимога про створення в Палестині жидівської держави, що було великою образою для Оттоманської Імперії, до якої тоді на лежала Палестина. А через те, що добровільно віддати Палестину не згоджувались, Макс Нордау, довголітній дорадник Герцля, дозволив собі кинути на адресу турків такі загрозливі слова:

«Ми можемо й почекати!»

Жидівство справді вичікувало кілька літ, і тим часом розпалювало ненависть серед народів, і це призвело до світової війни 1914 – 1918 р. р., 2. вересня 1917 року англійський міністр за кордонних справ Бальфур вручив жидові лордові Ліонелеві Вальтерові Ротшильдові декларацію, у якій Палестину обіцяно жидам. Палестинська «жидівська вітчизна» була єдиним реальним результатом кривавої боротьби народів. Одночасно всі народи, що приймали участь у цій боротьбі, опинились у фінансовій залежності від жидівських нью-йоркських банків. Автором Бальфурової декларації був член Найвищого Суду США Люї Дембіц Брандайс, який усе своє життя присвятив обороні інтересів світового жидівства. Він склав її ще весною 1917 року – ще перед тим, як США приступили до війни. Декларація Бальфура була за платою за те, що Америка приступила до війни, ставши на боці союзників. Дванадцять мільйонів людей поклали своє життя за жидівський інтерес – за відновлення жидівської палестинської держави, тільки за те, щоб вирвати Палестину з державного тіла Турції. Уже з часів Мойсея Монтефіоре жиди підкопувалися під Турцію, щоб втягнути її в борги. Не дивлячись на цей цілком виразний зв'язок подій після скінчення війни, жидів не притягнули до відповідальності. Навпаки, жиди досягнули своєї цілі, яку поставили собі, роздмухуючи війну забезпечили собі політичні виливи на міжнародно-політичному ґрунті, та ще й у світовому масштабі. Далі залишалось їм тільки утримати та зміцнити здобуті позиції, і це завдання мусила виконати вже теперішня – друга жидівська світова війна. Жидам які у значній мірі керували створенням Совітського Союзу, треба було тепер створити за

допомогою червоної армії ще й Світську Європу, щоб поширити і на неї своє панування. Помогти їм у цьому взявся Рузвельт. Як масон високого ступня, він тягає каміння на будову Соломонового храму. Запаморочений ідеєю, що він – давно жданий Месія, Рузвельт очолює світове жидівство, забуваючи про те, до чого його зобов'язує становище голови держави і американського громадянина. Не треба доказувати, що людство не сміє допустити до здійснення цього жидівського плану, коли не хоче бути роздавлене колесницею Ізраїля [53][54].

53. Маріупольська газета. – 1942. – № 116, 8 вересня.

54. Волинь. – 1942. – № 21, 15 березня.

Єгипетські жида ліквідують нерухоме майно.

Просування військ держав вісі у Північній Африці викликало на Близньому Сході на британській стороні вже тепер важкі зворушення. Жидівські банки в Єрусалимі вирішили перевести свої цінні папери за згодою з клієнтурою до північно-американських банків. Таких саме заходів вживають єгипетські банки. Американський банк у Єгипті перевозить свою золоту готівку у Південну Африку. Останніми тижнями відмічаються численні пропозиції жидівських кіл про продаж будинків і земельних ділянок. Жида намагаються якомога найшвидше реалізувати своє нерухоме майно [54].

54. Сумський вісник. – 1942. – № 84, 15 липня.

Жидівські прагнення

По повідомленню „Дейлі і Скетч" з Нью-Йорка сіоніські кола знову виступають за повернення жидам Палестини. В цей же час керуючі американські кола виступають за деякі певні привілеї для жидів в Абіссинії[55].

55. Промінь (Нікополь). – 1943. – № 60, 11 серпня.

ЖИДЫ НАТРАВЛИВАЮТ ПОЛИЦИЮ НА АРАБОВ.

АНКАРА. Как сообщают из Ерусалима, между британской мандатной полицией в Палестине и арабскими крестьянами дело доходило неоднократно до кровавых столкновений. Крестьяне отказались доставлять назначенное британскими органами

количество продуктов специально доверенным для этого жидовским фермерам. В виду того, что жидовские купцы не могли сами справиться с крестьянами, они призвали на помощь полицию, против которой восстали с оружием в руках крестьяне многих сел. По сообщениям палестинской прессы, с обеих сторон насчитываются жертвы [56].

56. Путивлянин. – 1942. – № 58, 23 сентября.

Жидовские аферы

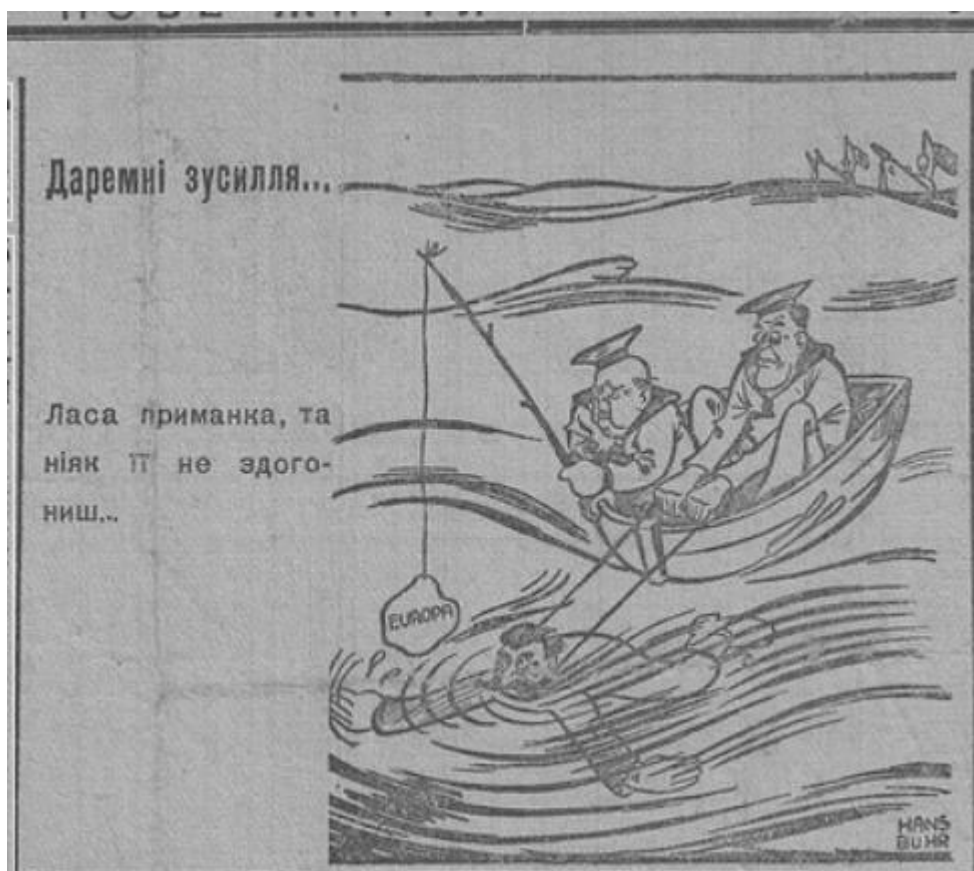
АНКАРА. 9. ДНБ. Крах жидовского банка в Палестине, который начался с раскрытия крупного мошенничества в банках Хайфы и Иерусалима охватил также и другие банки. Рабочий банк в Иерусалиме под вертел контролю государства. Выяснилось, что большая часть денежных ценностей была растрочена мошенниками из административного управления банков, причем все они оказались жидами [57] [57].

57. Молва. – 1942. – № 10, 11 декабря.

Жиди прибувають до концентраційних таборів

П. С. Віші. Генеральний резидент Марокко генерал Ноджей наказав утворити концентраційні табори для жидів, котрі пересилились після розгрому Франції в Марокко. Більша частина жидів була на службі у англійської розвідки, або займалась контрабандою [58].

58. Нове життя (Ворошиловград). – 1942. – № 28, 21 жовтня.

59. Нове життя (Ворошиловград). – 1942. – № 49, 9 грудня.

60. Нове життя (Ворошиловград). – 1942. – № 50, 11 грудня.

Жиди на фронт

Амстердам. Як подає британська служба звідомлень, британський уряд повідомив вчора урядово про створення „палестинського війська“, яке складатиметься з окремого жидівського та окремого арабського піхотних батальйонів. Міністр війни сер Джейнс Гріг заявив у палаті громад про «палестинське військо», що існуючі вже палестинські сотні буде приділено до нових полків. Сподіваються завербувати щонайменше ще 10.000 рекрутів. Підчас дебатів, які пізніше розвинулись, деякі послы поробили застереження, що створення жидівської армії в Палестині матиме небезпечний вплив на настрої арабів [60].

61. Подолянин. – 1942. – № 68, 20 серпня.

Жиди з Советського союзу мандрують до Палестини.

До 750.000 жидів, що проживають тепер у Палестині, має дійти ще 150.000 жидів, що походять із балтійських провінцій, звідкіля помандрували до Советського Союзу. І тепер оце одержали від Москви дозвіл через Персію й Ірак пробратись до Палестини і там поселитися. Перша валка цих жидів мала нібито вже прибути до Тель-Авіву і Гайфи. Країни, через які має про ходити ця жидівська валка, добачуються в цій мандрівці великої небезпеки для здоров'я, бо жиди заносять із собою з Советського Союзу заразливі недуги, особливо віспу і дифтерію. Від серпня до жовтня минулого року до Палестини прибуло 70.000 жидів, які тепер домагаються від британської адміністрації громадянських прав [62] [63] [64] [65] [66].

62. Голос Підкарпаття. – 1943. – № 8, 21 лютого.

63. Воля Покуття. – 1943. – № 8, 21 лютого.

64. Рідна земля. – 1943. – № 8, 21 лютого.

65. Тернопільський голос. – 1943. – № 8, 21 лютого.

66. Чортківська думка. – 1943. – № 8, 21 лютого

Советский посол в Тегеране получил в субботу пожертвование от палестинских евреев для красной армии. В своем ответе он выразил уверение в том, что Москва целиком поддерживает сионистские интересы и, что большевики являются «естественными друзьями» всех еврейских стремлений [67].

67. Голос Крыма. – 1944. – № 24, 23 февраля.

ЖИДИ ОБМАНЮЮТЬ ВЛАСНУ «ГВАРДІЮ ПРОБОЄВИКІВ ЗА СВІТОВЕ ПАНУВАННЯ ЖИДІВСТВА».

Що багато дечого бракує в большевицькому „раю" – це не таємниця. Але в особливо поганому стані советська санітарія, якій страшно бракує насамперед ліків. Щоб цьому запобігти, британці після того як Москва прямо поінформувала про свій сумний медичний стан, порадили своїм підконтрольним державам на Близькому Сході, щоб ті посилали до СРСР різні ліки та медикаменти. На підставі лондонського наказу Палестина та Сірія, які дуже мало виробляють ліків, віддають большевикам майже всю свою продукцію. А що фармацевтична продукція цих держав перебуває в руках жидівських емігрантів з Німеччини – аптекарів, лікарів і хеміків, які мають із цього великі прибутки, – досі дуже тяжко збували вони свої вироби. Араби швидко зрозуміли, що жидівські ліки – непотріб і лише своїм упакуванням подібні до відомих у цілому світі (а також у державах Близького Сходу) високо цінних німецьких хеміко-фармацевтичних препаратів. Отже жидам не пощастило наживатися на арабах. Тому то треба було «ощасливити фальшованими ліками, дурних советів. Їм байдуже, чи допоможуть населенню СРСР пілюлі та краплі з жидівських емігрантських фабрик. Головне, – щоб жиди добре заробили на воєнних постачаннях.

Таким чином вони обманюють своє гарматне м'ясо, свою хвалену «гвардію» пробоевиків світового панування Ізраїля, і ті непотрібні ліки лікують тільки їхні гаманці. Чисто жидівський метод! [68].

68. Рідне слово (Звенигородка). – 1943. – № 65, 22 липня.

ЖИДІВСЬКИЙ ТЕРОР НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ.

Як подають турецькі газети з різних країн Близького Сходу останнім часом помітна нова хвиля жидівського терору. Як з'ясовуються, цей терор, організований різними таємними організаціями і напіввійськовими союзами. Особливо нахабно поводяться жида супроти арабів. О теж випадки вбивства англійських поліціантів в різних частинах Палестини. Жидівські терористи виступають з кулеметами і

бомбами проти постів поліції. Такі випадки були в Єрусалимі, Гайфі і Лідді. В зв'язку з тим англійці примушені вжити серйозних заходів, щоб припинити терористичні вчинки жидівських таємних організацій [69].

Хлібороб (Берлін). – 1944. – № 42, 18 жовтня.

[70].

Жиди моляться за Черчіля. На Палестинському жидівському конгресі вирішено по всіх синагогах відправляти спеціальні молитви за здоров'я та життя Черчіля. Рабини мають дякувати йому за те, що він піклується про жидівський народ [70].

71. Хлібороб (Берлін). – 1944. – № 31, 2 серпня.

ПАЛЕСТИНСЬКІ ЧАСОПИСИ повідомляють про смерть британського губернатора Єрусалиму, Моріса Белея. Белей був на своєму становищі від 1918 року [72].

72. Чортківська думка. – 1944. – № 3, 16 січня.

Араби невдоволені з того, що англійська влада видає жидам без обмеження дозволу на в'їзд до Палестини [73].

73. Чортківська думка. – 1944. – № 3, 16 січня.

Иудеи-террористы.

Как сообщает агентство «Рейтер», в Каире британский министр-резидент Среднего Востока лорд Мойн сделался жертвой покушения. Лорд Мойн скончался от полученных им тяжелых ран.

Покушение было совершено в момент, когда лорд Мойн выходил из автомобиля у своего дома. Когда тяжело раненый лорд Мойн упал на землю, к нему устремился на помощь его шофер, который был убит наповал. Оба убийцы – иудеи, из них один был ранен, египетский полицейским, задержаны [74].

74. Труд. – 1944. – № 45, 12 ноября.

3.2. Євреї в країнах Азії та Африки

КАРАИМЫ

Караимы принадлежат к типичным малым народам южно-европейской, переднеазиатской зоны. Они появились в Европе еще до монголов и якобы были потомками тюрко-татарского кочевого народа – хазар. Их религия семитская, но они отвергают талмуд, das Schachten и многие другие мелкие особенности еврейской веры. В течение столетий они находятся в открытой вражде с еврейским народом. Караимы, живущие в Турции и Египте, походят на феллахов; караимы, живущие в Европе, сильно ассимилировались с тюркскими народами. Многие ученые расисты относят караимов к северо-западной группе тюркских народов к которой принадлежат также степные татары Крыма, волжские татары, киргизы, башкиры, алтайцы и т. п. Русское законодательство уже более ста лет рассматривало караимов, как самостоятельный народ, и в период царизма караимы не подвергались тем ограничениям, что евреи. Караимы, которые бы ли преимущественно садоводами, сельскими хозяевами, помещиками и т. д., могли быть также офицерами и т. д. Их строгие брачные законы, по которым они могли совершать браки только между собой (между караимами), привели к тому, что они в Европе постепенно вымирают. («Der Kampf» № 3, 3 – 1 – 42 г.)[75].

75. Голос Крыма. – 1942. – № 3, 8 января.

ТУРЕЧЧИНА.

Жиди в Туреччині

Під назвою «Жиди в Туреччині» істанбульська газета «Тасфірі Ефкіар» цими днями опублікувала статтю, яка є ясною передосторогою жидівству в Туреччині й доказом того, що жидівське питання також і в Туреччині набуде гострих форм, якщо жиди не поводитимуться стриманіше й не підпорядкують своїх приватних інтересів державній необхідності. Газета нагадує про традиційну гостинність, яка гарантується всім чужоземця і застерігає жидівство не зловживати цією гостинністю. Майже щодня турецькі газети вміщують повідомлення про вирокі проти жидів за підвищення цін, затримку товарів та інші по дібні злочини. Той факт, що відпущені урядом для біднішого населення товари були закуплені жидами й приховані, щоб пізніше продати їх за підвищеними цінами, викликав у широких народніх масах реакцію, яка перевершила все, що було досі. Досі турецький уряд взагалі до цього комплексу питань ставиться досить стримано, хоч є вже симптоми, які кажуть за те, що й в урядових колах починають думати про дії. Дуже примітним було підкреслено негативне ставлення уряду до питання транзиту жидівських емігрантів з південно-східньої Європи через турецьку територію до Сирії й Палестини. Несподіваних заходів вжив уряд внутрі організації офіційного турецького інформаційного бюро «Агенс Анатоль», де на підставі розпорядження прем'єр-міністра Сайдама, протягом 24 годин було звільнено всіх жидівських редакторів, очевидно тому, що були встановлені сумнівні зв'язки певних жидівських елементів інформаційної агентури з британськими й советськими органами. Також спеціальним декретом про поновано звільнити жидів з деяких міністерств і по можливості не розподіляти поміж жидівськими фірмами урядових замовлень. Отже можна зробити висновок, що жидівське питання в Туреччині також і через обговорення його урядом переходить в стадію найуважніших спостережень [76].

[76]. Сумський вісник. – 1942. – № 72, 17 червня.

Товсті роки кіньчаться.

І турки беруться до жидів.

В Туреччині влада теж береться до впорядкування жидівської язви. В першу чергу позчезають всі жида з міністерств і цим відсунеться жидів від політичного життя краю. Далі внаслідок відмови дозволу вести жидам торговельні, чи промислові підприємства – жидам відбереться можливість втручатися до господарського життя держави. Тимто кінчатся товсті роки для жидів-неробів! Усі народи бачать, що таке жидівські п'явки [77].

77. Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня.

ЖИДЫ ХОТЯТ СКРЫТЬСЯ ОТ УЧЕТА

АНКАРА. Проведение законе о разовых имущественных сведениях, так называемых военных налогах, идет полным ходом. Никакие возражения против оценки имущества и налогов невозможны. Собрав налоги в несколько сотен миллионов турецких фунтов государство надеется уменьшить обращение банкнот. Эти мероприятия вызвали большое возбуждение среди жидов, которые имеют особенно большие военные прибыли. Жиды пытаются пустить в ход все свое влияние и использовать все свои связи для того, чтобы достичь благоприятных успехов. С этой целью много жидов из Стамбула прибыло в Анкару [78].

78. Донецкий вестник. – 1943. – № 2, 3 января.

ІРАН.

Жидовское владычество в Иране.

Еще из Ветхого Завета мы помним, как жиды сумели широко распространиться на территории Персии и стать в тягость принявшему их народу. Мы знаем, что в гареме персидского царя из династии Ахеменидов жидовке Эсфири удалось опутать своего властелина, в результате чего наступили роковые последствия для арийского населения страны. При содействии Эсфири все доходные и влиятельные посты были заняты ее соплеменниками. Она же добилась осуществления чудовищного массового убийства сорока тысяч противников жидов. В память этого злодеяния еще в наши дни, т. е. около двух с половиной тысяч лет спустя, международное жидовство справляет, свой величайший праздник – пурим. Жиды и теперь тайне надеются

подобным же образом отомстить народам, ограничивающим жидовские права в целях самосохранения. В Гаманаде – древней столице Экбатана – воспоминание об этом гнусном деле живо и поныне.

Во многих иранских городах, повидимому, во все времена сохранялись остатки жидовской диаспоры. В Герате (Афганистан) и в Бухаре существовали местные группы жидов. Они некогда были малочисленны и играли незаметную, подчиненную роль. Помимо расового и ритуального обособления самих жидов, о строгой изоляции их от остального населения заботилось и мусульманское законодательство страны.

Еще в царствование шаха Назр-Эд-Дина, последнего могущественного владыки династии Кадшаров (1848—1896), во многих городах Персии, также как и в большинстве арабских стран, жида имели свои точно установленные специальные жительства, свои гетто, называвшиеся «Махалла», откуда им воспрещалось выселяться. Выход из гетто разрешался только с 6 часов утра до 8-ми вечера для торговых сношений с остальным населением. Эта свобода имела еще одно любопытное ограничение: в дождливые дни жида во обще не смели нигде появляться, вследствие их мокрых, грязных одежд, которыми они могли задеть магометан и, в представлении последних, осквернить их. Далее, жидам предписывалось ходить пешком, а ездить разрешалось только в крайних случаях, и то только на ослах, но ни в коем случае не на лошадях. Судя по внешнему впечатлению, все они жили бедно. Поскольку жида сколачивали себе, со стояние, они неизменно старались скрыть его, чтобы не платить высоких податей. Шах Назр-Эд-Дин ввел в одежде жидов особые знаки: отличия: жида должны были прикреплять к спине верхней одежды кусок красной материи величиной с носовой платок. Подобным же образом императоры Штауфенской династии в Германии и Италии и французские и английские короли XIII столетия предписывали жидам носить желтую Давидову звезду.

Этим мерам самозащиты в Иране жи́ды немедленно противопоставили собственную, уже в то время прекрасно функционировавшую мощную международную организацию. Они добились того, что Англия выразила протест и поручила своему послу в Тегеране сделать соответствующее представление. Шах Назр-Эд-Дин оставил протест без последствия. После этого правительство США послало своего особоуполномоченного представителя в Тегеран, которому было поручено заступиться за жидов. Последний при помощи подкупа добился того, что жидам было разрешено носить пестрый иудейский знак в уменьшенном виде только на правой стороне груди. Примером того, что США неизменно считали себя защитниками жидовских интересов на Востоке, может служить тот факт, что на пост посла в Константинополе долгое время назначались жи́ды.

С вступлением на престол шаха Мусса-фер-Эд-Дина (1896 —1907) в результате вмешательства англичан жидовский знак на одежде был окончательно отменен. Во время беспорядков, которые около 1906 года привели к введению первой иранской конституции, то же английское вмешательство подготовило путь к дальнейшей эмансипации жидов. В качестве меньшинства им было предоставлено право посылать в парламент двух представителей. С тех пор как в экономической, так и в политической жизни Ирана начинается период расцвета жидовского влияния.

В связи с мировой войной внутренняя структура Ирана потеряла в значительной степени свою устойчивость. Управляемая несовершеннолетним шахом страна, формально оставаясь нейтральной, сделалась игрушкой в руках других держав. Замерла внешняя торговля, экономическое хозяйство пришло в упадок. Начался голод, дороговизна, перебои в снабжении и общий развал. Благоприятную конъюнктуру жи́ды, разумеется, сумели использовать в собственных интересах.

С 1930 года на международных рынках резко понизилась цена на серебро, что в свою очередь вызвало понижение, покупательной силы обеспеченной серебром иранской валюты на $\frac{1}{3}$ ее стоимости, в то время как цены на внутреннем рынке остались стабильными. Жи́ды, конечно, усмотрели в этом благоприятную возможность

колоссальных заработков. К тому времени первоначально существовавшие ограничения в покупке земельной собственности были также отменены или попросту обходились так, что жида в связи с происходившей тогда перестройкой Тегерана и других иранских городов могли участвовать в спекуляциях земельными участками. В результате этого им удалось приобрести в собственность поднявшиеся в цене участки, старые дворцы, множество жилых и торговых домов и таким образом обеспечить себе огромные источники наживы. Некоторые виды торговли, как, например, аптеки, торгующие ввозимыми из заграницы товарами, сделались почти-что жидовской монополией. В руки жидов отчасти перешла и торговля драгоценностями и коврами. Жидам стали принадлежать целые части базаров, жилые кварталы и склады. Иранский народ относился ко всему этому с инстинктивным недоброжелательством. Не прекращались надписи мелом на жидовских домах и нередко по адресу жидов раздавались язвительные песенки.

Уже до этого массового внедрения жидов в хозяйственную жизнь Ирана отдельным жидам удалось проскользнуть сквозь ограничительные постановления в лагерь магометанского населения. Властители нередко привлекали к своим дворам жидовских танцовщиков и врачей, которые считали целесообразным принять магометанство, подобно своим соплеменникам, принимавшим в Европе христианство. Любопытно проследить, как те или иные из этих «отступников» достигали влиятельных положений в Иране и как их потомки, войдя в состав высшего общества, постепенно разложили иранскую аристократию. Хотя эти иранские жида и их потомки, занимавшие высокие посты, и исполняли внешние обряды магометанской религии, они неизменно продолжали чувствовать себя членами своей расы. Они состояли и состоят в постоянном общении со своими заграничными единоплеменниками при посредстве жидовских или интернациональных организаций, как, например, масонства, и часто «работают» на английские деньги, неизменно защищая интересы Англии в Иране. Англия же

наряду с США является самым мощным оплотом, жидовского мирового владычества [79].

79. Донецкий вестник. — 1942. — № 85, 20 октября.

КИТАЙ.

80. Карта. Заря. — 1943. — № 50, 27 июня.

Китай — новая цель евреев.

Когда еврея выталкивают в одни двери, он входит через другие; если же его и оттуда выбросят и нет больше дверей, через какие он мог бы пролезть, то он все таки найдет возможность пристроиться на широком свете. Ища стран, чтобы осчастливить их своим поселением, евреи проявляют достойное удивления чутье. Так лет десять тому назад евреи выбрали для своей работы Китай. Здесь еще до-сих пор идеальные возможности для поселения. Чтобы пробраться к международным концессиям, им не нужно было разрешение власти, а при смешении, различных рас там не боялись антисемитизма.

Как сообщало летом 1939 года агентство Рейтер, евреи в последние годы перед войной открыли в предместьи Шанхая – Гонкоу не, больше и не меньше, как 823 магазина, из них почти 400 с мануфактурой, около 30 – салоны мод, до 30 крупных торговых домов. Кроме того, там были магазины шляп, ателье мод, ювелирные магазины, салоны красоты, ломбарды, магазины колониальных товаров, кофейни и ночные рестораны.

Кроме этих евреев, тысячи русских евреев торгуют в Харбине, Шанхае и других городах, имеющих интернациональный характер.

Для защиты своих интересов еврейские эмигранты издают целый ряд газет и еженедельников, преимущественно на русском, немецком, английском и еврейском языках. Эта пресса очень хорошо освещает еврейский характер и раскрывает еврейские намерения завладеть китайской хозяйственной жизнью. Интернациональные концессии в Шанхае прекрасное поприще для деятельности еврейских врачей и адвокатов. А так как каждый еврей тянет за собой еще и другого, то в Шанхае сидит теперь целая свора еврейских адвокатов.

Наиболее известный из них – д-р Эмиль Фишер, большой сторонник Советов. Чтобы замаскировать это и быть под защитой закона, он добился назначения его консулом Гватемалы. Евреи чувствуют себя на концессиях, как дома. Например, раввин Эрих Кон 30 июня 1939 года писал в «Шанхайвохе» («Шанхайский еженедельник»): «Несмотря на все протесты, удалось таки добиться постановления о

закрытии магазинов по субботам в 11 часов... Мы, евреи, имеющие возможность свободно жить в Шанхае, должны были бы придерживаться наших собственных законов и праздновать не воскресенье, а субботу, которую уже тысячи лет назад велел нам Праздновать наш закон... Покупатели безусловно привыкнут к тому, что еврейские магазины по субботам закрыты. Призываю всех еврейских продавцов праздновать день субботний. Это никому не будет вредить, а наши дела будет благословлять».

Эти «благородные гости», заставляющие других приспособливаться к своим обрядам, рассчитывают и на дальнейший приток своих собратьев. Согласно еврейских расчетов, в ближайшие годы на новых территориях должны поселиться еще 5 млн. евреев. Кажется, Китай делится теперь с США честью быть «обетованной землей» для евреев со всего мира.

О поселении почти 100 тыс. евреев беженцев в западнокитайской провинции Юнань шанхайский банкир еврей Якоб Бертглас сказал на пресс-конференции, что он или акционерное общество (Кооперативный банк), которое будет основано в США, охотно будут давать каждому еврею, прибывающему в Юнань, 500 американских долларов, из которых 240 предназначаются на жизненные потребности, 60 – на приобретение оборудования и 200 – для фонда на поселение. Этот фонд должен быть употреблен на развитие промышленных предприятий. Евреи создали в Шанхае ряд эмигрантских комитетов, которые получили уже до сих пор 4 млн. долларов – от комитета американских евреев в Нью-Йорке, совета евреев из Германии в Лондоне и еврейских друзей в Каире, Интернациональные концессии в Китае тоже собирали деньги в пользу поселенцев. На это дело «Ротшильд Востока» сер Виктор Сассон пожертвовал 150 тыс. шанхайских долларов. Кроме того, он занял еврейским эмигрантам 180 тыс. китайских долларов, на которые почти 1000 евреев имели возможность или найти работу на предприятиях, основанных евреями, или открыть собственные предприятия[81].

81. Последние новости (Киев). – 1943. – № 12, 22 марта.

Відзнаки для жидів у великому Шанхаї

Шанхай, 6.11. Поліційна влада великого Шанхаю зарядила, що посвідки всіх жидів, які живуть в тій окрузі, мають носити видруковану синім кольором букву «Ж»[82] [83].

82. Визволена Україна. – 1942. – №73-4, 15 листопада.

83. Павлоградська газета. – 1942. – № 60, 18 листопада.

ЯПОНИЯ.

Освобождение Азии от жидов.

Японский генерал Шиото пишет в шанхайской газете «Майнихи» об искоренении жидовства в Восточной Азии:

«Необходимо искоренить в Восточной Азии не только влияние англичан и американцев, но и жидов. Если это не будет сделано, то плоды победы Японии не будут полностью использованы».

Японцы имеют достаточно поводов на своей родине и в находящихся под их управлением областях притти к тому же убеждению, к которому давно пришли в Европе Германия, Италия и др. страны. Из этого следует, что для всего мира имеется лишь один общий еврейский вопрос, который и должен быть разрешен всем миром [84].

84. Голос Крыма. – 1942. – № 24, 22 марта.

Антиеврейская демонстрация в Токио.

В Токио состоялась многолюдная антиеврейская, демонстрация, организованная японской лигой борьбы со шпионажем. После ряда речей, выяснивших сущность еврейского вопроса, участниками единогласно была принята резолюция, заявляющая об осуждении всем японским народом еврейских стремлений к мировому господству [85].

85. Голос Крыма. – 1942. – № 12, 8 февраля.

Борьба Японії проти світового жидівства

З того моменту, коли року 1931 Японія почала зміцнювати разом з створенням держави Манчжоу-Го заходи до поширення своєї життєвої території, а також свої вимоги щодо здобуття керівного становища в Азії, – вона мусила рахуватися з ворожістю обох сусідніх, типово жидівських, держав. З моменту виступу Японії в Китаї агресивні наміри жидо-більшовицького Радянського Союзу та жидо-плутократичної репрезентувала собою і Англію; об'єдналися з намірами Чан кайші. Але жидо-більшовицька небезпека уперше визнана з боку самих китайців, подруге вона була зменшена в наслідок німецьких перемог і таким чином відсунулась на задній план, припинивши бути безпосередньою загрозою. Але тим сильніше виступила жидо-плутократія Сполучених Штатів Америки та Англії, як безпосередня загроза життєяпонського народу, заснована на базі їх переваг у галузі міроприємств оточення та санкцій господарського характеру. Японія виконувала обов'язок самооборони, коли вона виступила проти фронту оточення, що існував вже до 1933 року і складався з певних держав, які вважали себе призваними придушити Японію, як політичні представники інтернаціонального жидівства.

Таким чином Японія, вступила у визвольну боротьбу молодих народів, яка була необхідною для того, щоб скинути плутократичний світовий порядок і яка ставила перед «бідняками» завдання створення кращого, більш справедливого порядку. І ця боротьба в першу чергу мусила полягати в тому, щоб забезпечити народам національне незалежне життя та звільнити їх від тиснення, жидо-плутократичного світового панування. Японія не загрожувала ні англійському ні американському народам. Вона наполягала лише на тому, щоб усунути вимоги жидівського фінансового капіталу та жидівських господарських кіл, віддаливши їх від англійської та американської національності, а ці жидівські вимоги поширювалися на господарське життя Китаю, та використовує його в інтересах держав, що розташовані на інших територіях.

Те, що ці сили, політичним адвокатом яких виступає Рузвельт та його жидівський уряд і які репрезентуються агресивністю північно-американського імперіалізму,

втілюють інтернаціональне жидівство з його допоміжними організаціями, з яких найзначнішою є масонство, – це визнається і в Японії. У великій передовій статті газета «Осака Ашагі», що має тираж у 4 мільйони примірників, опублікувала 29 червня 1937 року, і зовсім не як одиночний голос Японії у питаннях, що стосуються жидівства, – твердження, що Японія знаходиться у тисках між жидівським марксизмом та масонством, що панує в демократичних державах. На території японської острівної держави жидівське питання ще не набуло гостроти. У південній частині азіатського континенту, особливо в області Чунцін-Китая, вплив жидівства є необмеженим. небезпечність його для Японії відбивається у підтримці маршала Чанкайші.

Чунцін-Китай – це область наступу та розгортання операцій всіх ворожих для Японії сил. Чанкайші, керівник гоміндану, є так само, як його учитель Сун-Ят-Сен, масон. Він член ложі – Пагоди, яка підпорядкована Великій ложі Массачузета. Його найближчий радник, вже протягом багатьох років, є австралійський жид Дональд. Як масон, Чанкайші веде свою боротьбу проти Японії під лозунгом «захисту демократії». Матеріальна підтримка, яку забезпечують друзі демократії, не є допомога американських та англійських народів, а допомога жидівських груп фінансистів та промисловців, зацікавлених у торгівлі та прибутках. Зони здійснюють широке постачання зброєю, – спочатку - південних гаваней Китаю, потім шляху Бірми. Що в жовтні 1941 року були відпущені значні кредити для підкріплення уряду Чунціна. Показовим є те, що американськими агентами у здійсненні допомоги Китаю виступають жиди, як, наприклад, Даніель Арнштейн з своїми помічниками Гарольдом Девісом та Марком Гелльманом.

Жидівські сили західних демократичних держав можуть спиратися на жидівство Китаю, що добре обоснувалося там. Усвідомлення цими жидами своєї сили виразно виступає, коли аташе в справах проси англійського посланика у Шанхаї, Александер вимагає по радіо 22 вересня 1941 року: «Жиди, забезпечуйте допомогу Англії у боротьбі проти удержав Осі! Ви не мусите відмовлюватись!»

Число жидів, які живуть тепер ті Китаї, дорівнювалося на 15 березня 1941 року 37.000. Лише в Шанхаї живе 21.000 жидів, і місто набирає «жидівського обличчя». Безумовно, в дійсності це число ще більше. В офіційній статистиці жиди не визначаються, як такі. До цього треба додати, що лише ті жиди, які прибули в останньому столітті, визнаються жидами, а ті, що прибули раніш, носять китайський одяг, тобто замаскувалися під китайців. До моменту початку війни Китай був особливо улюбленою країною жидівської іміграції. Це «одна з небагатьох країн, куди жидівський потік мав можливість литися без перепон протягом останніх років», – так висловлювалось щотижневне періодичне жидівське видання «Субота» (Париж, 31 грудня 1937 року). Китай поділяє з Сполученими Штатами Америки та більшовицькою країною славу бути «заповідною країною» для жидів усього світу.

Як усюди в світі, одна жидівська родина тримає в своїх руках керівництво торговельними та політичними справами англо-жидівського союзу, – так і в Китаї фірма Сассонів тримає в своїх руках все керівництво. Сассони посідають монопольну позицію у найважливіших галузях торгівлі Китаю та Індії. Вони, «Ротшільди Сходу», мусять дякувати за своє казкове багатство, ганебні справи торгівлі опіумом та контрабанді, отруєнню та загибелі незчисленних мільонів осіб. З великим інтересом відмічають з боку жидівства, що теперішній голова фірми у Шанхаї дуже багато турбується про жидівських емігрантів у Китаї.

Кола взяти до уваги, що згідно з новими підрахунками запаси вугілля Китаю іорівнюються 350 мільярдам тонн, що Китай постачає 50% світової кількості руд вольфраму, що Китай стоїть на першому місці у світовій продукції антимона, коли взяти ще до, уваги величезні розміри робочої сили країни, що налічує більше 400 мільонів населення, – тоді стає зрозумілим, чому Китай є країною «обіцянки» для жидівства, тоді стане також зрозумілим, чому Сассони та інтернаціонально жидівство так сильно зацікавлені у численості, жидів, що вселяються до Китаю.

Важливим для Японії фактом є участь Сіама у створенні великоазіатського життєвого району. Своїми багатими областями, що мають поклади олива, та

районами, що постачають каучук, а також великі кількості рижу, Сіам підсилює господарську самостійність цього району та послаблює вплив війни, яку проводить Америка в господарській галузі. Сюди ж приєднується той факт, що Японія керує поселенням інтернаціонального характеру у Шанхаї і не сильно обмежує владу англійського та північно-американського фінансового жидівства. Англійські капіталовкладення в Шанхаї вважаються рівними 110 мільйонам фунтів, при чому вони в більшості репрезентуються земельними володіннями, а американські вважаються рівними 150 мільйонам доларів, причому переважно виражаються у формі торговельних та індустріальних підприємств. Ще в жовтні участь Англії та США у довозі краму до Шанхая вираховувалася рівною 65 %; а участь в експорті навіть рівною 80. Таким чином є фактом, що торгівля, та багатства Шанхая, «Нью-Йорка Сходу», майже цілком знаходились в руках англійських, американських та китайських жидів, тобто просто в руках жидів.

Створення великоазіатської області є фактично в першу чергу ударом панівному положенню в Китаї. Замасковані, як завжди, жидівські інтереси мають тут те саме спрямування, як і політичні намагання урядів, де жиди посідають панівне положення і які служать інтересам жидівства. Для Японії ділком ясно, що у вигляді імперіалізма якогось Черчіля та ще в більшій мірі Рузвельта їй протистоїть божевільна мрія про панування в світі, яку культивує інтернаціональне жидівство. В наслідок існування того факту, що Китай є театром військових операцій, жиди являються, вже за своєю національністю, що є дружньою по відношенню до англійців та американців в європейських територіях, приналежними до ворожих елементів. Вже 30-го грудня 1938 року один жидівський журнал скаржився вже на зростання антисемітизму і у Манчжурії та у Північному Китаї. Остаточне врегулювання, жидівського питання не примусить довго чекати на себе[86].

86. Голос Дніпра. – 1942. – № 41, 17 лютого.

Розстріляно жидівського генерала

За повідомленням він 18-11, японці взяли в полон і розстріляли фінансового радника Чая-Кай-Ші, жидівського генерала Абрага мз Когана, що народився в східній частині Лондову [87].

87. Життя Зіньківщини. – 1942. – № 13, 27 лютого.

ПРОТИЖИДІВСЬКА БОРОТЬБА В ЯПОНІЇ.

ТОКІО. Генерал-лейтенант Нобутака Шіотен, член японського парламенту, пише в «Кукумін Шімбуї»:

Справді, у східньо-азіатських областях немає більше ніж 100.000 жидів, все ж таки, зважаючи на поганий вплив жидів у минулому, треба вжити проти них заходів. Деякі жиди запропонували вже японській армії свої послуги, а інші заявили, що вони хочуть співпрацювати при влаштуванні східньо-азіатського ладу і набувають азіатської нації нальності. Але, не зважаючи на їхню зовнішню чесність, Японія не може до зволити обманути себе ані привабливими жидівськими заявами, ані зрадливими методами. Тутешні жиди, під креслює автор, – ні в чому не різняться від їхніх братів по расі, які роблять сьогодні в Англії та США свою чортячу роботу [88].

88. Голос Дніпра. – 1942. – № 106, 19 липня.

Єврейське питання в Японії

Японці мали сумнівне задоволення, познайомившись на Філіппінах з єврейським питанням. Господарське і торговельне оживлення, яке установилось тепер на Філіппінських островах, виманило іудеїв із щілин, в які вони поховались з часу зайняття островів японцями. Користуючись терпеливістю японців, які зберегли на Філіппінах традиційний устрій життя, іудеї осмілили і стали займатись своїм звичайним ремеслом – спекуляціями на „чорній біржі" і шпигунством. Тому японці були вимушені застосувати проти іудеїв захисні міроприємства. Японія не може допустити, щоб те, що було завойовано японським солдатом, було підірвано злою волею іудеїв [89].

89. Нові дні (Сновськ). – 1943. – № 15, 20 лютого.

ПІВДЕННА АФРИКА.

ПІВДЕННА АФРИКА—НОВА ПАЛЕСТИНА.

Південна Африка зробилася для жидів з новим Ельдорадом. Країна золота й діамантів, яка первісно належала бурам, з магічною силою притягала спершу англійців, а після жидів. Один за одним завойовувала Англія південно-африканські краї. Особливо жорстокою була остання бурська війна, наслідком, якої було загарбання Англією двох останніх вільних південно-африканських держав—Трансваальської та Оранської бурських республік. За тієї війни загинули десятки тисяч бурських жінок і дітей, інтернованих в таборах англійцями.

Переможених бурів Англія зуміла політично розколоти. Переманивши на свій бік перебіжчиків, вона почала безжалісно панувати над рештою населення, яке дотримувалося своїх бурських традицій, Жидівський вплив у цій англійській «пацифікаційній» політиці був від початку великий. Особливо зміцнився він після першої світової війни. Сильна жидівська імміграція, передусім жидів із сходу, робила щораз більш південно африканське економічне життя доменом Байтів і Бсрнатів, Йоелів, Люїсів, Марксів, Філісів, Альбу, Опенгаймерів, Епштайнів, Байлеїв, Робінзонів і Дрейфусів. На 10 мільйонів людности Південно-Африканського Союзу (Капської колонії, Оранжевої вільної з держави, Трансваалю та Наталю) припадає біля 20 % білих, тобто всього 2 мільйони. Жидів там чверть мільйона. Мало не дев'ять десятих з них – це жиди, що примандрували із Сходу. П'ять великих міст – Йоганісбург, Кейптаун, Дурбан, Преторія й порт Елізабет—переповнені жидівськими підприємствами, Багатства країни, її мінеральні скарби, вся торгівля продуктами першої потреби, фільм, театр і преса – все це в руках жидів. Немає економічної ділянки, в якій би жиди не мали переваги. Політичні впливи жидів тут ще більші, ніж в Англії. Сила цих впливів зовсім не відповідає кількості жидівського населення. На початку нинішньої війни жид Шлезінгер мав 105 акційних товариств. Мав він, розуміється, й відповідні політичні зв'язки та впливи. Шкіряний і текстильний переробний промисел, фабрики меблів та шоколяди – це теж жидівські

домінії так само, як і торгівля худобою. Шлезінгер опанував і фільмовий імпорт. Нежидівських театрів не має. Преса, за малими винятками, теж або цілком у жидівських руках, або залежить від жидів, бо вони вміщують у ній свої платні оголошення. Багата Південна Африка має величезні борги. Міський та сільський пролетаріат складається тут більше як з 330.000 убогих білих бурського походження. Разом із зледачілими неграми та безробітними міщанами вони становлять страшну небезпеку для цієї країни та її розвитку.

Старе покоління бурів безсильне. Лондонські посіпаки роблять усе, щоб придушити почуття бурської племінної відрубності. Справжній господарський розвиток країни – не в їх інтересах, Через економічну політику імперії багаті південно-африканські області залишалися завжди тільки доставниками сільськогосподарських та мінеральних сировинців у той час, коли більшу частину потрібних промислових виробів та виробничих засобів спроваджувано з-за моря. Раніше на південно-африканському ринку були європейські товари. Сьогодні бракує закордонних товарів, а передусім машин, знаряддя, бо доцьогочасні доставники відтяті або їм бракує корабельного тоннажу. Наслідком цього щораз більша недостача товарів, зростання цін, зменшення попиту й щораз більша дезорганізація всього господарства. Все це – наслідки англо-жидівського економічного керівництва.

Британські надії розбудувати міцну південно-африканську збройову промисловість залишилися ілюзіями. Добування вугілля зменшується, як і добування металів у забраній у німців мандатній області Південно-Західної Африки. Виробництво важливих господарських продуктів раз-у-раз погіршується, постачання населенню артикулів першої потреби зменшується і немає ніякої надії на те, щоб щасливо вийти з цієї зовсім безглуздої війни, яку, щоб допомогти Англії, накинув країні англійський прихвостень – бурський перебіжчик Смутс.

Південна Африка зробилась bastіоном між Атлантичним та Індійським океанами. Цей bastіон забезпечує шлях з Лондона до Індії й Австралії та ті транспорти, що

йдуть до фронтів у Північній Африці та до армій у Середній Азії. Шлях через Середземне море закритий. Суецький канал тяжко загороджений, а шлях через Африку – це скоріше мрія, ніж дійсність.

Отже, шлях навколо Африки – це тепер єдина постачальна артерія Британської імперії. Він йде аж з Нью-Йорка через Гібралтар до Бетгарста і Фрітавна в Західній Африці і звідти до Капштадта, а далі – до Червоного моря або через Індійський океан до Британської Індії. Але на Атлантичному океані чатують підводні човни. Перед Дурбаном на південно-африканському узбережжі активно виступили японські підводні човни. Фортифікаційні роботи й будівництво щораз нових ремонтних верстатів та бункерських станцій ні на що не згодяться, коли фрахтові кораблі для транспортування людей та військового знаряддя щораз рідше доходять до місця призначення і щораз більше військових кораблів гине в конвойній службі. Президент Америки Рузвельт виявляє чимраз виразніший апетит не тільки на Канаду, Австралію та Нову Зеландію, але й на Південну Африку. Тепер він посилає туди техніків та інших спеціалістів під тією протекцією, щоб зняти з Черчілля турботи щодо оберігання морського шляху навколо Доброї Надії.

Молода бурська націоналістична опозиція гостро відкидає залицяння Лондона, якими він завжди пробує до себе приманювати в години небезпеки. Але жидівські газети й уряд Смутса звертаються до населення з „патріотичними закликами" й вимагають від нього жертв для Англії і майном, і кров'ю.

Та ось тепер англійській південно-африканській армії довелося зазнати тяжких кривавих втрат в Італійській Східній Африці та Лівії. Черчілль, для якого бури так само не вигідні, як і ненависні, зазнав нового тяжкого удару, особливо після втрати Тобрука.

Але з підкупленими агентами та жидами не можна довго втримати загроженої території! Нова Палестина, яку Англія створила в Південній Африці, не принесе їй більше радощів, ніж справжня Палестина. Можливо, що Південна Африка стане ще

одною дуже важкою колодою для англійських політичних ходів, а для самого існування імперії – грізним складом вибухових матеріалів. (О А. Д.) [90] [91] [92]

90. Сумський вісник. – 1942. – № 110, 13 вересня

91. Маріупольська газета. – 1942. – № 138, 29 жовтня.

92. Нова доба (Бердичів). – 1942. – № 94, 22 серпня.

РОЗДІЛ 4. ЄВРЕЇ В КРАЇНАХ ЄВРОПИ

4.1. Євреї в країнах Європи

[1] 1. Мал. Українські Вісті (Кіровоград). – 1942. – № 51, 27 червня.

Чому Німеччина визволилась від жидів.

Якщо «демократичний» світ лицемірно питається, чому Німеччина усунула жидів із свого громадського життя, то на це можна відповісти: коли б це не сталося, то жиди знищили б Німеччину.

Ще в 1918 р. жидівство забезпечило собі в Німеччині всі важливіші позиції. Частина німців опинилася в господарській залежності від них. Расове питання не набрало тоді ще ваги. Змішування жидів з німцями не було рідким явищем.

Коли після 1918 р. до Німеччини почали прибувати жиди із Сходу, то вони знайшли тут для себе підготовлений ґрунт. Широкими потоками напливали жиди до німецьких міст. Уряд не бачив небезпеки, яка загрожувала Німеччині від цієї раси. Швидко жиди захопили не тільки господарське, а й культурне життя: театр, кіно, видавництво, преса й наука були в їхніх руках. Жиди вміли спрямувати громадську думку в своїх інтересах. Довірливий німецький народ не помічав, куди його ведуть. Нечисленні антисеміти не могли мати впливу на громадську думку. Німецькому духовному життю та німецькій моралі загрожувало знищення.

Берлін був місцем жидівських гешефтярів. З наведених нижче чисел видно, як зростала кількість жидів у німецькій столиці: у 1816 році було в Берліні 3.000 жидів, у 1825 р. – 4.000, у 1843 р. – 8.000, у 1871 р. – 36.000, у 1900 р. – 109.000, у 1925 р. – 172.000 жидів.

У 1932 р. 42 відс. всіх пруських жидів жили в Берліні. Жид дуже вміло маскувався, Він виходив із і своєї релігійної громади, і тоді статистика не рахувала його жидом. Мало того, він сміявся з колишніх своїх одновірців, 20 відс. жидівських жінок були одружені з арійцями.

У 1931 р. в Берлінському університеті було жидівпрофесорів на медичному факультеті 43 відс., на правничому— 34 відс., на філософському—31 відс. Приблизно так стояла справа і в інших університетах.

В торгівлі, шляхах сполучення та промисловості Райху було 85 відс. жидів на керівних посадах. Фізично вони не працювали. Між лікарями та адвокатами жидів бу

ло 10 відс. 73 відс. німецьких жидів жили у великих містах. У селах було 27 відс. всіх жидів, які забрали в свої руки торгівлю худобою. Жиди нищили традиції та мораль, ширили розпусту.

Перед приходом до влади націонал-соціалістів усе громадське життя Німеччини було сильно за жидівлене. Це видно з таких чисел:

В жидівському володінні було: 9,8 відс. гуртової торгівлі соломою, 14,2 відс. торгівлі мукою, 18,1 відс. банківництва, 20,0 відс. ткалень та плетарень, 22,7 відс. торгівлі збіжжям, 33,9 відс. торгівлі мішками, 38,9 відс. тканин та плетених виробів, 42,9 відс. фабрик жіночого одягу, 43,9 відс. торгівлі залізом і рудою, 45,8 відс. торгівлі хмелем, 57,3 відс. торгівлі металами, 59,0 торгівлі чоловічим одягом, 60,9 відс. торгівлі жіночим одягом, 71,4 відс. фабрик жіночих пальто.

У Берліні припадало аптекарів 29 жидів, на 100 зубних лікарів 35 жидів, на 100 лікарів 42 жиди, на 100 адвокатів 48 жидів, на 100 лікарів страхкас 52 жиди, на 100 нотарів 56 жидів, на 100 і шкільних і народніх лікарів 68 жидів.

Не дивно, що поля знищення жидівського панування в Німеччині весь німецький народ полегшено зітхнув, і його політика, держава, культурне та мистецьке життя буйно процвіли [2].

2. Чому Німеччина визволилась від жидів. Костянтиноградські нові вісті. – 1943. – № 51, 26 серпня.

Дві літери

... Коли в школі скінчилась наука,
Й діти юрбою побігли додому,
Вчитель старий, їх провівши на шлях,
Сам повернувся у класу порожню.
Дивом здивований став він, очам своїм віри не ймучи:
Хлопчик юдейський до мапи шкільної, що стіну вкривала,
Старанно припав, силкуючись ножичком
Щось на мапі зітерти.
— Що це, зухвалий, ти робиш?!—крикнув розгніваний вчитель
І жиденя за руку схопив.
— Що я роблю?—відповило мале, ізлякавшись,—
Перевіряю слова мого татка!
— Які ж то слова він казав?—допитувався далі учитель.
— Вчора, з рабином сидівши, так промовив мій татко:
„Коли б світовому гебрейстау Слова поміг
З „європейських країн“ дві літери стерти—
„О“ та ще й „П“ — Європа була б уже наша“.
— Що ж означають ті літери?—смикнувши за вухо жидка,
Учитель цікаво спитав.
— „О“ означає „Огчизна“, а літера „П“ — „Патріотизм“.
Зір свій звернув учитель на мапу,
Подумки літери ці з її напису вилучив —
І жахом проїнявся.
Він ізбагнув, чим би країни Європи зробились,
Якби літер цих дзох позбулися.

З. ГАРАСЬКО.

[3] З. Дві літери. Костянтиноградські нові вісті. – 1943. – № 51, 26 серпня.

КАК ЕВРЕЙСТВО ХОЧЕТ ВВЕСТИ МИР В ЗАБЛУЖДЕНИЕ.

Современная война будет проведена современным оружием. Что совершают танк и самолет сегодня, какую колоссальную силу развертывают сегодня пехота и артиллерия и какие дела творят военные корабли на море, – об этом имел кое-кто представление еще за много лет.

Военному руководству, кроме оружия, нужно еще и другое, что помогло бы войну выиграть. Это — пропаганда! Хорошую пропаганду не победят все войска мира. Но плохая пропаганда; как это доказали годы с 1914 по 1918-й, может войну довести до полного проигрыша. Поэтому не удивительно, если друзья и враги в этой войне пробуют добиться успеха оружием пропаганды.

Кто возглавляет агитацию на стороне наших противников, – мы знаем. Это жиды! Мы их знаем еще с давних времен. В свое время они делали нашу пропаганду,

руководили нашими газетами, крутили наши фильмы и говорили в наши микрофоны. «Успех» их разъяснительной работы испытан немецким народом, к сожалению, на своей собственной жизни в годы горькой нужды и безработицы. А жида ушли в качестве эмигрантов за границу и руководят агитацией там. К каждому народу они столько же принадлежат, сколько принадлежали к Германии, а вместе с тем они уверены, что они для того призваны, чтобы создать в этих странах народное мнение! Что давала их агитация этому гостеприимному народу, – мы тоже знаем. Жида с самого начала, были мастерами лжи. Как рождённые лжецы, они должны были всегда во всех случаях лгать. Каждое слово, которое они со своим жидовским акцентом выплевывают в волны эфира, так же лживо, как каждая строчка, написанная в газете, как каждая «фронтальная сцена», которая снимается на кинофабриках. Жид – это ложь, воплотившаяся в образе человека!

К этому мастерству лжи присоединяется у жидов еще одна способность, которой они мастерски владеют и которая у непросвещенных народов имеет большой успех. Это их беспардонность, с которой они превращают мерзких жуликов в «героев» и провозглашают величайшие злодеяния, как «акт высшей человечности». Здесь жид оказывается не только подлым, но и опасным. Есть много народностей, – немецкий народ тоже принадлежал когда-то к ним, которые легко поддаются этому подлому обману. Поэтому все махинации жидовской агитации нужно всегда обществу раскрывать, предостерегая их этим от мастеров комедии и жульничества.

Жида и жидовские приверженцы есть, не только во враждебных городах Англии, США и Советского Союза, по также и во всех странах, именующих себя «нейтральными». И там они пробуют «делать» народное мнение и подлейшим образом обмануть общественность. Очень хорошо доказывает это один пример. В конце августа 1912 г. в одной швейцарской газете появилась большая статья о «потрясающей судьбе на границе». Как будто бы некоторым людям удалось без паспортов пролезть через границу. Эти люди, как пишет швейцарская газета, хорошо были приняты швейцарским населением. Но вдруг показался жандарм со своим

помощником. И она не поддались воздействию «несчастья «бедных»»; плач и слезы не произвели тоже никакого впечатления. «Злой» жандарм и его помощник заставили «беднейших из бедных» отправиться за границу обратно.

Об этом не стоило бы и говорить, если бы швейцарская газета не сочла бы себя обязанной упомянуть, что эти «бедные, замученные люди были жидаи.

Наконец-то! Жидами были те, из-за которых швейцарская газета подняла столько шуму. Будь то немцы или кто-либо другой из не-жидов, то жидовский писака не проронил бы ни одного слова. Писака не проронил бы ни одного слова о всей этой истории, ибо все не-жиды приравнены по талмуду к скоту. А так как это были жидаи, жидаи, о которых сказано, что они – королевские дети, то редактор себя обязанным их защитить. Тут же начал он чисто по-еврейски вопить, описывая «несчастье бедных» в таких ярких красках, что тронулось бы сердце самого закоренелого грешника. Еврею, расовому товарищу, надо было помочь. Потому-то ж все треволнения! Потому-то и весь театр! Ну, а как это было в действительности?

Жиды действительно проникли нелегально в Швейцарию. Но почему они удрали? Потому, что в стране, в которой они были ранее, они должны были работать; потому, что они слишком ленивы, чтобы заниматься приносящей пользу работой; потому, что в Швейцарии они надеялись беспрепятственно жить дальше по своим талмудским законам; поэтому, что они верят, что там судья смотрит на вампиров и саботажников сквозь пальцы. Поэтому они удрали.

А что сделал из этих жуликов жидовский писака? Он изобразил их мучениками, которые сделались «невинными жертвами времени». В то время, когда решаются мировые вопросы; пример на швейцарской границе нельзя считать потрясающим явлением. По это характерно. Так делает жид. Так он, крутит, искажает, сочиняет и выдумывает. Так он плачет и воеет, лжет и фальшивит. А, спрашивается, почему? Только для того, чтобы себе, и своим расовым собратьям помочь. Только для того, чтобы, вызвать сожаление у введенной в заблуждение публики. Таким образом, жидаи – не только на все способные лжецы, но и хитрые комедианты, которые

готовы играть самую жалкую роль, лишь бы обмануть мир. Тысячи раз эти жидовские комедии имели успех.

В настоящее время громадная часть не-еврейского человечества уже не поддается жидовскому обману. Приговор над мировым врагом вынесен. Судьба иудеев исполнится. Конец мастеров лжи будет в то же время концом пройдох-комедиантов мировой истории. Эрнст ХИМЕР [4].

4. КАК ЕВРЕЙСТВО ХОЧЕТ ВВЕСТИ МИР В ЗАБЛУЖДЕНИЕ. Эрнст ХИМЕР. Донецкий вестник. – 1942. – № 91, 10 ноября.

Мал. [5]. 5. Последние Новости. – 1942. – № 1, 2 января.

[6] 6. Мал. Волинь. – 1943. – № 80, 14 жовтня.

Європа визволяється від жидів.

Чим більше Європа усвідомлює собі власні сили, чим міцніше вона об'єднується в один господарський блок, тим більше їй потрібно згоди у вирішальних політичних питаннях. Виходячи з цього, важливе значення має погляд на жидівське питання. Жиди завжди силкуватимуться перешкоджати цьому об'єднанню, яке не відповідає їх мріям про опанування світу. Компромісами цього питання не розв'язати, – тут потрібна рішучість.

Німеччина зробила в цьому почин, цілковито вирвавши жидівство з свого народного організму. Згодом за прикладом пішли й інші держави. Запалена Німеччиною іскра дала ініціативу й Франції. Уже в 1940-му році там був виданий жидівський статут, згідно з яким за жида вважають того, у кого серед предків трое були жиди. Згодом цей статут загострено, й тепер за жида вважають того, хто мав двох предків Мойсеєвого коліна. Жидам заборонено працювати в громадських установах. У вільних професіях та в університетах може бути лише обмежена кількість жидів. Жидам зовсім заборонено займатися спекуляцією, банковою справою та агентурою. Таким чином Франція зробила перші кроки до виключення жидівства з громадського життя, за якими наступили й дальші.

Італія пішла далі, заборонивши жидам виконувати функції нотарів, журналістів, лікарів, бути аптекарями, суддями, інженерами, бухгалтерами й ревізорами. Крім того, було скасовано жидівську нерухому власність. Далі, жидів усунено з керівних постів в підприємствах, особливо в тих, що працюють на оборону держави. З військової служби жидів виключено, але вони підлягають трудовій повинності. Вже минулого року на залізницях та автострадах працювало 5.000 жидів. Великий вплив жидівство мало в південно-східній Європі, де теж видано суворі закони. Хорватія і Словаччина пішли за прикладом Німеччини і також завели подібні порядки. В Словаччині жидівське питання було дуже пекуче, бо майже 50% усього національного майка було в жидівських руках. Тепер із словацького господарського життя жидів виключено зовсім. Це було нелегке завдання, якщо зважити, що в

Словаччині з 15.000 промислових підприємства в жидівських руках було аж 12.000, а 61 % усіх лікарів та 72 % всіх адвокатів – були жида. З 89.000 чистокровних жида – 59.000 уже вислано з Словаччини й незабаром прийде час, коли й решта словацьких жидів залишить цю країну. Тепер їх зібрано до робітничих таборів, де вони мусять виконувати громадські роботи.

Румунія теж дуже терпіла під жидівським пануванням. Хоч тут жидів було тільки 6,5% усього населення, але вони володіли 65,5% усього національного майна. Уже в 1940 році Румунія почала усувати жидів з громадських установ та заборонила жидам одружуватись з нежидівками. Згодом конфісковано майно в 272.000 жидів, які тепер живуть по геттах та концентраційних робітничих таборах. Румунська держава сконфіскувала й нерухоме майно жидівських релігійних громад.

В Мадярщині жида зуміли, особливо після першої світової війни, забезпечити собі впливові пости. Щоб витиснути їх, з цих постів, треба було поступати планово, щоб одночасно не порушити господарського життя. Згідно з виданим у 1941-му році расовим законом, за жида вважається той, хто мав двох предків жидів. Жидів виключено вже з державних та громадських установ. Починається їх виключення із окремих галузей господарства.

В Болгарії при міністерстві внутрішніх справ організовано спеціальний комісаріат, що займається жидівськими справами. Всі жида мусять носити жидівську зірку. Одруження, а також статтеві зносини між жидами й нежидами заборонено. З болгарського господарства жида теж виключені.

Цей короткий перегляд показує, що скрізь в Європі взяли за жидівське питання, та що в деяких країнах воно наближається вже до остаточного розв'язання [7] [8] [9] [10] [11] [12] [13] [14].

7. Європа визволяється від жидів. Павлоградська газета. Обласні вісті. – 1943. – № 40, 4 серпня.

8. Європа визволяється від жидів. Український голос (Проскурів). – 1943. – № 63, 5 серпня.

9. Європа визволяється від жидів. Подолянин. – 1943. – № 62, 5 серпня.
10. Європа визволяється від жидів. Нове українське слово. – 1943. – № 178, 31 липня.
11. Європа визволяється від жидів. Вісті Лохвиччини. – 1943. – № 55, 5 серпня.
12. Європа визволяється від жидів. Переяславські вісті. – 1943. – № 59, 31 липня.
13. Європа визволяється від жидів. Хабнівські Вісті. – 1943. – № 61, 15 серпня.
14. Європа визволяється від жидів. Верхньодніпровська газета. – 1943. – № 64, 11 серпня.

ХЛІБОРОБ (БЕРЛІН). Мова: Українська. Місце видання: Берлін. Доступні дати: 30.05.1943 - 15.11.1944. Доступних номерів: 55. Chliborob – Der Landmann Fur Ukrainische arbieter in der landwirtschaft. Сільськогосподарське видання часопису. Landwirtschaftliche Ausgabe der Zeitung. Часопис для сільськогосподарських робітників зі сходу, який виходив у Берліні протягом 1943–1944 рр. щотижнево. Видавець Богдан Кравців; головні редактори: Андрій Луців, Богдан Кравців (послідовно). Обсяг газети від 4 до 8 сторінок. Газета мала додаток "Українка": сторінка для українських жінок у Німеччині (1944).

15. Мал. Хлібороб (Берлін). – 1943. – № 11, 28 липня.

РЕЧЬ. Мова: Російська. Місце видання: Орел. Доступні дати: 03.04.1942 - 25.06.1943. Доступних номерів: 146. Газета для населення звільнених територій. Газета виходила у м. Орел у 1942–1943 рр. тричі на тиждень (середа,

п'ятниця та неділя). Відповідальний редактор: Михайло Оксан. Обсяг газети – 4 сторінки.

ЄВРОПА ЗВІЛЬНЯЄТЬСЯ ВІД ЖИДІВ.

Якщо писатимуть колись історію, доби, то її схарактеризують, як вихідний пункт нового світогляду. Той переворот, що стався, завдяки націонал-соціалістичній науці, відмітять одночасно, як упадок жидівства. Доля світового жидівства була припечатана тої самої хвилини, коли Адольф Гітлер заповів проти нього боротьбу, аж до остаточного винищення та звернув увагу народів Європи на цю небезпеку. Жид це чуже тіло, паразит в кожному народі. По гіркому досвіді минулого таке зрозуміння здобуло признання в Німеччині і здобуде його у цілій Європі. Спровокована жидами та жидівськими попихачами сучасна війна привела до цього зрозуміння, особливо тоді, коли жид та їхні наймити у великих демократіях поширили «їхню» війну на всю Європу і для того отверто заключили пакт з большевизмом.

Антисемітизм – так само старий, як і сам жидівський народ. Чому існує тільки антисемітизм, а немає анти германізму, антиславізму тощо? Відповідь на це дає історія жидів. Вже в початках історичних часів жидів вигнано з Єгипту. Це перший доведений факт антисемітизму. Інші вияви антисемітизму можна спостерігти протягом старовинної, середньовічної і новочасної історії. Завжди, який-небудь народ-господар мав досить пагоди переконатися у властивостях жидівського зайди, тоді зароджувався і зростав у нього «антисемітизм», що виявлявся у більш або менш виразному відділенні або прогнавши непрошених жидівських гостей. Лиш тоді, коли жиди винайшли і розповсюдили свою науку лібералізму, вдалося жидам стати в Європі твердою ногою. Багатьом народам це спричинило безмірні терпіння. Найкраще від усіх терпів німецький народ. Те, що жиди допровадили німецький народ по світовій війні на край безодні, ще пам'ятає кожний німець.

І сьогодні німець інакше про це і не згадує, як тільки тремтючи з обурення. А що для Німеччини треба було скинути з себе це жидівське панування, те ми бачимо з

порівняння становища Німеччини перед 1933 р. з становищем її по 1933 р. Від того часу, як жидів відсунуто від держави, громадянства, культури і господарства, Німеччина почала вільно розвивати свої сили.

В протилежність до німецького розквіту, бачимо занепад і неминучий упадок усіх тих країн і держав, які ще сьогодні знаходяться, або як, наприклад, Франція, знаходилася під жидівським провідництвом. У Франції, яка зовсім попала була у залежність від жидів, народ мусів дуже дорого; сплатити за жидівську приязнь своїх панівних клас, а вже нічого й говорити про ту біду й долю, яку жидівське панування у формі большевизму принесло народам Советського Союзу. Тепер під ударами німецької армії і її союзників разом із большевизмом прийде кінець і жидівському-пануванню. Вже здавен-давна на Україні існував здоровий антисемітизм, і який однаке большевики раз-у-раз здушували силою.

За те, що США з їхнім запроханим жидом президентом Рузвельтом стали для жидів справжнім раєм, то за це американський народ платить тепер війною. Там також прийде пробудження, яке для жидів буде фатальне. Пропаде і Англія через своїх жидівських можновладців, тим більше тепер, коли вона злигалася з жидівським и большевизмом. Фірер прорік, що коли вдасться жидом ще раз нацькувати народи на світову війну, то в кінці цієї війни станеться упадок жидівства. Із моментом збройної перемоги німецьких і союзницьких армій зломлені будуть жидівські забаганки до і панування над світом і вже ніколи І вони не встануть. Таке зрозуміння і справи з кожним днем знаходить в Європі все більше ґрунту. Нова Європа буде вільна від жидів. В державах, що прагнуть цієї Європи, не буде вже жодної оази. Чим скорше жидівське питання буде: розв'язане в європейських країнах, тим краще буде для них [16].

16. ЄВРОПА ЗВІЛЬНЯЄТЬСЯ ВІД ЖИДІВ. Волинь. – 1942. – № 20, 12 березня.

ці в
пла-
езпе-

селення чує велику нехіть
ногах.

онупривно-политичних труп-

ро

Жидівський контрольний „орган“

ську.
що
до-
по-
А їх
пеці-
що
обто
кому
ться
офі-
рроб-
ільш
амв,
води-
а од-
був
кого
з йо-
вета-
аквих
лево
т ко-
ав,—
ршо!

На конферен-
ції в США жи-
дівська раса
виявила свою
особливу здат-
ність контролю-
вати майбутнє
прохарчування
людства. На
мішках та ін-
ших репах на-
пис „хліб і
сіль“.

Ліворуч вни-
зу: „жири“,
праворуч на
мішку: „борош-
но“, ліворуч
над цим: „цу-
кор“, на ваго-
ні: „садовина“,
праворуч над
цим на бочці:
„олія“, посере-
дині на відрі:
„вино“, а побіч
на бочці „мясо“.

ря
бі
Ро
пр
се
не
Іх
Хе
ші
ос
бу
ді
зе
ни
вр
ві,
яв
це

В

ра
ту
ов
сп
ре
ви
ду
до
по
на
св
на

Рік видання 2-й	НОВИЙ ЧАС	Ч. 53 (155)
СУБОТА 3 ЛИПНЯ 1943 р.	Орган Вознесенського Губітскомісару	Виходить двічі на тиждень
Головна Квартира Фюрера	МИ ДЯКУЄМО НІМЕЧЧИНІ	

17. Новий час (Вознесенськ). - 1943. - № 53, 3 липня.

ЖИДИ.

ВТЕЧА ДО ХРИСТІЯНСТВА. Зогляду на суворі засоби, що їх румунський уряд переводить у відношенні до жидів, жиди пробують оминати їх так, що змінюють віроісповідання і переходять на католицизм. Часопис „Порунка Бремії“ стверджує, що жидам, не вдасться замаскуватися католицизмом та тягнути з нього пізніше користе, і пише: „В Румунії зголосилося коло 50 тисяч жидів до переходу на католицизм. Ця „втеча до християнства“ це ніщо інше, як опортуністичний маневр. Жиди сподіються, що цією своєю тактикою зможуть викликати після перемоги держав оси конфлікт між антисемітами й Католицькою Церквою, бо думають, що ця Церква візьме в оборону своїх новохрещених вірних. Це не вдасться, бо питання вилучення жидів з життя нової Європи буде розв'язане швидко й основно[18].

18. Жиди. ВТЕЧА ДО ХРИСТІЯНСТВА. Воля Покуття. – 1942. – № 33, 31 травня..

ВИВЛАСНЕННЯ ЖИДІВ У СЛОВАЧЧИНІ. Голова Державного земельного уряду у Братиславі зарядив з негайною силою виконання удержавлення останніх сільськогосподарських земельних посіlostей жидів у Словаччині[18].

18. Жиди. ВИВЛАСНЕННЯ ЖИДІВ У СЛОВАЧЧИНІ. Воля Покуття. – 1942. – № 33, 31 травня.

ВИСЕЛЕНО 32 ТИСЯЧІ ЖИДІВ. Згідно зі звідомленням словацького міністра внутрішніх справ Маха у Словаччині виселено 32 тисячі жидів з усіх 90 тисяч, що знаходяться в тій країні. Під кінець вересня Словаччину покинуть останні жиди. Жиди, що їх виселяють, втрачають своє громадянство [18].

18. Жиди. ВИСЕЛЕНО 32 ТИСЯЧІ ЖИДІВ. Воля Покуття. – 1942. – № 33, 31 травня.

ЖИДИ В РИМІ НА ПРИЛЮДНИХ РОБОТАХ У Римі також вживатимуть жидів для прилюдних робіт. Всі жиди обох полів у віці від 18 – 55 років мають зголоситися найдалше до 10-ого червня. За непослух грозить жидам воєнний суд [18].

18. Жиди. Воля Покуття. – 1942. – № 33, 31 травня.

ТОВСТІ РОКИ КІНЧАТЬСЯ.

І турки беруться ДО ЖИДІВ.

В Туреччині влада теж береться до впорядкування жидівської язви. В першу чергу позчезають всі жи ди з міністерств і цим відсунеться жидів від політичного життя краю. Далі внаслідок відмови дозволу вести жидам торговельні, чи про мислові підприємства жидам відбереться можливість втручатися до господарського життя держави. Тимто кінчатся товсті роки для жидів-неробів! Усі народи бачать, що такі жидівські п'явки [19].

19. Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня..

ЖИДІВСЬКА ЖАДОБА НАЖИВАТИСЯ

Розпорядок угорського міністра Жид це таке сотворіння, як кіт, скільки разів кинути на го лову, він завжди пробує стати на ногах. Отже жиди, яким на Угорщині заборонено вести більші підприємства, продумали для себе хитру штуку. А саме вони брали нежидівські неповнолітні діти за свої та в цей спосіб домагалися одержати дозвіл на ведення нежидівського, бо переписаного на прибраного си на чи доньку підприємства. З огляду на те міністр угорської торгівлі видав розпорядок, що на майбутнє вільно брати під увагу лише такі подання про адоптування чужих дітей за своїх, що є відповідно дока зані; всі інші прохання мандрують до коша! [20].

20. ЖИДІВСЬКА ЖАДОБА НАЖИВАТИСЯ. Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня.

АНГЛІЙЦІ РАЗОМ З ЖИДАМИ

Добрані союзники.

Вожаки всесвітнього жидівства в Нью-Йорку самі кажуть, що майбутнє жидів є дуже неясне та що жиди ніколи вже не вернуться до такої можливості легким способом розбагачуватися, як це діялося до цієї війни. Однак англійці далі обіцяють своїм союзникам-жидам грушки, на вербі, мовляв, англійська політика ніколи не зміниться щодо свого відношення та приязні з жидами. Зокрема Палестина далі останеться жидівською, бо англійська влада є готова на все, щоб жидам іти на

руку й помагати. Коли ще до цього додати, що Черчіль зробив двох жидів хорунжих генералами, то кожному тепер ясно, до чого докотяться ці два союзники: англійці та жиди! [21].

21. Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня.

ВІДВІЧНА БОРОТЬБА З ЖИДІВСТВОМ

Проти гнилі та поганства

Треба знати, що боротьбу з жидівською язвою вели не лише світські люди, але й духовні теж виступали завжди проти гнилі, поганства та деморалізації, що плила від жидівства. Першими духовними письменниками, що поборювали жидівство були: Ісидор із Севілли (I- 636 р.) та єпископ Агоборд із Ліону(840 р.) [22].

22. Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня.

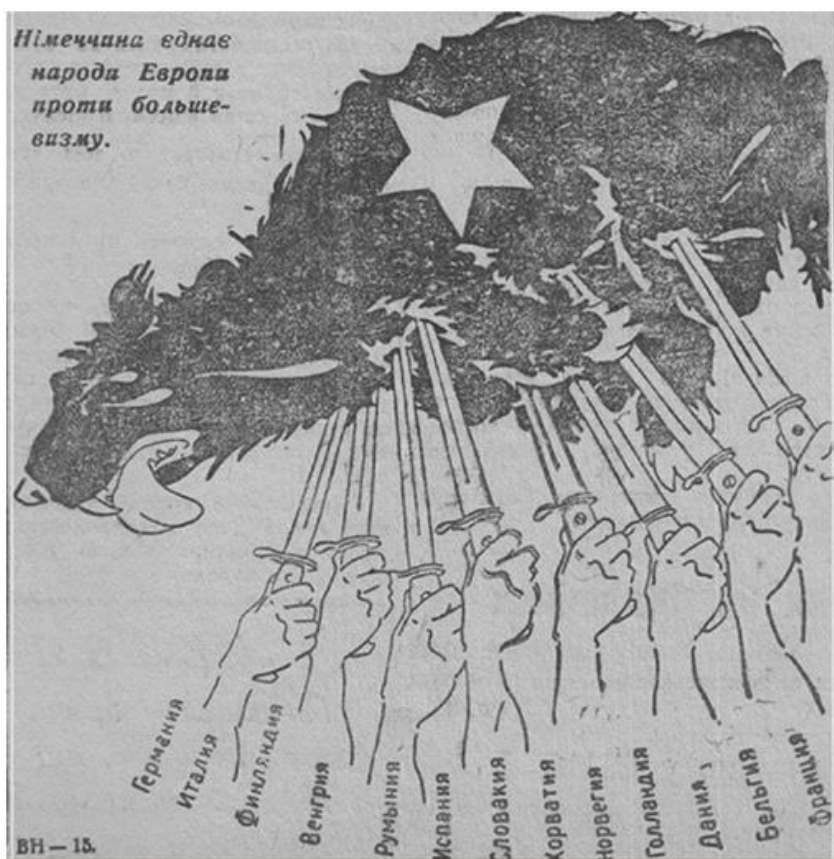

23. Одесская газета. – 1944. – № 26, 2 февраля.

ВСІ СИЛИ ПОТРІБНІ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ НАД МІЖНАРОДНИМ ЖИДІВСТВОМ.

«Фелькішер Беобахтер» пише, що «аліанти не лише використовують большевицькі армії, як воєнний засіб проти Райху, снуючи крім того інші пляни щодо майбутності нашого континенту, але англо-саський воєнний провід має намір, як виявляється, знищити всяке народне і людське існування в Бароні, віддаючи її на поталу большевизмові. В Лондоні і Вашингтоні так само як і в Москві, діє старозавітна жадоба помсти міжнародного жидівства. Справді не маємо до діла з трьома різними противниками, лише з одним. Цього противника можна буде перемогти, роблячи з нашого боку всі можливі зусилля. Але перемога над ним варта, кожного вкладу» [24].

24. ВСІ СИЛИ ПОТРІБНІ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ НАД МІЖНАРОДНИМ ЖИДІВСТВОМ. Вісті. – 1944. – № 6, 10 лютого.

[25]. 25. Сумський вісник. – 1942. – № 51, 29 квітня.

ІТАЛІЯ.

Виключення жидів з театрів і фільмів в Італії

ДНБ. Рим. Сенатська комісія для народної культури в присутності міністра народної культури Раволіні прийняла міністерством інформації проект закону про виключення жидів з театру і фільму [26].

26. Виключення жидів з театрів і фільмів в Італії. Волинь. – 1942. – № 26, 5 квітня.

ЖИДИ В РИМІ ДО ПРИМУСОВИХ РОБІТ

Посадник Риму покликав усіх жидів від 18 до 55 року життя до примусових робіт. За непослух, або неставлення до праці будуть карати воєнним судом [27].

27. ЖИДИ В РИМІ ДО ПРИМУСОВИХ РОБІТ. Рідна земля. – 1942. – № 22, 31 травня.

Евреев заставляют работать.

В Италии вследствие закона по которому создаются обязательные общественные работы для евреев, 5.000 евреев были разосланы в разные провинции для работ по ремонту железных дорог [28].

28. Евреев заставляют работать. Одесская газета. – 1942. – № 93, 7 июня.

29. Одесская газета. – 1944. – № 38, 16 февраля.

30. Одесская газета. – 1944. – № 36, 13 февраля.

ЖИДИ В «ПРАВЛІННЮ» БАДОЛІЯ.

Новий уряд Бадолія має у своєму складі двох жидів. Міністер фінансів Гвідо Юнг і міністер телеграфів Маріо Фано. Агенція Ройтер подала в середу листу кандидатів правління Бадолію. Бадолію сам задержав уряд президента міністрів - і міністра

закордонних справ. Місце міністра війни не обсаджено. Весь склад уряду незнаний публічному життю Італії! [31].

31. ЖИДИ В «ПРАВЛІННЮ» БАДОЛІЯ. Вісті. – 1943. – № 47, 25 листопада.

Майбутнє Європи зв'язане з Німеччиною.

Конфискація предметів мистецтва у жидів.

РИМ. 1. Трансоцеан. Фашистське республіканське урядове Італії видало декрет про конфіскацію всіх предметів мистецтва, знаходячись в власності у жидів, проживаючих в Італії. До 5 грудня всі жиди повинні зареєструвати існуючі у них предмети мистецтва.

В разі непослуху цьому декрету жиди будуть піддані суворому репресіям [32].

32. Конфіскація предметів мистецтва у жидів. Молва. – 1943. – № 299, 2 грудня.

ЗАКОН О ИУДЕЯХ В ИТАЛИИ.

РИМ. Республікансько-фашистське урядове Італії об'явило Закон, згідно з яким, всі без винятку євреї будуть знаходитися в концентраційних таборах. Їх господарства будуть конфісковані і використані для надання допомоги постраждалим від англо-американських терористических нападів [33].

33. ЗАКОН О ИУДЕЯХ В ИТАЛИИ. Голос правди. – 1943. – № 39, 10 грудня.

БОЛГАРИЯ.

В Болгарії більше немає єврейських аптек.

На основі закону про захист національних інтересів, комісія з представників органів охорони здоров'я передала в державне користування всі аптеки, знаходившіся в Болгарії до цього часу в єврейських руках (мова йде, приблизно, про 40 аптек). Згідно з цим законом, в період зими повинні бути передані в державне користування всі єврейські аптекарські магазини і склади [34].

34. В Болгарії більше немає єврейських аптек. Голос Криму. – 1942. – № 3, 8 січня.

Болгарское правительство издало распоряжение о закрытии большинства еврейских и всех международных и пацифистских союзов в Болгарии [35].

35. Голос Крыма (Симферополь). – 1942. – № 17, 26 февраля.

Арест евреев.

В ночь на 18 мая полиция окружила вокзал в Софии для проверки отъезжающих и прибывающих пассажиров. В результате было арестовано несколько сот евреев, разъезжающих без соответствующих разрешений [36].

36. Арест евреев. Одесская газета. – 1942. – № 87, 27 мая.

ЛИКВИДАЦИЯ ЖИДОВСКИХ ПРЕДПРИЯТИЙ.

СОФИЯ. Назначенный правительством новый комиссар, по жидовским вопросам доктор Бельев издал приказ о ликвидации жидовских предприятий. Приказ предлагает, чтобы правления акционерных товариществ с жидовским капиталом имели по одному члену из болгарской национальности, как ликвидатора фирмы. Товарищества с ограниченной ответственностью и отдельные фирмы там, где они являются собственностью жидов, должны быть ликвидированы. Жиды обязаны вносить еженедельно на особый счет в болгарский национальный банк суммы, полученные от ликвидации, под угрозой немедленного ареста или денежного штрафа [37].

37. **ЛИКВИДАЦИЯ ЖИДОВСКИХ ПРЕДПРИЯТИЙ.** Путивлянин. – 1942. – № 72, 11 ноября.

НЕДБЛЯ. Мова: Російська. Місце видання: Ужгород. Доступні дати: 03.08.1941 - 03.09.1944. Доступних номерів: 127. Общественна новинка для молодежи и для

народа. Газета видавалася у Будапешті (редакція знаходилася в Унгварі (Ужгород)) у 1941–1944 рр. щотижнево. Видавець: Андрій Кутлан. Головний редактор: Олександр Ільницький, В. Шерегій (послідовно). Обсяг газети від 4 до 12 сторінок. Газета має додаток "Літературна неділя Подкарпатського общества наук" (1941). Редактор додатка: д-р Іван Гарайда.

38. Недѣля. – 1942. – № 35, 6 вересня.

Розв'язання жидівського питання в Болгарії йде вперед.

СОФІЯ. Міністр внутрішніх справ Габровські 25-го червня на зібранні оголосив проект нового закону, який дасть урядові основу для розв'язання жидівського питання. Жиди впливають в моральному відношенні на населення, сприяють ворогові політичного ладу Болгарії та мають спільні інтереси з противниками Держав Осі. Уряд обмежить права жидів так, як цього вимагають інтереси держави. Він переселить жидів в окремі дільниці „готта" в певному віддаленні від поодиноких міст. У наступних дебатах п'яти послів три були проти проекту закону. Вони визнали його недостатнім та жадали проекту закону, який би цілком і ясно розв'язав би жидівське питання [39].

39. Розв'язання жидівського питання в Болгарії йде вперед. Промінь (Нікополь). – 1942. – № 58, 14 липня.

[38] 38. Мал. Вісті (Берлін). – 1944. – № 39 а, 28 вересня.

Жидовскѣ симпатіѣ до Москвы

Рейтеръ голосить, что въ Лондонѣ зобралися представники жидовскихъ обществъ изъ всѣхъ частей Англиѣ, чтобы выразити своѣ симпатіѣ до жидовъ СССР и звязки зъ ними. При семъ случаю такожъ предложили и грошеву сумму на озброеня совѣтскихъ армій. Совѣтскій полпредъ Майскій въ письмѣ

до своихъ кровныхъ братьевъ выразивъ имъ подяку и заявивъ, что Москва чекае, что »дуже скоро тяготи войны будутъ лѣпше роздѣленѣ межи всѣми участниками антигѣмецкой коалиціѣ«. Английскѣ жида обѣцяли приложити всѣ своѣ стараня для осягнення сей цѣли.

39. Недѣля. – 1942. – № 37, 20 вересня.

Болгарія серйозно взялася за жидів.

В Болгарії вперше вжиті серйозні заходи проти жидів. В Скаллі жидам заборонено відвідувати громадські парки в неділю та в святкові дні. Також заборонено їм заходити в головніші крамниці, готелі і місця розваг [40].

40. Болгарія серйозно взялася за жидів. Павлоградська газета. – 1942. – № 44, 19 вересня.

Жиди Болгарії також душогуби.

Болгарська поліція добила розкриття різноманітних замахів на життя різних осіб у Болгарії. Останній замах на життя зробив жид, який вже вчинив численні злочини. Арешт жидівського терориста викликав велику увагу. Р.[41].

41. Жиди Болгарії також душогуби. Лозівські вісті. – 1943. – № 16, 23 травня.

І знову жиди.

Болгарська поліція відкрила центр жидівських фальшивників, які заготовлювали посвідчення ДЛІА жидів, з якими вони мали можливість перейти через кордон. Група жидів, які займались цим виробництвом, заарештована. Р. [41].

41. І знову жиди. Лозівські вісті. – 1943. – № 16, 23 травня.

ЛОЗІВСЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Лозова. Доступні дати: 02.05.1943 - 27.06.1943. Доступних номерів: 4. Losowajaer nachrichten: український часопис міста й села. Газета виходила у м. Лозова у 1943 р. двічі на тиждень (середа та неділя). Редактор газети: Іван Котенко; редактор політичного життя: Ан. Думанський, редактор місцевого життя: Ол. Осташевський. Обсяг газети – 4 сторінки.

Болгарский комиссариат по еврейскому вопросу постановил, что евреи обязаны носить желтую звезду[42].

42. Заря. – 1943. – № 39, 19 мая.

В Болгарії з жидами справа коротка.

Болгарське міністерство внутрішніх справ видало недавно розпорядження про те, щоб усі жиди протягом трьох днів залишили столицю держави – Софію й оселилися в провінції. Хто не виконає цього розпорядження, той може очікувати виселення з держави. Це розпорядження було обгрунтоване тим, що жиди завжди були головними спекулянтами на чорній біржі й завжди руйнували ринкову та урядову політику цін. Вони сіяли неспокій, поширювали брехливі чутки і взагалі були політично непевним елементом. Вже не раз пропонували їм залишити столицю добровільно, але вони не звертали уваги на попередження. Тепер поліція поступає гостро і дає жидам зрозуміти, що розпорядження буде здійснене енергійно. Столицю повинні залишити 20.000 жидів. Усього жидів у Болгарії 60.000.

Це перше розпорядження, яке треба було видати в Болгарії. Деякі «жидівські параграфи» були в Болгарії у виданому ще 1940 року (перед приєднанням Болгарії до Держав Осі) «Законі про охорону нації». В наступному році ці розпорядження поширено. Організовано спеціальний комісаріат для жидівських справ. Жидів зобов'язано зголошувати державі стан свого майна. Вартість цього майна – 21,3 мільярда левів, з чого більше третини припадає на рухоме майно і трохи менше двох третин на нерухоме. Зрозуміло, – в Болгарії ніхто не бере під сумнів, що зголошене майно являє собою лише частину всього жидівського майна. Зголошене майно було зараз же заблоковане. Все жидівське господарство поставлене під контроль з метою повної його ліквідації. Жиди складають лише 1,2 відс. всього населення Болгарії, але їх участь у господарських підприємствах, за даними спілки промисловців, виглядає так: в текстильній промисловості – 46 відс., в металургійній – понад 49 відс., в залізній— 67 відс., в гумовій – 78 відс., в скляній – понад 83 відс. В торгівлі жиди брали таку участь; залізо – 85 відс., скло – 95 відс., мануфактура – 90 відс. і галантерейні товари – 93 відс. В банкових, в страхових та інших подібних установах жиди приймали також велику участь. Останнє розпорядження все таки не цілком допомгло: незважаючи на нього, жиди пролазять до болгарського господарства всякими способами й шляхами, порушуючи закон. Це видно з великої кількості

обвинувачених у порушенні «Закону про охорону нації» і засуджених на смерть за спекуляцію та обман. Крім цього, жида постійно брали участь в терористичних та політичних замаху на провідників болгарської держави.

Остання спроба замаху примусила болгарську поліцію вжити гострих заходів проти жидів та завести дводенний винятковий стан у Софії. Під час систематичного огляду будинків арештовано багато людей. Перші зізнання та перегляд зібраного матеріалу були причиною для загострення репресій.

Населення з задоволенням зустріло ці нові заходи. Особливо молодь на велелюдних маніфестаціях виявила задоволення з енергійної боротьби проти жидівського большевизму та большевицького жидівства [43].

43. Золотоніські вісті. – 1943. – № 62, 5 серпня.

МОЛВА. Мова: Російська. Місце видання: Одеса. Доступні дати: 01.12.1942 - 20.02.1944. Доступних номерів: 337. Ежедневная информационная газета. Газета виходила в Одесі у 1942–1944 рр. Відповідальний редактор: К. Балас. Обсяг газети від 2 до 14 сторінок.

44. Недѣля. – 1942. – № 37, 20 вересня.

ЕВРЕЙСКИЙ ВОПРОС В БОЛГАРИИ.

СОФИЯ. 19. Радор. Министр внутренних дел г. Дойчиу Христов, присутствуя на открытии Торговой палаты в Пловдиве, где он произнес речь заявил представителям

газет «Вечер» и «Днесь» следующее; «Еврейский вопрос в Болгарии не подлежит никаким изменениям. Положение евреев не облегчается так как нет причин, которые могли бы оправдать подобные меры. Законы и декреты, касающиеся евреев, будут применяться с прежней силой».

Что касается слухов относительно срока, который предоставляется евреям для ликвидации их недвижимого имущества, то министр заявил следующее: «Эта мера, о которой опубликовано в газетах не предоставляет евреям облегчения, как это предполагают в некоторых кругах. Она продиктована исключительно пользой дела. Единственно, что на первый взгляд может представлять преимущество для евреев это право не сдавать, а использовать самим деньги, которые они получают от продажи своего движимого имущества.

Однако, это не явится уступкой им, так как соответствующее учреждение будет требовать от них отчета об использовании сумм и контролировать суммы, получаемые ежемесячно с заблокированного имущества. С этой целью подготовлен специальный декрет, который войдет в силу после одобрения его советом министров.

– Болгары могут быть спокойны – заключил министр – так как в моем лице они всегда встретят заступника строго, но справедливо исполняющего законы по защите нации и сурово преследующего тех, кто попытается уклониться от исполнения требований закона или извлечь для себя пользу из распоряжения, заключающегося в нем [45].

45. ЕВРЕЙСКИЙ ВОПРОС В БОЛГАРИИ. Молва. – 1943. – № 262, 20 октября.

ЗАХОДИ ПРОТИ ЖИДІВ В БОЛГАРІЇ.

СОФІЯ. Згідно з новим розпорядженням мають всі жидівські громади в Болгарії підлягати контролю комісарів. Ліквідуються всі жидівські організації, установи тощо. Не можна більше будувати синагог. Жидівські школи мають бути перетворені у фахові школи. Вільні жидівські будинки та приміщення віддаються в розпорядження болгарському населенню [46].

46. ЗАХОДИ ПРОТИ ЖИДІВ В БОЛГАРІЇ. Голос Дніпра. – 1942. – № 160, 22 листопада.

Путь Болгарии.

Председатель болгарского совета министров Филев произнес в Собрании, речь, в которой так охарактеризовал политику Болгарии: «Внешняя политика Болгарии, так ясна, что на ней нечего подробно останавливаться. Главной целью нашей политики является создание мощного национального социально справедливого государства. Достигнуть этой нашей цели, мы можем только в тесном и честном сотрудничестве с державами Оси, воплощающими ныне новый порядок Европы. Поэтому наша внешняя политика основана прежде всего на честном и дружелюбном сотрудничестве с державами Оси и их союзниками. Болгария до конца будет верна этой политике и будет честно выполнять все лежащие на ней обязанности. Наша судьба связана с судьбой наших союзников. Путь Болгарии ясен. Мы пойдем этим путем. Мы не хотим служить ни большевизму, ни плутократии, ни международному еврейству». В начале заседания депутат, профессор Стайнов возражал против некоторых антиеврейских мер, находя их противоречащими конституции. Министр внутренних дел Грабовский заявил, что не время разбираться в юридических тонкостях. Борьба с евреями необходима для сохранения болгарского народа. Собрание утвердило все принятые правительством меры против евреев [47].

47. Путь Болгарии. Донецкий вестник. – 1942. – № 104, 25 декабря.

ДОНЕЦКИЙ ВЕСТНИК. Мова: Російська. Місце видання: Донецьк. Доступні дати: 23.11.1941 - 01.09.1943. Доступних номерів: 192. Офіційна газета для г. Юзовки и области. Газета виходила у Юзівці (Донецьк) у 1941–1943 рр. Головні редактори: Н. Т. Антонцев, П. Сбітнев, А. Я. Вібе, Г. Ковалевський (послідовно). Обсяг газети – 4 сторінки.

В Болгарии, по приказанию государственного секретариата по еврейским вопросам, с 9-го по 16-е мая будет проведена общая перепись евреев [48].

48. Заря. – 1943. – № 37, 12 мая.

ЗАРЯ. Мова: Російська. Місце видання: Берлін. Доступні дати: 01.01.1943 - 08.10.1944. Доступних номерів: 87. Газета виходила у Берліні у 1943–1944 рр. двічі на тиждень (середа та неділя). Відповідальні редактори: генерал-майор Р. Ф. Благовещенський, генерал-майор В. Ф. Малишкін, М. В. Гранін (послідовно). Обсяг газети від 4 до 8 сторінок.

Жидівський атентат у Софії.

В понеділок вранці задержані большевизмом елементи знову перевели в Софії спробу убивства. Біля, мешкання одного техника, який був у тайній службі, явився один мужчина та одна жінка. Коли їм не відчинено дверей, злочинці почали стріляти через двері та зранили техника. їх почали ловити на вулиці, при чому завдяки енергійній допомозі населення злочинців арештовано. Під час допиту виявилось, що мужчина, який брав участь у атентаті, це 19-літній жид, що мав фальшовану особисту довідку. В минулому році його було вже позаочно засуджено на дожиттєву в'язницю за саботаж [49].

49. Жидівський атентат у Софії. Визволена Україна. – 1943. – № 28, 22 травня.

ВИЗВОЛЕНА Україна. Мова: Українська. Місце видання: Чуднів. Доступні дати: 27.08.1942 - 30.06.1943. Доступних номерів: 57. Часопис Чуднівської округи. Газета виходила у Чуднові у 1941–1943 рр. двічі на тиждень. Директор видавництва та головний редактор Т. Барабанов, ред. В. Стахурський (послідовно). Обсяг газети від 2 до 4 сторінок.

София. До настоящего времени Софию покинули 2,5 тысяч жидов, из общего количества 27 тысяч [50].

50. Голос Донбасса. – 1943. – № 25, 25 червня.

ГОЛОС ДОНБАССА. Мова: Російська. Місце видання: Горлівка. Доступні дати: 26.03.1943 - 27.08.1943. Доступних номерів: 11. Stimme des Donezbeckens: официальная газета города Горловки и района. Газета виходила у Горлівці у 1943 р. Головний редактор: М. М. Самойлов. Редактор україномовної частини – П.

Грицишин. Мова видання – російська і українська, назва – російською та німецькою мовами. Обсяг газети – 4 сторінки. Наклад – 20 000 примірників.

Жидівська земелька власність у Болгарії тепер під державним управлінням.

На основі закону про охорону нації, земельна дирекція при міністерстві хліборобства взяла під управління жидівську земельну власність в краю [51].

51. Жидівська земелька власність у Болгарії тепер під державним управлінням. Олександрійські вісті. – 1943. – № 50, 10 липня.

52. Недѣля. – 1942. – № 41, 18 жовтня.

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Олександрія. Доступні дати: 02.06.1943 - 18.09.1943. Доступних номерів: 27. Орган Олександрійського Гебітскомісара. Газета виходила в Олександрії у 1943 р. Шеф видавництва і відповідальний редактор: О. фон-Зорге. Обсяг газети – 2 сторінки. Прим.: У 1942–1943 рр. в Олександрії виходила газета "Олександрійський бюлетень".

СОФИЯ БЕЗ ЕВРЕЕВ.

Д-р ИЛЬЯ РАДУ ЛЕСКУ.

Министерство внутренних дел опубликовало приказ, согласно которому все евреи обязаны немедленно покинуть Софию. По истечении 3-х дней ни один еврей не имеет права находиться в столице Болгарии. Виновные в неисполнении этого приказа будут караться арестом и направляться в концентрационные лагеря, а затем будут изгнаны из пределов Болгарии. Этот приказ не допускает никаких исключений. До вечера 27 мая София должна быть совершенно очищена от евреев. Мотивы этой суровой, но справедливой меры являются только логическим следствием еврейских махинаций, а также диктуются ростом проявлений еврейской наглости. Болгарский министр внутренних дел заявил, что евреи действительно не оценили великодушного отношения к ним и не обращали внимания на постоянные предупреждения и предложения покинуть Софию добровольно. Несмотря на это, евреи не только игнорировали эти предложения, но даже наоборот, всячески давали чувствовать свое присутствие, делая все от них зависящее, чтобы внести беспорядок и разлад в жизнь страны: они продолжали заниматься спекуляцией, создали черную биржу, скупали в большом количестве товары и продукты, для перепродажи их из-под полы и, наконец, превратились в агентов врага, призывая население к беспорядкам и стремясь повсюду сеять смуту. Жулики, саботажники и анархисты – вот каковы были эти 20.000 евреев, высланных из Софии. Такую характеристику дал им и болгарский министр внутренних дел. После изгнания евреев из сферы экономики Болгарии, что было произведено в прошлом году в сентябре, Болгария сделала значительный шаг вперед, после того, как убедилась на горьком опыте в том вреде, какой причиняют всюду евреи. Таким- образом, было доказано, что всякое мероприятие, предпринимаемое против евреев, имеет своей целью ограничение сферы их деятельности, клонящейся всегда к моральному разложению общества, которое они стремятся создавать среди окружающего их народа, оказавшего им гостеприимство. Никакой опасности, грезящей стране, нельзя устранить, пока евреи будут жить вместе с арийцами. Еврейский вопрос не может быть радикально разрешен ничем иным, как только путем удаления еврейского населения из

национальной среды государства, которое подтачивает их разрушительное влияние. Приказ Болгарского правительства осуществил здоровую идею всемирной антисемитической борьбы. Мы говорили много раз, что никакая регламентация еврейского вопроса, при которой сохранится национальное единство евреев, невозможно. С другой стороны, частичные попытки ввести ограничения для евреев или лишить евреев привилегий не будут иметь никаких иных последствий, кроме обострения внутреннего положения в стране. И мы оказались правыми. Теперь открыто признается, что евреи умеют не только обходить всякие препятствия, но даже обращать в неиссякаемый источник своего благополучия всевозможные ограничительные меры, предпринятые против них. Решение, принятое в Софии, важно еще и с другой точки зрения. А именно: к чести Болгарского правительства надо сказать, что оно превратило прессу в деятельного помощника своей антисемитической политики, проводимой в широком масштабе. Последнее мероприятие министерства внутренних дел является результатом кампании, проведенной болгарской прессой по поводу еврейского вопроса кампании, проведению которой болгарские официальные круги не только не препятствовали, но полностью ее поддерживали. В течение последних решающих месяцев в болгарских газетах печатались протесты против подрывной работы евреев. «Иудейство не складывает оружия. К бесстыдной эксплуатации, к спекуляции, производимой при полном презрении закона, присоединилась еще и конспирация. В то время как национальное болгарское население переживает всевозможные лишения и покоряется необходимости рационализации в распределении продуктов питания и проч., жида имеют у себя в домах все, чего только можно пожелать. Они платят высокие цены и достают из-под полы любые продукты, не заботясь о продовольственных карточках. Но и это их не удовлетворяет. Они делают из «черной биржи» центр спекулятивного террора и грабежа. Если изгнать из Софии те 20.000 жидов, которые там проживают, то снабжение населения продуктами заметно улучшится. Все, что жида забирают с рынка по спекулятивной цене, после их

изгнания останется для нужд населения, и рост предложения товаров увеличится, так как евреи всегда искусственно непомерно вздували цены, тогда уменьшится и спекуляция. Однако, изгнание евреев из страны повлияло бы не только на условия материальной жизни. Исчезновение евреев из Софии сыграет огромную роль в области морального порядка. Кто на самом деле все время волнует весь мир своей ложью и интригами? Кто сеет панику и подрывает нашу уверенность в самих себя, если не жида? Каждый еврей – это источник лживых слухов и подрывной, деморализующей общество, пропаганды. Не существует еврея, который не был-бы агентом анархии, орудием врага. Изгнание последнего жида из Болгарии – это спасительное средство для моральной и материальной жизни страны. Это средство самозащиты, гарантия того, что мы спокойно встретим и благополучно переживем все испытания, которые нам может послать судьба». Антисемитическая кампания в болгарской прессе предшествовала теперешним правительственным мероприятиям. И вот в течение трех дней ни одного еврея не осталась в Софии. На правительство Болгарии не повлияли ни попытки подкупа со стороны евреев, – ни увещания англо-американцев, покровителей евреев. Болгарские правительство не испугало нелепое утверждение, будто бы без участия спекулятивного гения евреев ее экономическая жизнь расстроится. Болгарию не испугали ни угрозы англо-американских покровителей еврейского кагала, которые угрожают бомбардировками тем, кто стремится избавить свою страну от еврейской заразы. А ведь Болгария ближе других стран находится к воздушным базам в Сирии и Египте! София без жидов, освобожденная от их пагубного влияния! Это прекрасный пример для некоторых государств и, во всяком случае, убедительный опыт для всех. В конце концов, мы видим теперь ясно, какова судьба города без жидов. Мы уверены, что жизнь в нем, не замрет, как это утверждают наши враги, а наоборот, биение жизненного пульса только усилится, как это утверждаем мы [53].

53. СОФИЯ БЕЗ ЕВРЕЕВ. Д-р ИЛЬЯ РАДУ ЛЕСКУ. Молва (Одесса). – 1943. – № 146, 1 июня.

ФРАНЦІЯ.

Жиди виїжджають з Франції

3 Віші повідомляють, що з Французького Марокка в останніх трьох днях вивандрувало 791 чужинців до Америки. Більшість їх становлять жиди, що мали свої провізоричні вілли в Марокко. В наступних днях будуть мусіти опустити Мароко знов 270 осіб [54].

54. Жиди виїжджають з Франції. Жовківські вісті. – 1941. – № 19, 26 жовтня.

ЖОВКІВСЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Жовква. Zolkiewer nachrichte. Орган українських націоналістів. Газета виходила у Жовкві у 1941–1942 рр. раз на тиждень. Редагували газету: редколегія, Л. Томасевич (послідовно). Обсяг газети від 4 до 6 сторінок. Газета має додаток "Різдвяна сторінка" (1942).

ГОЛОС ПРАВДЫ. Мова: Російська. Місце видання: Невідоме. Доступні дати: 12.05.1943 - 16.11.1944. Доступних номерів: 95. Газета виходила у 1943–1944 рр. Адреса редакції газети – польова пошта № 00680, Адреса видавництва – польова пошта № 09657. Редактор: не зазначений. Обсяг газети – 4 сторінки.

Євреї во Франции.

Со времени

установления маршалом Петэном нового государственного порядка, французский парламент больше не собирался, но он ж не распущен. Формально в числе его членов значились до сих пор три сенатора-еврея и девять депутатов евреев. Ныне декретом совета министров, изданным на основании закона, запрещающего евреям занимать общественные должности, эти 12 евреев лишены своих мандатов. Большинство их уже давно находится в концентрационных лагерях [55].

55. Евреї во Франции. Голос Крыма. – 1942. – № 28, 5 апреля.

ГОЛОС КРЫМА. Мова: Російська. Місце видання: Сімферополь. Доступні дати: 14.12.1941 - 22.03.1944. Доступних номерів: 48. Газета виходила у Сімферополі у 1941–1944 рр. тричі на тиждень. Видавало газету Сімферопольське міське

відділення. Головні редактори: В. В. Попов, А. І. Булдєєв, К. А. Бикович (послідовно). Обсяг газети – 2 сторінки. Газета має додатки: "Женский листок" (1943–1944), "Молодость" (1943–1944).

ОДЕССКАЯ ГАЗЕТА. Мова: Російська. Місце видання: Одеса. Доступні дати: 26.10.1941 - 17.03.1944. Доступних номерів: 567. Газета Одесского муниципалитета. Газета виходила в Одесі у 1941–1944 рр. тричі на тиждень, згодом – щоденно. Редактори: М. Бялковський (прізвище часто зустрічається в іншому написанні, наприклад Бяліковський), С. Д. Думітрашку (послідовно). Обсяг газети від 2 до 8 сторінок.

ПУТИВЛЯНИН. Мова: Російська. Місце видання: Конотоп. Доступні дати: 11.07.1942 - 29.08.1943. Доступних номерів: 31. Краткие сообщения. Газета виходила у Путівлі у 1942–1943 рр. Редактор: М. Кочетов. Обсяг газети від 2 до 4 сторінок.

Французьке господарство позбавляється жидів.

У передвоєнній Франції жидів мали дуже великий вплив на господарство. Вони захопили посади в банках і на біржах, вони панували в промисловості, комунікації та торгівлі. Під жидівський диктант писали свої статті впливові французькі газети, складалися програми фільмів і театрів. Жиди керували навіть французькою державною політикою. Франція ніколи б не пішла спільно з Англією, що втягнула її до війни, коли б у цьому не були зацікавлені жиди, Франція маршала Петена відчула де жидівське засилля та вжила заходів, щоб зменшити, а потім і зовсім його зломити.

Жиди вже цілком зникли з французького культурного життя. Але й у господарській ділянці, де вони мали надзвичайно велику силу, зроблено багатонадійні початки. Джерелом політики, яку повели французькі урядові установи у жидівській справі, було розпорядження німецького військового командування у Франції з 18-го жовтня 1940 року. Згідно з цим розпорядженням, треба було зареєструвати у відповідних установах усі жидівські підприємства, та ті, що були чи є під жидівським впливом. Такі підприємства мають перейти під керівництво комісарів, а потім будуть передані у власність арійцям. Під комісарське керівництво

підпали згодом і жидівські господарські паї, акції, ґрунти та інше. Нарешті жидам взагалі заборонено брати участь у господарському житті.

В зайнятій німецькими військами Франції вже призначено комісарських управителів до 24.914 жидівських підприємств у Парижі та до 6.795 у провінції. Тільки понад 2.000 жидівських підприємств ще й досі не мають комісарів. Є ще 600 підприємств, щодо яких провадять слідство, щоб з'ясувати, чи не були вони під жидівським впливом.

Остаточна арізація, цебто передавання жидівських підприємств арійцям, теж швидко йде вперед. У Парижі вже продано арійцям коло 3.000, а в провінції коло 1.000 жидівських підприємств та 298 сільських господарств. Покупцями були не тільки окремі особи, а й асекураційні товариства, комунальні підприємства, а також і французька держава. Тому що арізовано також і цілу низку інших жидівських підприємств (у Парижі – 1,678, а в провінції 1.114), можна сказати, що арійцям передано вже 7.000 підприємств.

Такий успіх треба приписати, як це признано з німецького боку, „взірцевій співпраці французьких і німецьких урядових установ та сумлінному виконанню урядовцями їх завдання“.

28-го березня 1941 року французька влада організувала Комісаріат для жидівських справ, що має розв'язати це питання в цілому обсязі. Законом 22-го липня 1941 року арізацію поширено й на незайняту частину Франції. В незайнятій частині Франції під комісарське управління віддано вже 15.000 жидівських підприємств. Дбайливим робітникам дано змогу купити собі невеликі підприємства і таким чином поліпшити свій соціальний стан. Ліквідація жидівських підприємств звільняв французьке господарство від паразитних підприємств, що за мирних часів існували тільки завдяки штучному підвищенню цін, а за війни – так званою „чорною“ торгівлею. Арізація сприяла сталості цін, а тим самим й розвитку французького господарства та добробуту французького народу. Вона оздоровила французьке господарство в інтересах всього людства. В цій викликаній жидами війні самих жидів загинуло або

було ранено дуже мало. Бо їхній метод; самим не воювати, а примусити інших проливати за них свою кров. Отже, те, що у жидів відняли мішок з грішми, які вони так люблять, – де тільки акт справедливості, а не безсердечного насильства [56].

56. Французьке господарство позбавляється жидів.Промінь (Нікополь). – 1942. – № 102, 12 грудня.

Еврейский вопрос во Франции.

В газете „Порунка Времей“ помешена следующая корреспонденция:

ПАРИЖ. НОЯБРЬ. 1943 г.

За исключением нескольких прозорливых людей французы, в общем, игнорировали еврейский вопрос, до вступления их в войну. Сильной и коварной пропагандой евреям удалось внушить французам мысль, что всякий намек на расовые вопросы указывает на недостаток цивилизации, на обскурантизм или просто на кровожадное варварство. Сторонники истин, распространяемых десятки лет последователями Гобино, Ваше де ла Пужа, Друмона, Урбена Гойе и др., или поклонники Фердинанда Селина, или же, наконец, юношеские организации „Я нахожусь везде“ – высмеивались в так называемом хорошем обществе, а также свободомыслящими гуманистами.

Однако, германская оккупация остро и ярко выдвинула этот вопрос на передний план, указав французам на две неоспоримые истины, а именно:

1) в их гостеприимной стране обитает гораздо большее количество евреев, чем это мог бы себе представить самый завзятый антисемит, и 2) евреи принимали самое деятельное участие в подготовке страны к войне. Теперь каждый де-голлист признает, что германская оккупация принесла французам тот положительный результат, что пробудила в них сознание еврейской опасности.

Поэтому нас не удивляет, что газета „Левр“, известная раньше своим юдофильством, теперь, после 1940 г., радикально очищенная от него, устами Марселя Деа (старого гуманиста, окончательно излечившегося от своей болезни после заключения перемирия) проповедует ныне взгляды и мысли, которые сделали

бы честь любому антисемитскому органу. Например, два дня тому назад политический редактор газеты «Левр» открыл дискуссию, направленную против скопления богатств в руках евреев, которые власти не спешат ликвидировать, входя таким образом, в преступное соучастие с еврейством, надеющимся получить обратно свои имущества в полной целостности и сохранности в том случае, если бы ожидаемая ими жидо-американская победа стала реальностью.

Идея, провозглашаемая Марселем Деа, обошла всю парижскую прессу и была подробно развита г, Даркье де-Пельпуа, старым борцом антисемитом, которому французское правительство доверило руководство комиссариатом по еврейским делам.

Еврейский вопрос представляет собой проблему крайне важную. Разрешение ее составляет предварительное условие всякой здоровой политики обновления французской нации, – заявил комиссар по еврейским делам. Проповедуемая им программа состоит из четырех пунктов, которые мы приводим ниже; 1. Лишение евреев политических прав путем аннулирования декрета от 24 сентября 1791 г., изданного при конвенте; в силу этого декрета евреи получили права французских граждан. Излишне добавлять, что все евреи из гетто восточной Европы, натурализованные в общем порядке после 1927 г., должны быть немедленно лишены прав, которые они приобрели путем мошенничества и обмана

2. Удаление евреев из экономической жизни Франции, которой они завладели для того, чтобы затем захватить и политическую власть. Даркье де Пельпуа считает, что самой радикальной мерой в этом отношении была бы простая конфискация еврейского имущества.

3. Обеспечение абсолютного разъединения евреев и арийцев путем воспреещения смешанных браков, особенно частых при демократическом режиме и грозящих развратить французскую расу путем внесения смешанной из раз неродных элементов и ассимилирующейся жидовской крови.

4. Наконец, ввести обязательное ношение евреями отличительного знака «Звезда Давида». Этот последний пункт пока обязателен только для евреев, живущих в северной Франции, т. е. в зоне, первоначально оккупированной германцами. Случается, однако, что даже в этой зоне евреи не соблюдают со всей строгостью правил ношения желтой звезды. Только этим объясняется то обстоятельство, что несмотря на запрещение евреям ходить после 8 часов вечера по улицам, посещать театры, кинематографы и другие увеселительные места, повсюду и во всякое время можно встретить людей с типичным семитическим профилем, людей, ведущих себя вызывающе развязно.

Забавно, что это замечают сами французы, которые до 1910 года ничего не знали о жидовской опасности, и которые теперь распознают этих носителей заразы с безошибочной проницательностью специалистов. АМИЕЛЬ [57].

57. Еврейский вопрос во Франции. Молва. – 1943. – № 299, 2 декабря.

По сообщению из Виши, во Франции предполагается ввести гетто для евреев [58].

Еврейский вопрос во Франции. Голос Крыма (Симферополь). – 1942. – № 17, 26 февраля.

Арест жидовиностранцев в Клермон-Ферране.

ВИШИ. (Радор). Корреспондент агентства ДНБ сообщает:

На днях Клермон-Ферране были арестованы все жида-иностранцы в возрасте от 18 до 55 лет. В течение дня все они были сосланы в лагерь на принудительные работы.

Во французских хорошо осведомленных кругах ожидают, что эти меры будут приняты и в остальных департаментах [59].

59. Арест жидовиностранцев в Клермон-Ферране. Молва. – 1942. – № 16, 18 декабря.

Франция и евреи.

ПАРИЖ. 13. Радор. Французский комиссар по еврейскому вопросу заявил в одном интервью с корреспондентом газеты «Эвр», что еврейский вопрос является главной

проблемой внутренней политики Франции. Регулирование этого вопроса будет проходить по четырем основным отправным пунктам: 1) в политическом отношении евреи не должны быть приравнены к французско-подданным; 2) евреи должны быть устранены из хозяйственной жизни вплоть до конфискации крупных имуществ необходимо провести политическое очищение расы путем запрещения браков между французами и евреями и 4) провести социальное изолирование евреев, устранением юс из школ и приказов о ношении ими отличительного знака — звезды [60].

60. Франция и евреи. Молва. – 1943. – № 262, 20 октября.

Антисемитизм во Франции.

ПАРИЖ. (Радор). Корреспондент агентства ДНБ сообщает:

По предложению г-на Пелепца, главного комиссара по жидовско му вопросу, во Франции основан Институт для исследования рас.

В задачи Института входит научное обоснование расистской доктрины, и её распространение среди французского общественного мнения.

Кроме того, в Сорбонне недавно открылась кафедра по истории жидов [61].

61. Антисемитизм во Франции. Молва. – 1942. - № 23, 29 декабря.

Жидовска армія

Англійский военный корреспондентъ Елиотъ остро выступае противъ организаціи жидовской арміи въ Палестинѣ, наслѣдкомъ недостатку у союзниковъ потребного тоннажу, а такожъ трудностей выученія жидовскихъ вояковъ у военномъ дѣлѣ. Въ случаи выставленія такой арміи, слѣдовало бы по думцѣ Елиота, потребно бы зажадати гаранцій, что она не стане оружіемъ сіонитской политики въ Палестинѣ.

[62]. 62. Недѣля. – 1942. – № 46, 22 листопада.

Евреи во Франциі.

Со времена установленія маршалом Петеномъ новаго государственнаго порядка, французскій парламентъ больше не собирався, но онъ и не распущен. Формально въ числѣ его членовъ значились до сихъ поръ три сенатора-еврея и девять депутатовъ евреевъ. Нынѣ декретомъ совета министровъ, изданнымъ на основаніи закона, запрещающаго евреямъ занимать общественныя должности, эти 12 евреевъ лишены своихъ мандатовъ. Большинство ихъ уже давно находится въ концентраціонныхъ лагеряхъ [63].

63. Евреи во Франциі. Голосъ Крыма. – 1942. – № 28, 5 апрѣля.

Останні Вісті (Біла Церква). – 1941. – № 3, 31 грудня.

ОСТАННІ ВІСТІ (БІЛА ЦЕРКВА). Мова: Українська. Місце видання: Біла Церква. Доступні дати: 30.11.1941 - 31.12.1941. Доступних номерів: 3. Видає редакція газети "Дзвін". Газета виходила у Білій Церкві у 1941 р. Редактор: М. Литвиненко. Обсяг газети – 2 сторінки.

СУМСЬКИЙ ВІСНИК. Мова: Українська. Місце видання: Суми. Доступні дати: 19.10.1941 - 15.08.1943. Доступних номерів: 106. Орган північно-східної України. Газета виходила у Сумах у 1941–1943 рр. двічі на тиждень. Редактори: Л. Свободний, Л. Фрей, М. Мартиненко, О. Зайцев, Ів. Богущ (попередньо). Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. Наклад від 2 000 до 30 000 примірників. З 18 квітня 1943 р. до 21 травня 1943 р. газета виходила російською мовою.

64. Недѣля. – 1942. – № 49, 113 грудня.

Жидів виключено з господарства.

Французьке міністерство внутрішніх справ повідомляє, що заходи, яких вжито у Франції в напрямку виключення жидівського впливу в господарстві, поширюється також і на Алжир [65].

65. Жидів виключено з господарства. Сумський вісник. – 1942. – № 58, 15 травня.

Соломонова звезда во Франции.

Французские власти напоминают, что евреи должны носить желтую звезду на левой стороне груди, прочно прикрепленную к одежде. В ряде случаев замечено, что евреи или совсем не носили звезды, или носили несколько, или прибавляли к ним надписи. Все эта виновные были немедленно отправлены в лагеря для евреев.

Некоторое число французов – не евреев – носило еврейскую звезду или отличие, похожее на нее, в знак симпатии к евреям. Все эти французы были также отправлены в лагеря для евреев [66].

66. Соломонова звезда во Франции. Голос Крыма. – 1942. – № 63, 15 июля.

В дополнение к приказу, связывающему евреев в Бельгии и в оккупированной части Франции носить отличительные знаки, сообщается, что отличительный знак не обязателен для евреев, которые благодаря смешанному браку живут с неевреями столько времени, что у них есть дети, которые не считаются евреями. Жены-еврейки, живущие в смешанном бездетном браке, не должны носить еврейскую звезду. Другой приказ предусматривает, «что евреи не должны оставлять своих жилищ между 20 ч. и 7 ч. утра». По третьему приказу евреи устраняются от санитарных занятий (врачи, дантисты, ветеринары, акушерки и санитарки), а также и от фармацевтических занятий [67].

67. Одесская газета. – 1942. – № 94, 9 июня.

Евреи со звездой

68,000 евреев в Париже и 10.000 в предместьях и получили отличительные знаки (еврейскую звезду), которые они обязаны отныне носить [68].

68. Евреи со звездой. Одесская газета. 1942. – № 96, 12 июня.

Лишенные национальности.

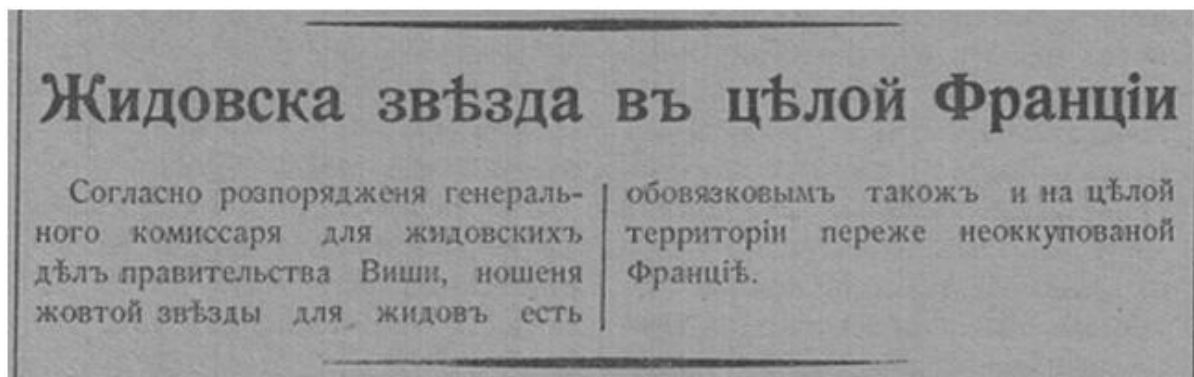
Декретом, опубликованным в французском «Правительственном вестнике» 31 член колониальной армии были исключены из французской национальности, потому что они вели пропаганду в пользу де-голлистов. Также были исключены 12 евреев из французской национальности, среди которых известные промышленники братья Уэйль [69].

69. Лишенные национальности. Одесская газета. – 1942. – № 98, 14 июня.

Жиди ведуть агітацію ворожу державам осі

Під знаком режиму де Голя не лише жиди північної Африки вернулися на свої давні ключові становища. Також жидівство, що втекло з Франції, розпирається на найбільш впливових становищах громадянського життя. Прикладом проникання жидівського елемента в установи, що оформлюють політично-громадську думку, являється Альжирська радіостанція, яка під назвою „Радіо Франс“ стала міродатна для цілої французької Африки. Всі важливіші співробітники тої голістичної радіовисильні—це жиди[70].

70. Жиди ведуть агітацію ворожу державам осі. Горохівські вісті. – 1943. – № 26, 28 серпня.

[71]. 71. Недѣля. – 1942. – № 51, 27 грудня.

Жиро защищает евреев

В своей речи, произнесенной в воскресенье 14-го марта по радио, генерал Жиро заявил, что он решил упразднить все антиеврейские меры, принятые правительством

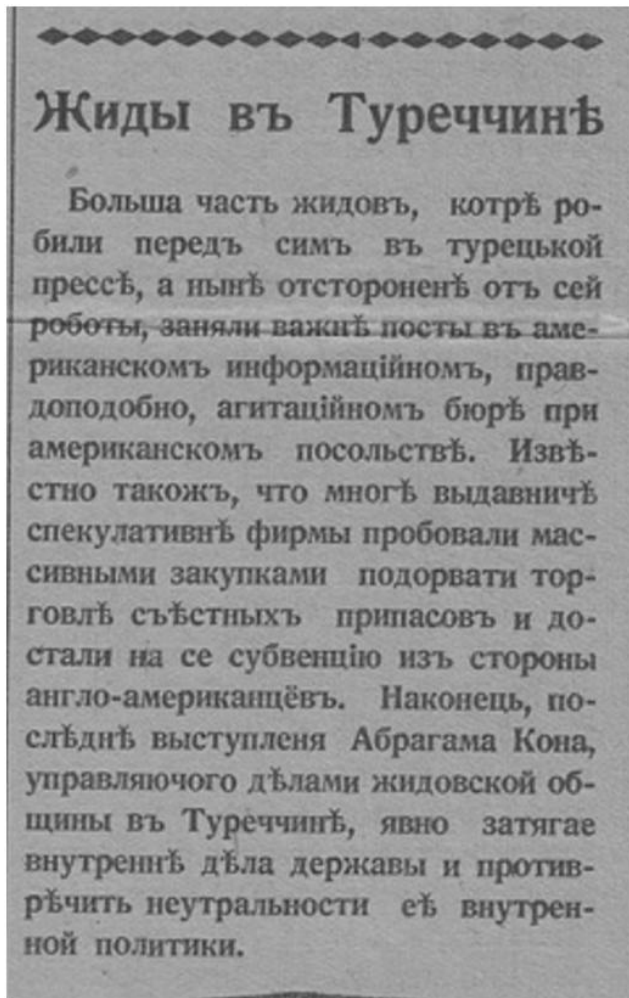
маршала Петена и что равноправие между евреями и мусульманами будет утверждено специальным законом [72].

72. Жиро защищает евреев. Заря. – 1943. – № 24, 28 марта.

Доля Ротшільда.

За повідомленням із Парижа, Вільгельм ротшільд, який належить до освітої в Німеччині гілки цієї гілки банкурської іудейської фамілії, і який проживав з 1933 року у Франції. перебуває тепер в концтаборі на півдні Франції. Французька поліція арештувала, коли він намагався, з допомогою фальшивого паспорту, втікти в Іспанію [73].

73. Доля Ротшільда. Нові Дні (Сновськ). – 1943. – № 16, 24 лютого.

[74].74. Недѣля. – 1942. – № 51, 27 грудня.

УКРАЇНСЬКІ (КІРОВОГРАДСЬКІ) ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Кропивницький. Доступні дати: 10.01.1942 - 26.12.1942. Доступних номерів: 89. Газета Кіровоградського Гебітскомісаріату. Газета виходила у Кіровограді у 1942 р. Відповідальний редактор І. Мозговий. Обсяг газети – 4 сторінки. До 31 грудня 1941 р. газета називалася "Український голос". З 11 листопада 1942 р. газету перейменовано на "Кіровоградські вісті".

Майно Ротшільда конфісковано

Віші. Яз сповіщають з Парижа конфісковано на користь держави значну частину майна відомого французького мільонера жиди Ротшільда. Конфіковано його величезні маєтки біля Тулона, де мають побудувати державні промислові заклади. О.А. [75].

75. Майно Ротшільда конфісковано. За краще життя (Хорол). – 1942. – № 68, 16 червня.

Євреї покидають Рив'єру

ПАРИЖ. Спеціальний кореспондент газети «Пари Суар» описує враження, вироблені вступленням німецьких військ в неоккуповану зону Франції на єврейських гостей в Рив'єрі. Нині ж після того, як прийшли новини про вступлення німецьких військ в неоккуповану частину Франції, а також новина про послання Фюрера до французького народу, євреїв охопила паніка. Роскошні готелі, служивші до сих пор останнім притулком для євреїв на європейському континенті, повністю опустели [76].

76. Євреї покидають Рив'єру. Донецький вестник. – 1942. – № 103, 22 грудня.

Жи́ды на Слова́ччинѣ

Словацка газета »Гардиста« под-
нимае вопросъ о выкрещеныхъ жи-
дахъ на Словаччинѣ, выключити ихъ
изъ господарского житя державы.
Газета пише: »Сколько гуманности и
людскости проявила наша держава
въ рѣшеняхъ жидовского вопросу. И
сколько злобы и садизма скрывается
въ угрозахъ словацкихъ жидовъ.
Всѣ, котрѣ не зараженѣ духомъ жи-
довства, обязанѣ прийти до заклю-
ченя, что Словаччина добьеса без-
опасности и буде словацкою лише
тогда, коли послѣдний жидъ зали-
шитъ державу. Дай Боже, чтобы
Словаччина встрѣтила 1944 рокъ
безъ одного жида.

[77].

77. Недѣля. – 1943. – № 5, 7 лютого.

ЖИДОВСКИЙ ВОПРОСЪ ВЪ УГОРЩИНѢ

Отъ першихъ антисемитскихъ по-
чатковъ, котрѣ проводжовалися въ
УгорщинѢ въ минувшомъ столѣтїю,
до планомѣрно проводжующаго ан-
тижидовскаго законодательства тепе-
рѣшняго угорскаго правительства.

Больша часть жидовъ переселила-
ся до Угорщины зъ Галичины и
Буковины послѣ 1850 рока. Они за-
хватили у своѣ руки торговлю, и
розширилися по цѣлой державѣ.
Послѣ закона зъ 1867 рока, удѣлив-
шого жидамъ права горожанства,
имъ бывъ открытый путь до всего,
а особливо до торговлѣ. Послѣ свѣ-
товой войны жиды, корыстающияся
конюктурою, стали силою занима-
тися спекулаціею. Въ часѣ коммуни-
стичнаго режиму въ УгорщинѢ въ
1919 роцѣ, больша часть комисса-
рѣвъ были жиды, безпощадно терро-
ризовали населеня.

Въ томъ часѣ, якъ въ 1762 роцѣ
въ УгорщинѢ было 0.5% жидовъ,
въ 1910 роцѣ жиды зложовали 5.1%
населеня державы.

Взрастающий впливъ жидовства
вызвавъ велику реакцію. Istóczy—
Иштоцѣ бывъ першимъ, котрый вы-
ступивъ зъ проектомъ выселеня жи-
довъ изъ Европы. Въ 1882 р. Istóczy
—Иштоцѣ взявъ участь на першомъ
антисеметскомъ конгрессѣ, котрый
отбывся въ Дрезденѣ. Но лише въ
теперѣшнѣмъ часѣ угорское пра-
вительство зачало вести планомѣр-
ну антисемитску политику.

Заложеныи бывъ новый Инсти-
тутъ для изслѣдженя жидовскаго
вопросу. Руководучий Института,
Боснякъ, есть однимъ изъ лѣпшихъ
знатоковъ жидовскаго вопроса. Онъ
зобравъ широко обсягующий мате-
риаль о впливѣ угорскихъ жидовъ.

78. Недѣля. – 1943. – № 15, 18 квітня.

Жиды у Франції.

Французький часопис „Аксиом Франсе“ друкує і допис французького полоненого, що вернувся до батьківщини, який виявляє своє обурення з приводу того, що у Франції все ще триває в занадто багатьох випадках жидівський скандал. До однієї середньо-французької місцевості, яка має 4 000 мешканців, прибуло від 1940 року приблизно 1000 жидів. Вони нічого не роблять, лише проходжуються або ведуть таємну торгівлю харчовими продуктами. Коли їх хотіли призначити до праці на

жнивях, селяни були так мало задоволені цією допомогою, що вони радо приймали гроші, які давали жида, щоб викупитися від праці [78].

78. Жида у Франції. Бориспільські вісті. – 1943. – № 53, 30 червня.

Жида ведуть агітацію, ворожу державам осі.

Під знаком режиму де Голя, не лише жида північної Африки вернулися на свої давні ключові позиції. Також жидівство, що втекло з Франції, розпирається на найбільш впливових позиціях громадянського життя.

Прикладом проникання жидівського елемента в установи, що оформлюють політично-громадську думку, являється Алжирська радіостанція, яка під назвою «Радіо Франс» стала керівною для цілої французької Африки, Всі важливіші співробітники тої містичної радіостанції – це жида [79].

79. Жида ведуть агітацію, ворожу державам осі. Олександрійські вісті. – 1943. – № 64, 28 серпня.

КАТОЛИЧЕСКАЯ МОРАЛЬ и ЕВРЕЙСКИЙ ВОПРОС.

В еженедельнике „Нойе орднунг“, печатающемся в Аграме (Загребе), помещено интервью с главой словацкого правительства доктором Тисо, в котором последний сообщил свои соображения по еврейскому вопросу. Положения, высказываемые доктором Тисо, потому достойны внимания, что он является не только государственным деятелем и политиком, под руководством которого в Словакии проводились радикальные мероприятия для разрешения еврейского вопроса, но также и потому, что он авторитетный католический священник. Д-р Тисо пояснил, что в христианской философии он нашел основу для своего национал-социалистического мирозерцания и для социологического содержания своей политической программы. Требуемая католической моралью любовь к нации выражается не только в охране интересов нации, но она требует также деятельной борьбы со всеми вредными явлениями в национальном организме. К ним в жизни словацкого народа нужно отнести еврейство, которое подавляло словаков политически, эксплуатировало их экономически и стремилось к уничтожению их как

нации. Всё, что было предпринято для урегулирования еврейского вопроса, было сделано из любви к словацкому народу. В этих мероприятиях не было места ненависти; они были необходимы для обеспечения словацкому народу беспрепятственного дальнейшего развития [80].

80. КАТОЛИЧЕСКАЯ МОРАЛЬ и ЕВРЕЙСКИЙ ВОПРОС. Голос Крыма. – 1942. – № 6, 18 января.

ВІЛЬНА СЛОВАЦЬКА ДЕРЖАВА.

Словаччина має 37 тисяч квадратних кілометрів простору та 2 мільйони 700 тисяч населення. Крім словаків живуть там ще німці, чехи, мадяри, та коло 200 українців головню у східній частині; краю (т. зв. Пряшівщині). Жидів є 60 тисяч, одначе їх мають зовсім, виселити. За три роки вільного життя Словаччина дуже помітно піднеслася. Друга світова війна, що в ній довелось Словаччині брати участь при боці Німеччини проти большевизму не спинила внутрішньої розбудови країни. Ця розбудова поступає дальше вперед. Значно розбудовано вже сітку шляхів: асфальтованої дороги збудовано 656 км., поправлено 163 тисячі давних доріг; залізничних шляхів збудовано 450 км. двоторових та 2 тисячі 70 км одоторових. До кінця 1941 р. заведено електрику в 968 громадах, що дає майже 37 відсотків усіх громад. Словацький уряд звернув пильну увагу на поправу сільського господарства, яким підчас чеської неволі ніхто не піклувався. У Словаччині живе на селі понад три четвертини населення. Управної ріллі є 33 відсотки всієї площі. Малих господарств, що мають до 5 гектарів ґрунту, є там майже 45 відсотків. Такий стан дуже нестерпний для словацьких хліборобів, тому там плянують створити на німецький зразок неподільні сільські господарства, що мали б до 15 гектарів поля [81].

81. ВІЛЬНА СЛОВАЦЬКА ДЕРЖАВА. Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня.

Словаччина розв'язує жидівське питання. Гвардія Глінки домагається введення нірнберзьких законів.

ПРЕШБУРГ. 10. VIII. Минулого тижня відбулися в Прешбургу під проводом міністра внутрішніх справ Маха наради провідників гвардії Глінки. Вони займалися

майже виключно остаточним вирішенням жидівського питання в Словаччині. Вони вказували на страшні жорстокості, яких довершено або за намовою жидівських советських комісарів, або виконали їх самі жиди в Україні та в інших країнах Советів і підкреслили, що тут не може бути мови про озвіріння поодиноких осіб, але, що тут іде про расу, яка в своїх основах є здеморалізована і гнила.

Це показується також в підривних і нацьковуючих починах жидів у всіх інших державах світу. Тому гвардія Глінки домагалася остаточної розв'язки жидівського питання в Словаччині введенням нірнберзьких законів, бо виявилось, що розв'язка жидівського питання тільки наполовину мститися тяжко на тих, які думають це питання тільки наполовину вирішувати. Домагання впровадити нірнберзькі закони це домагання без компромісів. Також поставлено домагання внести закон про особливе оподаткування величезного майна, що його присвоїли собі жиди в Словаччині, особливо за останніх 20 років під чеським пануванням. До цих домагань додає „Гвардіста” таку думку, що коли Словаччина станула в війні по боці Великонімецької держави, то словацький народ стає також тепер по боці німецького народу, коли йде про остаточне і безком промісове розв'язання жидівського питання, яке не жде проволоки [82] [83].

82. Словаччина розв'язує жидівське питання. Самбірські вісті. – 1941. – № 5, 17 серпня.

83. Словаччина розв'язує жидівське питання. Українські щоденні вісті. – 1941. – № 33, 13 серпня.

САМБІРСЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Самбір. Доступні дати: 02.08.1941 - 28.12.1941. Доступних номерів: 30. Samborernachrichten. Газета виходила у Самборі у 1941 р. спочатку раз на тиждень, потім двічі на тиждень (четвер та неділя). Відповідальний редактор: Іван Филипчак. Обсяг газети – 4 сторінки. Газета має додаток "Самбірські вісті": надзвичайний додаток (1941). Прим.: після № 38 за 1941 рік газета була об'єднана з "Вільним словом" (Дрогобич).

УКРАЇНСЬКІ ЩОДЕННІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Львів. Доступні дати: 05.07.1941 - 24.08.1941. Доступних номерів: 44. Ukrainische taegliche nachrichten: газета управи м. Львова. Газета виходила у Львові у 1941 р. Редактор Осип Боднарівч. Обсяг газети від 2 до 6 сторінок. Газета має додаток "Наша ілюстрація" (1941). У № 43 від 24 серпня 1941 р. вміщено оголошення: "У зв'язку із закриттям "Українських щоденних вістей", які виконали свою місію, будуть видаватися "Львівські вісті", до яких переходить увесь редакційний склад "Українських щоденних вістей". Однак, валова нумерація не дає змоги об'єднати ці дві газети в одне видання.

Жидівське законодавство в Словаччині.

Радіо Львів, 13.IX. З Братислави повідомляють, що в Словаччині видано новий закон, який розв'язує жидівське питання, в дусі нірнберських постанов. Найважливіші постанови є наступні: забороняється мішання арийців та жидів. Жидам заборонено вживати державних символів, не можуть належати до Глінкової гвардії ані до ніяких партій. Виключено їх від державних посад, не можуть служити в армії. Так само не можуть виконувати праці як аптекарі, лікарі, адвокати, прокуратори, цивільні інженери чи журналісти. Далше постанови цього закону забороняють жидам мати яку-небудь пресу та наказують замкнення всіх жидівських шкіл в державі. В міру потреби жидів можна виселювати з їх помешкань та приділювати їм нові помешкання. На жидівських листах додатково наклеювати особливий жидівський значок. Зокрема цим законом заборонено удержування товариських взаємин між арийцями й жидами. Тим самим обмеженням під падають також арийсько-жидівські мішанці. Радіо Висла, 13.IX. В Словаччині наложено на жидівське майно, яке виносить около 3 мільярди, майновий податок в висоті 20 проц. [84].

84. Жидівське законодавство в Словаччині. Останні вісті (Коломия). – 1941. – № 2, 19 вересня.

ОСТАННІ ВІСТІ (КОЛОМИЯ). Мова: Українська. Місце видання: Коломия. Доступні дати: 19.09.1941 - 13.11.1941. Доступних номерів: 2. Газета виходила у

Коломиї у 1941 р. спочатку раз на тиждень, пізніше – двічі на тиждень. Відповідальний редактор Я. Христич. Обсяг газети – від 2 до 4 сторінок.

У справі жида може інтервеніювати жид.

Берлін, 19 вересня. Словаччина послідовно проводить оборону арійських прав своїх громадян. З хвилиною, коли на терені Словаччини обов'язує кодекс жидівських законів, необхідно було завести індивідуальні карти, що доказують арійське походження. Вони мають обов'язувати передовсім службовців і взагалі державних та комунальних працівників. Дуже цікавий розпорядок, яким постановлено, що в справі жида може інтервеніювати тільки жид. Якщо б це відважився зробити арієць, то від покутує за це в'язницею до 5-й літ і заплатити гривною до 10 тисяч словацьких корон.

У справі жида може інтервеніювати жид [85].

85. У справі жида може інтервеніювати жид. Львівські вісті. – 1941. – № 36, 19 вересня.

ЛЬВІВСЬКІ ВІСТІ. Мова: Українська. Місце видання: Львів. Доступні дати: 01.08.1941 - 18.07.1944. Доступних номерів: 570. Щоденник для дистрикту Галичини. Газета виходила у Львові у 1941–1944 рр. щоденно. Виходила газета за підтримки українського видавництва часописів і журналів для дистрикту Галичини. Відповідальні редактори: Густав Андрашко, Осип Боднарівч, М. Семчишин (послідовно). Обсяг газети від 2 до 12 сторінок. Газета має додатки: "Львівські вісті": надзвичайне видання" (1941–1943), "Літературно-мистецькі вісті" (1942).

СЛОВАЧЧИНА ОЧИЩУЄТЬСЯ ВІД ЖИДІВСЬКОГО ЕЛЕМЕНТУ.

Братислава. Підчас очищування Словаччини від небажаного жидівського елемента, з шарішсько-землінської округи мали цими днями відтранспортувати жидів до таборів праці. Тому, що вони всякими способами пробували окриватися, поліція почала в різних жидівських мешканнях переводити труси. Ці труси виказали, якими шкідниками є жида. В жидівських мешканнях знайдено величезну кількість пшениці, жита, цукру, товщів, вудженого мяса, тощо. Самого збіжжя знайдено

кілька вагонів. В одного жида знайшли 8 міхів пшениці, 50 кг. цукру та 70 кг. жита [86].

86. СЛОВАЧЧИНА ОЧИЩУЄТЬСЯ ВІД ЖИДІВСЬКОГО ЕЛЕМЕНТУ. Воля Покуття. – 1942. – № 27, 23 квітня.

Підсумки зажидівлення Словаччини.

ПРЕСБУРГ. Тепер публікуються жажливі підсумки зажидівлення Словаччини, які ілюстровано багатим числовим матеріалом. За цими даними з 1918 до 1938 року понад понад 110 тисяч словаків були змушені облишити свою батьківщину, в якій вони не мали ніякої роботи. І навпаки, за той же час зі сходу до Словаччини перекочувало понад 27.000 жидів, які жили там паразитичним життям і швидко зробилися мільонерами. Отже, при загальному числі населення на 2,6 мільйона в Словаччині було 90.000 жидів, які за безпечили собі власність на 3155 мільйонів крон, або 40% всіх національних прибутків.

В 1938 році в Словаччині було вже 44 жидівських мульти-мільонерів, 4693, жиди володіли 100 тисячами гектарів землі. Крім того найбільші маєтки була в жидівській оренді, або під жидівським керуванням. Далі в 1938 р. вже 8.924 банкірських контор було в жидівських руках. З 15 тисяч великих індустріальних підприємств жиди володіли 12 тисячами, цебто 80 процентами. Ще тисяча підприємств була під жидівським контролем.

64 проценти всіх лікарів, 72% адвокатів, 58% рестораторів і 90% продуцентів алкоголю були жиди [87].

87. Підсумки зажидівлення Словаччини. Сумський вісник. – 1942. – № 60, 20 травня.

ЖИДОВСКИЙ ВОПРОСЪ ВЪ УГОРЩИНѢ

Отъ першихъ антисемитскихъ по-
чатковъ, котрѣ проводжовалися въ
УгорщинѢ въ минувшомъ столѣтїю,
до планомѣрно проводжующаго ан-
тижидовскаго законодательства тепе-
рѣшняго угорскаго правительства.

Больша часть жидовъ переселила-
ся до Угорщины зъ Галичины и
Буковины послѣ 1850 рока. Они за-
хватили у своѣ руки торговлю, и
розширилися по цѣлой державѣ.
Послѣ закона зъ 1867 рока, удѣлив-
шаго жидамъ права горожанства,
имъ бывъ открытъ путь до всего,
а особливо до торговлѣ. Послѣ свѣ-
товой войны жиды, корыстаючися
конюктурою, стали силою занима-
тися спекуляціею. Въ часѣ коммуни-
стичнаго режиму въ УгорщинѢ въ
1919 роцѣ, больша часть комисса-
рѣвъ были жиды, беспощадно терро-
ризовали населеня.

Въ томъ часѣ, якъ въ 1762 роцѣ
въ УгорщинѢ было 0.5% жидовъ,
въ 1910 роцѣ жиды зложовали 5.1%
населеня державы.

Взростающий впливъ жидовства
вызвавъ велику реакцію. Istóczy—
Иштоцѣ бывъ першимъ, котрый вы-
ступивъ зъ проектомъ выселеня жи-
довъ изъ Европы. Въ 1882 р. Istóczy
—Иштоцѣ взявъ участь на першомъ
антисеметскомъ конгрессѣ, котрый
отбывся въ Дрезденѣ. Но лише въ
теперѣшнѣмъ часѣ угорское пра-
вительство зачало вести планомѣр-
ну антисемитску политику.

Заложеныи бывъ новый Инсти-
тутъ для изслѣдженя жидовскаго
вопросу. Руководучий Института,
Боснякъ, есть однимъ изъ лѣпшихъ
знатоковъ жидовскаго вопроса. Онъ
зобравъ широко обсягующий мате-
риаль о впливѣ угорскихъ жидовъ.

88. Недѣля. – 1943. – № 15, 18 квітня.

Словаччина визбулася жидів.

Вільна словацька держава, бореться з жидівством від перших хвилин своєї самостійности. Жиди, які приволіклися до Словаччини ще в другій половині минулого сторіччя, старалися захопити в свої руки все культурне та господарське життя Словаччини. Вони прикидалися то мадярами, то чехами, то східними жидами залежно від своїх потреб і намірів та зовсім не скривалися з своїм жидівським походженням, Усіми річищами влазили жиди в господарське життя словаків та беспощадно нищили селян, робітників; використовували при тому й цю обставину,

що словацький нарід не будучи під тодішню пору паном і господарем у своєму краї адже Словаччина находилася довгі роки під чеською займанщиною – жиди вели країну до нужди, а селян і робітників на дідів. Ще гірше зло йшло від жидів, бо вони були вогнищем комунізму та нездорових і шкідливих для культури словацького народу течій, що розбивали національну єдність братів словаків, сіяли між ними не згоду, або підривали пошану до своїх провідницьких верств, а головню комуністично-безбожницькою пропагандою старалися жиди знищити найбільші цінності кожної нації релігійно-моральне життя. Не треба багато говорити, бо про руйніницьку роботу жидів кожний з нас добре знає адже словацький жид не кращий від галицького жида лихваря, мантия, паскаря, хабарника та злодія. На загальне число 2.700.000 словацьких громадян припадало 110.000 жидів і мішанців жидівського походження. Жиди мали до недавня в Словаччині майно вартости 3 мільярди корон, були власниками 12.000 підприємств і понад 6000 домів.

Словацький нарід добре розумів вагу жидівської язви, тому вже від перших хвилин своєї незалежности повів рішучу боротьбу з жидами-пасожитами. Жидів виперто а усього політичного, культурного та господарсько-економічного життя. Жидам відібрано радієві апарати, авта, заборонено їм подорожувати як унутрі держави, так і закордон виїздити. Але жиди почали далі підносити голову, бунтуватися, зокрема в таборах і праці, вести протидержавну, большевицьку агітацію, до того словацька влада викрила, що 18 жидів обслуговували минулої зими тайну радіовисильню, при помочі якої накликували жидів до бунту, саботажів, страйків та інших шкідливих для молодії словацької держави виступів. Крім цього жиди в таборах праці, замість працювати, політикували на шкоду держави, заслинювалися підробленими, або фальшивими лікарськими по свідками нездібности до праці, то що. Хитрі жиди почали на скору руку хреститися та знову влазити в господарські та економічні круги словацького народу.

Це знову видвигнуло жидівську справу на перше місце, загальні словацькі голоси почали насильню домагатися за всяку ціну визбутися жидів їх поза кордони держави.

Провідні мужі словацької нації на чолі з о.Глінкою та д-ром Тісо взяли енергійно до праці увільнити свою Батьківщину від жидівської язви. Дня 16 травня ц. р. видано розпорядок про негайне та остаточне виселення жидів з усієї Словаччини. До вересня ц. р. всіх жидів виселять із меж Словаччини. А майно, що було загарбане в жидівських руках, перейде в першу чергу хоробрим словацьким воякам, що борються на східному фронті проти большевизму.

Так вільна Словаччина станеться незабаром першою державою в Європі, в якій не буде ані одного жида. Щаслива Словацька вільна країна! [89].

89. Словаччина визбулася жидів. Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня.

ЖИДІВ ІЗ СЛОВАЧЧИНИ придержала будапештенська поліція.

Будапештенська поліція придержала недавно багато жидів із Словаччини, які задержалися під чужим прізвищем у Будапешті. Доходження виявили, що в одній будапештенській біжниці була централь фальшування документів, та вона давала фальшиві документи з метриками хрещення жидам, що втекли із Словаччини до міста Будапешту, або на Мадярщину. В звязку з цим поліція арештувала багато осіб, що таким жидам давали мешкання на час їх побуту [90].

90. **ЖИДІВ ІЗ СЛОВАЧЧИНИ** придержала будапештенська поліція. Рідна земля. – 1942. – № 27, 5 липня.

СЛОВЕНІЯ. Закралася помилка в газеті, замість «Словаччина» написано «Словенія».

Евреи должны работать.

Словенский министр внутренних дел Мах в речи по радио резко высказался против попыток евреев вызвать сожаление общества к их судьбе. Евреи утверждают, сказал Мах, будто, им грозит губительная ссылка в болота. Такая опасность евреям не грозит, но им придется работать, и от этой неприятности их не избавит и крещение [91].

91. Евреи должны работать. Одесская газета. – 1942. – № 69, 24 апреля.

ПРОТЕКТОРАТ ЧЕХІЇ ТА МОРАВІЇ.

Жидівські гетта в Протектораті

ПРАГА. Чеська преса вітає розпорядження Протектора, і згідно з яким усі жиди, що живуть у Протектораті Чехія й і Моравії, мусять мешкати в замкнутих, відділених від решти населеная, оселях. Від деякого часу в усіх частин Протектору цілими транспортами возять до одного місця всіх жидів. Перед тим в цієї місцевості виселено все арійське населення. О.А. [92].

92. Жидівські гетта в Протектораті. За краще життя. – 1942. – № 48, 30 квітня.

УГОРЩИНА.

Ограничен прием евреев в Будапештский университет

Медицинский факультет Будапештского университета постановил не принимать в этом семестре евреев. В прежние годы число евреев на медицинском факультете доходило до 50 % общего числа всех студентов, После введения процентной нормы число евреев – студентов все же превышало 10%. Медицинский факультет в Будапеште решал закрыть доступ для евреев, пока число их не понизится до 6 % [93].

93. Ограничен прием евреев в Будапештский университет. Голос Крыма. – 1942. – № 12, 8 февраля.

Ограничен прием евреев в Будапештский университет.

Медицинский факультет Будапештского университета постановил не принимать в этом семестре евреев. В прежние годы число евреев на медицинском факультете доходило до 50 % общего числа всех студентов, После введения процентной нормы число евреев – студентов все же превышало 10%. Медицинский факультет в Будапеште решал закрыть доступ для евреев, пока число их не понизится до 6 % [94].

94. Ограничен прием евреев в Будапештский университет. Голос Крыма. – 1942. – № 12, 8 февраля.

Жидовскѣ планы

Жидъ Бордельскій, »великий мастеръ ордена Маккавеевъ«, поддержавъ бесѣду, отрывки изъ которой приносить англійска газета »Манчестеръ Гардіанъ«. Бордельскій хвалитъ англійское правительство за поддержку, удѣлюющу нимъ жидамъ. Однако, говоритъ Бордельскій, сила ся недостаточна. Окончающее рѣшеня жидовского строительства въ цѣломъ свѣтѣ. Свѣтъ, въ котромъ не буде рѣшенный радикально жидовский вопросъ, не буде заслужовати названя свѣта. Жидамъ мають быти удѣленѣ всѣ права. Бо жида суть, по выраженю Бордельского, »историчными піонерами розвита етичного житя людства«.

95. Недѣля. – 1943. – № 23, 20 червня.

Аресты евреев в Венгрии.

Во время обходов полицией кафе и ресторанов в Будапеште других городах Венгрии арестовано 1200 евреев, не имевших права жительства. При арестованных евреях найдены крупные суммы денег и иностранная валюта, происхождение которых они не могли объяснить [96].

96. Аресты евреев в Венгрии. Одесская газета. – 1942. – № 91, 4 июня.

97. Недѣля. – 1944. – № 17, 30 квітня.

В ГЕТТО.

В 9 время облавы в гетто Будапешта полиция обнаружила большое число евреев, занимающихся тайной торговлей нормированными товарами. Были произведены обыски и найдено значительное количество сахара, муки и мануфактуры. Более 100 коммерсантов были арестованы и направлены в суд [97].

98. В ГЕТТО. Одесская газета. – 1942. – № 92, 5 июня.

Отличительные знаки для евреев.

В дополнение к приказу, связывающему евреев в Бельгии и в оккуп. части Франции носить отличительные знаки, сообщается, что отличительный знак не обязателен для евреев, которые-благодаря смешанному браку живут с неевреями столько времени, что у них есть дети, которые не считаются евреями. Жены-еврейки, живущие в смешанном бездетном браке, не должны носить еврейскую звезду. Другой приказ предусматривает, «что евреи не должны оставлять своих жилищ между 20 ч. и 7 ч. утра». По третьему приказу евреи устраняются от санитарных занятий (врачи, дантисты, ветеринары, акушерки и санитарки), а также и от фармацевтических занятий [99].

99. Отличительные знаки для евреев.Одесская газета. – 1942. – № 94, 9 июня.

Еврейская преступность в Венгрии.

По сообщению венгерского министра юстиции, евреями в 1939 году совершено в Будапеште 31,7% всех уголовных преступлений, хотя евреи составляют всего 19,2% населения венгерской столицы. Особенно значительно участие евреев в сводничестве, обмане и бесчестной конкуренции [100].

100. Еврейская преступность в Венгрии.Одесская газета. – 1942. – № 94, 9 июня.

Евреи христиане.

Полиция раскрыла в Будапеште большое дело по фальсификации документов. Контролируя прибытие в страну и отъезд иностранцев, власти заметили, что большое число евреев, бежавших из Словакии в Венгрию, через некоторое время возвращались в Словакию. Во время произведенных обысков было установлено, что многие евреи, благодаря документам, датированным 1938 и 1939 гг. доказывают, что они христиане.

Следствие раскрыло, что один священник реформист с окраины Будапешта, а известную сумму выдавал фальшивые документы евреям, прибывавшим из Словакии. Два адвоката-еврея, а также и главный раввин заботились о нахождении клиентов для реформистского священника.

Было установлено, что до сих пор выдано 3.000 актов о рождении. Священник, выдававший акты, получал за каждый от 500 до 1000 пенго.

Священник и соучастники евреи были арестованы [101].

101. Евреи христиане. Одесская газета. – 1942. – № 99, 16 июня.

ЖИДІВСЬКА ЖАДОБА НАЖИВАТИСЯ.

Розпорядок угорського міністра. Жид це таке сотворіння, як кіт, скільки разів кинути на голову, він завжди пробує стати на ногах. Отже жиди, яким на Угорщині заборонено вести більші підприємства, продумали для себе хитру штуку. А саме вони брали нежидівські неповнолітні діти за свої та в цей спосіб домагалися одержати дозвіл на ведення нежидівського, бо переписаного на прибраного сина чи доньку підприємства. З огляду на те міністр угорської торгівлі видав розпорядок, що на майбутнє вільно брати під увагу лише такі подання про адоптування чужих дітей за своїх, що є відповідно доказані; всі інші прохання мандрують до коша! [102].

102. ЖИДІВСЬКА ЖАДОБА НАЖИВАТИСЯ. Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня.

ВИСЕЛЮЮТЬ ЖИДІВ З КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ

Міністер гонведів дав розпорядження Мадярському союзу фронтів вояків, що його членами не сміють бути жадні жиди. – Часописи повідомляють, що виселення жидів з Карпатської України є в повному ході. Жиди з Мукачева й Ужгороду будуть поміщені у великому таборі. Перші наслідки цього переселення вже помітні: ціни на харчові продукти в названих містах дуже впали [103].

103. ВИСЕЛЮЮТЬ ЖИДІВ З КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ. Вісті. – 1944. – № 20, 18 травня.

Известный авантюрист жид Требич Линкольн.

Стокгоlm. 19. Радор. Как сообщает газета «Стокгольме Тидингезен» известный авантюрист Требич Линкольн умер после операции.

Линкольн родився в Венгрії, був сперва актером, затем раввином, после чего уехал в Канаду в качестве христианского миссионера будучи рукоположен в сан священника в Англії.

Член палаты общин в 1910 году он бежал в Америку, а позже огласил государственные секреты. В 1912 году Требича Линкольна видели в Румынии занятого нефтяными сделками.

В начале первой мировой войны он представил британскому адмиралтейству проект уничтожения германского флота, который был отклонен лордом Фишером. В 1913 году Линкольн был приговорен в Америке на три года лишения свободы за нечистые дела. В 1925 году его видели монахом в буддийском монастыре на Цейлоне, затем политическим и финансовым советником в южнокитайской армии. В 1937 году Требич Линкольн возвращается в Англию, где его арестовывают и высылают в Канаду. В 1938 году он пытался но напрасно взойти на престол в Китае. Книга, написанная им под названием: «Биография авантюриста» повествует о перипетиях этой беспокойной жизни. Сын его за совершение убийства был казнен в 1936 году [104].

104. Известный авантюрист жид Требич Линкольн. Молва. – 1943. – № 262, 20 октября.

Жиди в Будапешті.

Угорський «Інститут вивчення юдейства», закладений два роки тому в Будапешті, перейшов нині до нового приміщення, колишнього «Уніон-клубу». З приводу урочистої передачі нового будинку, що відбулася в присутності численних провідних осіб та представників преси, керівник інституту Цолтан Босняк виступив з цікавою доповіддю про жидівську проблему та завдання, які мав розв'язати інститут в процесі дослідження згаданої проблеми.

З вступним словом перед доповіддю виступив державний секретар міністерства внутрішніх справ Вітец Ендре, який розповів про різноманітні заходи, що їх вживає нині угорський уряд для розв'язання юдейського питання практично. Ендре

підкреслив, що досі Угорщина була найбільшою твердиною жидівства. Отже, радикальне розв'язання жидівського питання в Угорщині має значення не лише внутрішньо-державне, але й загальноєвропейське.

У вирішальній кінцевій фазі війни, коли потрібне було найбільше напружених сил у всіх ділянках державного життя, коли кожна галузь життя мала розгорнути найвищу продуктивність, не можна було більше терпіти підривної, розкладницької роботи жидівства. Уряд зробив нині все для задовільного розв'язання цієї болючої проблеми. Тепер слово за угорською громадськістю, яка має підтримати уряд в його заходах, викликаних політичною потребою.

В своїй доповіді, яку присутні вислухали з величезним інтересом, Цолтан Босняк почав із твердження, що важливість та потрібність очолюваного ним інститут зрозуміти лише тоді, коли усвідомити собі виключну важливість розроблюваної інститутом проблеми для Угорщини. Юдейська проблема ось уже 15 років стоїть на першому пляні життя країни.

Протягом XIX сторіччя величезний потік ринувся на Угорщину. Загальне число жидів в Угорщині становило 1 мільйон, отже, жидівство було репрезентоване тут сильніше, ніж у будь-якій європейській державі. Коло чверти мільйона жидів осіли в північно-східній Угорщині і створили резервуар, з якого ввесь час «постачався» жидами Будапешт. В останньому число жидів також досягло чверти мільйона. Решта розподілила свої сили поміж господарчими, торговельними та іншими підприємствами країни. Жидівське засилля най більш позначилося в економічній, духовій, громадській та політичній царині. В фінансових та банківських установах Угорщини число жидів становило 80-90 %, в промисловості 50-60 %, в окремих її розгалуженнях навіть 70-80%. В торгівлі Будапешту жиди складали 50-60 %. Серед домовласників Будапешту від 50 до 60 % були жиди.

Ця величезна матеріальна перевага жидів поширилася в відповідний спосіб і на культурне життя країни, на театри, на літературу, на пресу. Останні перетворились на жидівську монополію. Завдяки своїм соціальним перевагам жидівство почало

відогравати також важливу роль у громадському житті, переважна частина угорських жидів належала до вищої провідної верстви. В заключення своєї доповіді Цолтан Босняк сповістив про відкриття виставки та видання нового журналу під назвою «Гаро» («Боротьба») [105].

105. Жиди в Будапешті/ Вісті (Берлін). – 1944. – № 21, 25 травня.

Жидівське питання в південноєвропейських країнах.

ПФС. – Жидівське питання в південноєвропейських країнах тепер нормується щораз більше, в зв'язку з німецьким законодавством, яке торкається жидівського питання. Після того, як в останні дні Словаччина закінчила виселення жидів, прийшла черга на жидів в Румунії, де їх остаточно усунено з господарського життя. До цього часу кількість жидів у Румунії дорівнювала 600.000. Однак, ця відносно мала група загального населення в 1937 – 1938 рр. виносила дві третини припливу загального румунського населення. Конфісковане жидівське майно бухарестський уряд румунізації обчислює на 300 до 350 мільярдів лей. З усіх румунських лісів у жидівських руках було аж 90 відсотків.

Коли в Словаччині, Хорватії й Румунії йде остаточно усунення жидів, то такого самого безкомпромісного поладнання слід чекати в Мадьярщині й Болгарії [106].

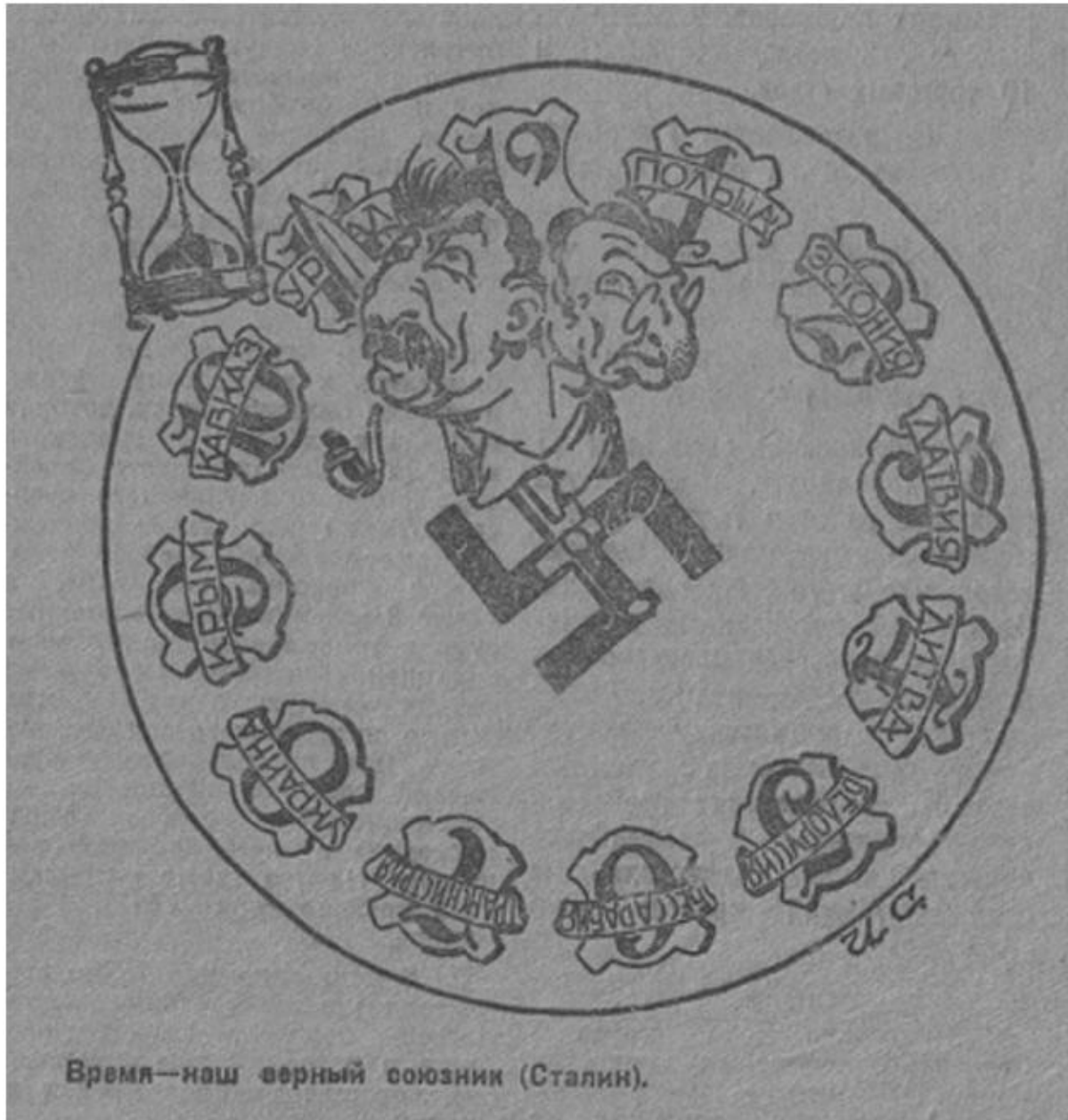
106. Жидівське питання в південноєвропейських країнах. За краще життя. – 1942. – № 76, 4 липня.

РУМУНІЯ.

Трудові книжки для жидів у Румунії.

БУХАРЕСТ. Румунський уряд видав розпорядження, згідно з якими усі жиди зобов'язані зголоситися до відповідної комісії для ствердження їхньої працездатності. Жиди одержують там трудові книжки, які тільки й дають право виконувати передбачувану роботу. Одночасно підприємства, де працюють жиди, зобов'язані прийняти на роботу ще по одному арійському службовцю на кожного жидівського робітника. О.А. [107].

107. Трудові книжки для жидів у Румунії. За краще життя. – 1942. – № 76, 4 липня.

[108]. 108. Одесская газета. – 1942. – № 159, 17 августа

Кишиньов вільний від жидів

БУХАРЕСТ. Під заголовком «Кишиньов вільний від жидів» газета „Порунка Времії” повідомляє, що останніх жидів відправлено з кишинівського гетто до Трансїрії й до різних робітничих таборів. В зв'язку з цим румунська газета згадує, що досі в Кишиньові мешкало багато жидів, їх кількість особливо зросла після советської окупації. Значна частина цих жидів втекла разом з большевиками, решту

було переселено до гетто. Отже, басарабська столиця остаточно звільнена від жидів [109].

109. Кишиньов вільний від жидів. Сумський вісник. – 1942. – № 83, 12 липня.

Бесарабія вільна від жидів

БУХАРЕСТ. Кишинівська газета „Бесарабія" пише, що Бесарабія тепер вільна від жидів. Газета звертає увагу на те, що за останні 10 років в текстильній промисловості Бесарабії було надзвичайно багато жидів; в торговельному житті їх було в дев'ятеро більше ніж румунів. Три четвертини всіх банків були в жидівських руках. Керівні місця всіх підприємств були зайняті виключно жидами [110].

110. Бесарабія вільна від жидів. Промінь (Нікополь). – 1942. – № 71, 15 серпня.

ПРОМІНЬ (НІКОПОЛЬ). Мова: Українська. Місце видання: Нікополь. Офіційний орган міста Нікополя. Газета виходила у Нікополі у 1941–1943 рр. тричі на тиждень. Зав. видавництва: Віллі Функ. Редактори: О. Поночовний, П. І. Лапін (поспідовно). Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. Наклад – 2 800 примірників.

Румынский правительственный комиссар по урегулированию жидовских вопросов распустил сионистическую организацию жидов. Кроме этого, за 6 недель ликвидированы все жидовские организации в Румынии и подчинено имущество жидов и их родственников под контроль государства. Согласно новой переписи в старой Румынии проживало до июня 1940, года 750 тысяч жидов. Теперь это число уменьшилось до 270 тысяч [111].

111. Путивлянин. – 1942. – № 57, 20 сентября.

Жиди завжди такі.

Недавно Темеінбурзький суд розглядав справу юдея Раушбурга, якого юдейка Рірш обвинувачувала в тому, що він обдурив її, забравши коштовних речей і срібла на 410.000 мільйонів лей. Суд виявив, що тут мала місце також розтрата. Отже, цей приклад ще раз свідчить про те, що юдеї не можуть змінитись [112].

112. Жиди завжди такі. Бориспільські вісті. – 1943. – № 9, 11 лютого.

Табори для жидів у Румунії.

Державний комісар для регулювання жидівського питання в Румунії Лекка розв'язав питання сіоністської організації і передав майно жидівському центрові. В зв'язку з цим державний комісар повідомив, що в Румунії без Буковини та Бесарабії живе ще сьогодні понад 272.000 жидів. Як він далі сказав, з Буковини та Бесарабії виселено майже всіх жидів. Загалом 195.000 жидів виселено у жовтні 1941 року з цих областей переважно до Трансїстрії. В Чернівцях живе сьогодні загалом 16.000 з колишніх 60 – 70 тис. жидів, які за більшовицького режиму сховалися були до цього міста. В зв'язку з цим, підкреслив Лекка, можна говорити про значне від жидівлена Румунії. Передусім дуже значно обмежено експлуатацію сільського населення жидівськими купцями.

Далі комісар Лекка повідомив, що до 13 грудня 1942 року поки що буде залишено 17.000 жидів на їхніх місцях праці. Всіх інших жидів буде зібрано в жидівських таборах праці або приготовлено для них табори. Організація всіх жидівських таборів праці є в руках Генерального штабу. До організації та створення жидівських таборів праці мають відповідно спричинитися своїми прибутками ті жида, які беруть ще участь у господарському житті. (дг) [113].

113. Табори для жидів у Румунії. Костянтинградські нові вісті. – 1942. – № 43, 14 листопада.

Вигнання жидів з Румунії.

Румунський державний вождь маршал Антонеску поступово усуває жидів із румунського господарства. З більшої частини румунських фірм жидів уже вигнано [114].

114. Вигнання жидів з Румунії. Лозівські вісті. – 1943. – № 26, 27 червня.

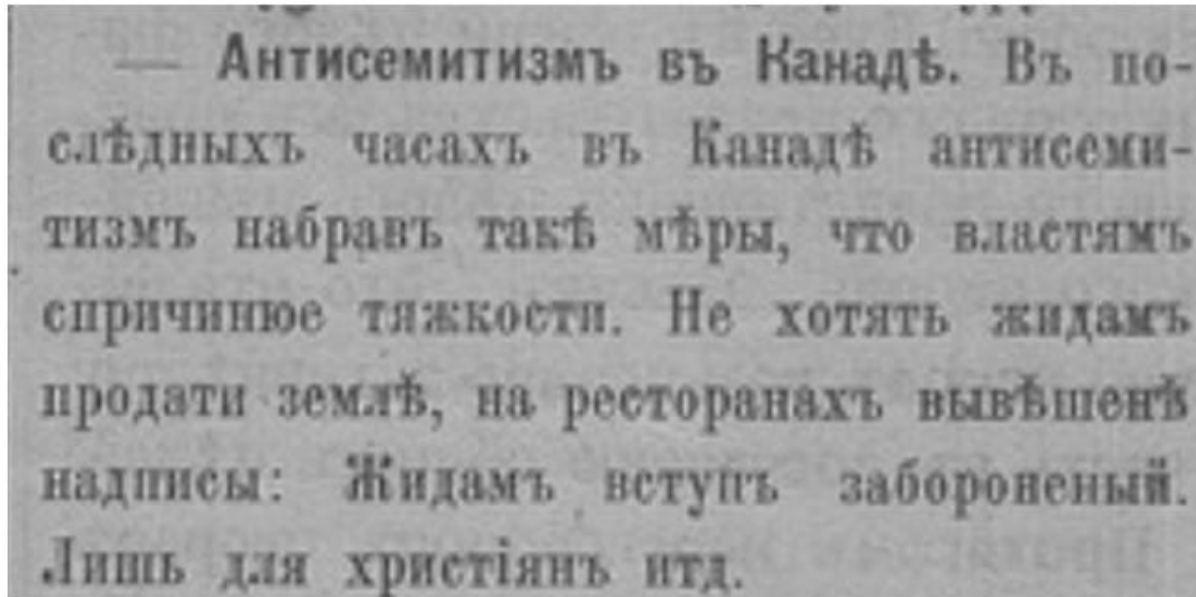
В Румынии проведены мероприятия по очищению народного хозяйства от еврейского засилья. С ноября 1940 г. из 8126 фирм, имевших еврейских служащих, 3702 полностью переданы в руки румын. Число служащих евреев, достигавшее в 1940 г. 17.906, понизилось до 3018. В провинции соответствующее число понизилось с 10.319 до 3488 [115].

115. Заря. – 1943. – № 46, 13 июня.

Румунські жи́ди повинні сплатити 4 мільярди лей

Букарешт, 13 травня. В Румунії встановлено воєнний податок на жидів загальною сумою в 4 мільярди лей. Цю суму вони повинні сплатити до 1 вересня [116].

116. Харківські короткі зведення. – 1943. – № 48, 17 травня.

— Антисемитизмъ въ Канадѣ. Въ послѣднихъ часахъ въ Канадѣ антисемитизмъ набравъ такъ мѣры, что властямъ спрочинное тяжкости. Не хотятъ жидамъ продати землѣ, на ресторанахъ вывѣшенѣ надписы: Жидамъ вступѣ забороненый. Лишь для християнѣ итд.

117. Недѣля. – 1944. – № 17, 30 квітня.

ЖИДЫ У ФРАНЦІЇ

По розпорядженю высшего начальника СС и полиціѣ у Франціѣ отъ 8-го юлія 1942 р. забороняея жидамъ нащивляти всякихъ гостинницъ, реставрацій, театровъ, кино, концертвовъ и другихъ забавныхъ мѣстъ, хоснованя публичныхъ телефоновъ, нащивленя тыждневыхъ торговъ и рочныхъ ярмарковъ, купаня на моряхъ и рѣкахъ, музейовъ, библиотекъ, публичныхъ выставокъ, замковъ и другихъ историчныхъ будовъ, або памятниковъ; участь въ спортивныхъ грахъ и т. д.

Французское правительство приняло рядъ мѣръ для борьбы зъ жидовскимъ заселеньемъ у французскихъ колоніяхъ. На основѣ нового декрету, генераль-губернаторъ и головнѣ комиссарѣ заокеанскихъ французскихъ колоній достають право назначати управляющихъ всѣми промысловыми и торговельными заведениями, домами и маетками, котрѣ принадлежать жидамъ.

[118]. 118. Недѣля. – 1942. – № 31, 9 серпня.

Словаччина видала законъ на выселеня жидовъ

Якъ повѣдомбляе словацька пресова служба, что минувшого тыждня словацький парламент выдавъ законъ на выселеня жидовъ. Сей законъ не относится до тыхъ жидовъ, котрѣ приняли християнство спередъ 1941 рокомъ, а такожъ и до тыхъ,

котрѣ оженилися на християнцѣ, або до тыхъ, котрѣ отдалися за християнина. А такожъ еще и до тыхъ не относится сей законъ, котрымъ удѣливъ милость президентъ дръ Тиссо.

[119]. 119. Недѣля. – 1942. – № 20, 24 травня.

ПОЛЬЩА. ТЕРИТОРІЯ ОКУПОВАНОЇ ПОЛЬЩІ.

ЖИДІВСЬКА ДІЛЬНИЦЯ В ЛЮБЛІНІ(За краще життя. – 1942. – № 62, 2 червня).

Краків. Губернатор Люблінської області видав розпорядження, щоб на території міста Любліна утворити оврему жидівську ділянку. Відмежування вже проведено, і ділянку огороджують [120].

120. **ЖИДІВСЬКА ДІЛЬНИЦЯ В ЛЮБЛІНІ.** За краще життя. – 1942. – № 62, 2 червня.

Жидівську молодь 1926 і 1927 років народження, покликають у Бухаресті на три рази по 7 днів до відкидання снігу [121].

121. Чортківська думка. – 1944. – № 3, 16 січня.

ДАЛЬШІ ПРОТИЖИДІВСЬКІ ЗАХОДИ В РУМУНІЇ.

БУХАРЕСТ. Від першого вересня жидам та жидівським підприємствам заборонено, використовувати на роботі арійський службовий персонал, або далі тримати його на службі. Румунам та румункам, які тепер працюють у жидівських будинках, запропоновано залишити працю, Ці заходи є дальшим кроком до розв'язання жидівського питання в Румунії [122].

122. **ДАЛЬШІ ПРОТИЖИДІВСЬКІ ЗАХОДИ В РУМУНІЇ.** Голос Дніпра. – 1942. – № 127, 6 вересня.

БІЙ ПРОТИ ЖИДІВСТВА В РУМУНІЇ.

БУХАРЕСТ. У всіх книгарнях в Румунії порозклеювано списки жидівських письменників. Продавати твори цих письменників дуже гостро заборонено. У школах та громадських бібліотеках ці твори мусять цілком зникнути. Тільки деяким бібліотекам дозволено і позичати ці книжки для наукових цілей за спеціальним дозволом директорів бібліотек [123] [124] [125].

123. БІЙ ПРОТИ ЖИДІВСТВА В РУМУНІЇ.Голос Дніпра. – 1942. – № 160, 22 листопада.

124. БІЙ ПРОТИ ЖИДІВСТВА В РУМУНІЇ.Бобринецький голос. – 1942. – № 8, 21 листопада.

125. Заборона жидівської література. Костянтиноградські нові вісті. – 1942. – № 52, 16 грудня.

Жидівська література зникла.

(ПС). —БУХАРЕСТ. У всіх без винятку книжних крамницях Румунії вивішений список письменників-жидів. Продаж творів цих письменників найсуворіше заборонений. У школах і в громадських бібліотеках книги ці зовсім зникли, лише в декількох бібліотеках країни дозволено видавати ці книги для наукових цілей за особливим дозволом дирекції книгосховища[126].

126. Жидівська література зникла.Відбудова. – 1942. – № 26, 10 грудня.

В Румынии издано распоряжение, по которому все евреи, проживающие в стране и не имеющие определенного подданства, должны до 1 мая покинуть страну [127].

127. Заря. – 1943. – № 30, 18 апреля.

Жиди мусять зникнути з усієї Європи

Питання про жидів, так пише румунська „Порунца времі", можна радикально розв'язати тільки єдиним засобом: остаточно усунути жидів, до останнього включно, з усієї Європи. Не існує добрих або поганих жидів. Вони однакові, бо всі мають в своїй крові талмуд. В новій Європі ні яких категорій жидів не може бути, це треба усвідомити. Європейський народ ніколи не зможе забути і про свою лютість до інтернаціонального жидівства, яке розпочало війну [128] [129].

128. Жиди мусять зникнути з усієї Європи. Бориспільські вісті. – 1943. – № 41, 10 червня.

129. Жиди мусять зникнути з усієї Європи. Костянтиноградські нові вісті. – 1943. – № 29. 12 червня.

НОРВЕГІЯ.

НОРВЕГІЯ КОНФІСКУЄ ЖИДІВСЬКЕ МАЙНО.

ОСЛО. У Норвегії видано закон, згідно з яким жидівське майно конфіскується на користь держави. Цей закон відноситься до жидів, які мають норвезьку державну приналежність і до тих жидів, які не мають жодної державної приналежності, а живуть у Норвегії. «Афтонпостен» підкреслює, що цей новий закон погоджується з норвезькою конституцією 1814 року, в якій сказано, що жидам заборонений в'їзд до Норвегії. Той розділ конституції, який в році 1851 був скасований, знову увійшов в життя з початку цього року [130].

130. НОРВЕГІЯ КОНФІСКУЄ ЖИДІВСЬКЕ МАЙНО. Голос Дніпра. – 1942. – № 155, 10 листопада.

У Норвегії приступають тепер до швидкої розв'язки жидівського питання. Видано законний розпорядок про регулювання жидівських маєтків. Жидів підпорядковано гострому контролю. (КВ) [131].

131. Костянтиноградські нові вісті. – 1942. – № 53, 19 грудня.

Євреї приносять всім несчастьє.

Осло. 15. Радор. Норвежская крестьянская газета «Национси» в статье посвященной еврейскому вопросу на Скандинавском полуострове, с гордостью вспоминает, что создатели норвежской конституции в 1814 году совершенно воспретили евреям пребывание в Норвегии. Впоследствии на всем севере Европы еврейский параграф под влиянием чужого либерализма был аннулирован. В результате поселения евреев в Норвегии в ее экономической и политической жизни, в искусстве и других областях общественной жизни и значительной степени стало

складываться их разрушительное влияние. Ни один норвежец честно и без предрассудков глядящий в лицо истории не может этого отрицать.

В заключение газета выдвигает требование подробного рассмотрения пагубной работы евреев, которые приносят несчастье той стране в которой живут [132].

132. Евреи приносят всем несчастье. Молва. – 1943. – № 260, 16 октября.

ШВЕЙЦАРІЯ.

Бажаний жидами стан Швейцарії в Європі

Американський жид Кауфман написав, яв відомо, книгу, де він трактує тему цілковитого знищення німецького народу. За планами цього жиди Німеччина мусить зникнути з карт. Область її мусить бути поділена між сусідніми державами. При цьому і Швейцарія мусить зрости приблизно на одну третину своєї теперішньої сучасної території. Не тільки Форарльберг, а також і частина Баварської області та Тіроля перейдуть таким чином до Швейцарії. Князівство Ліхтенштейн, що межує тепер з Швейцарією на сході, яв самостійна держава, стане приблизно серединою цієї нової Швейцарії, втративши свою самостійність [133].

133. Бажаний жидами стан Швейцарії в Європі. Голос Дніпра. – 1941. – № 36, 5 листопада.

ХОРВАТІЯ.

Хорватія вчора й сьогодні.

Не слід не згадати й підходу до жидівського питання. Перед тим мусимо собі пригадати, що Югославія була справжнім Елдорадом для європейського жидівства. Загреб, що до світової війни не знав майже жидів, зажидівився після націонал-соціалістичної революції в загрозливий спосіб. Неначе повинь залило жидівство своїм капіталом хорватський промисел, торгівлю, банківість, вдерлося у пресу, театр, кіно і т. д. Югославія була їх останнім схоронищем в оновленій Європі. В Хорватії захитався негайно ґрунт під їхніми ногами. Всі жиди обов'язані носити Давидову зірку й букву «ж». їм строго заборонений вступ до публичних льокалів, до кінотеатрів, кавярень і т. д., де передше роїлося від жидів. Ці ж льокалі, де

власниками були жиди передано в комісаричне управління хорватам. Дальше визначено години, коли жиди можуть чинити покупки. Такі перші охоронні заходи, заки окрема ігравнична комісія не зготує відповідних законів [134].

134. Хорватія вчора й сьогодні. Український вісник. – 1941. – № 21, 3 серпня.

ЖИДИ В ХОРВАТІЇ

Відокремлення вже виконано

Вже минуло понад 9 місяців від часу, коли Хорватія почала видавати закони в справі жидів. Тепер уже жидів зовсім усунули від участі в публичному та господарському житті. Частина жидів виїхала за кордон, а решту з невеликими виїмками примістили в таборах, щоби вжити до праці. Директор публичної безпеки Євген Кватернік, син маршала, заявив, що в Хорватії переорганізують табори для жидів і комуністів на зразок табору в Ясенева у Славонії. В цей спосіб збільшиться видайність праці замкнених у них 10 тисяч в'язнів. В колишній Югославії було 75 тисяч жидів, з яких 15 тисяч мешкало в Білгороді. 11 тис. у Загребі і 10 тис. у Сараєві. Шкоди, що їх наробили жиди Югославії оцінюють на 40 мільярдів динарів (2 мільярди марок). Жиди Гутеман і Шлезінгер знищили лісів на 300 мільйонів марок, їм помагав англійський посол у Білгороді Гендерзон, який сам був жид з походження [135].

135. ЖИДИ В ХОРВАТІЇ. Рідна земля. – 1942. – № 8, 22 лютого.

ХОРВАТИ БУДУЮТЬ СВОЮ ДЕРЖАВУ.

Жидівське питання розв'язано за німецьким зразком. Давніше в Хорватії, зокрема в її столиці Аграмі жиди аж кишіли. Сьогодні жиди зовсім усунуто з усього господарського та культурного життя [136].

136. ХОРВАТИ БУДУЮТЬ СВОЮ ДЕРЖАВУ. Українське слово (Київ). – 1941. – № 52, 8 листопада.

Хорватія на переломі.

З розпадом Югославії знову звільнились ті сили хорватства, що їх протягом двадцяти років зв'язував чужий насильницький світ балкано-східньої орієнтації.

Впали пута, які жидівство та масонство наклали на хорватський визвольний рух. Загреб, наприклад, перед 10 квітня був майже незносно жидівським містом. Жид володів тут усім – грошима, владою, впливом. Він панував у політиці, господарстві, в пресі, кіні, театрі. Він жив у панських віллах на Тушканаці і залюднював затишні загребські майдани та кав'ярні, театри та концертні зали. Він диктував скрізь і з усього мав бариш.

Сьогодні з усім цим докінчено. Першим актом нових людей було застосувати в новій Хорватії нюрнберзькі закони відповідно до місцевих умов. І тепер хорватське господарство знежидівлене.

Те саме, що про господарство, можна сказати й про мистецтво, яке у внутрішньому відбудуванні нової держави відіграє першорядну роль, бо хорвати дуже обдарований артистично народ [137].

138. Хорватія на переломі. Нова Україна (Харків). – 1942. – № 35, 22 лютого.

Протижидівська вистава в Хорватії.

Перегляд жидівських впливів.

У Загребі, столиці Хорватії, відкрили вчисто протижидівську виставу, яка доказує документами шкідливу діяльність жидів у життєвому просторі (на землях) хорватського народу. З цього приводу газети пишуть багато про справу жидів у Хорватії. Жидів є в Хорватії небагато, бо тільки 50 тисяч, це не є навіть 1 відсоток всього населення. З того 20 тис. жило в Загребі, який побіч Сараєва був найбільш зажидівленим містом краю. Хоча жиди жили переважно по містах, то однак вони в цілому краю взяли в свої руки торгівлю, промисл та господарство. З 15-и волоконних підприємств зовсім жидівських було 4, а в 8-ох мали вони свої грошеві уділи. В будівельнім промислі мали жиди найбільші впливи, бо в їх руках було 196 найбільших підприємств. З-поміж 34 директорів хемічних фабрик було тільки 13 арійців. Всі банки і перевозові підприємства були під впливом жидів. У харчовім промислі на 17 директорів був тільки один не жид. У торгівлі харчовими товарами

майже всі підприємства були в цілості в руках жидів. З-поміж 15-и кін було тільки 3 нежидівських.

Незалежна Хорватія почала негайно робити заходи, щоби той, нестерпний стан змінити. В кількох місяцях вона відсунула жидів від усякого впливу на політичне, культурне і господарське життя краю. Держава перебрала всі жидівські підприємства, якими завідують державні комісари. Ці підприємства перейдуть згодом у приватні руки арійців [139].

140. Рідна земля. – 1942. – № 20, 17 травня.

Хорватська селянська країна і нова Європа(Нова Україна (Харків). – 1942. – № 66, 31 березня).

НАПИСАЛА МІЛЩА ДЕВЧІЧ-РАДІЧ

Хорватський селянин ніколи не шанував «золотого тельця» – як людина землі він обожував під захистом дубів та буїків природні сили, грім і золоте колосся. З нової Європи, частину якої становить Хорватія, «золотий телець» переселився до Нью-Йорку, центру жидівських капіталістів і масонських богохульників. Там з нього виріс досить гладкий бик, навколо якого купчаться вигнані з нової Європи жида та масони. Тим часом Європа повернулася до свого старого Бога й своєї праці. Хай Ерневіч ще низько вклоняється в Лондоні перед «золотим тельцем» із Нью-Йорку хорватський народ позбавляє його будь-якого права виступати від імени народу. Йому байдуже, що він обмовлений і запідозрений бретонськими лордами. Хорватський народ розправився у власній державі з тими розбещеними панами, які хотіли провадити «селянську політику» під орудою золотого Інтернаціоналу та масонства. Нова Європа скинула фарисейську неморальність і виганяє митарів. Так само й хорватська держава, що ввійшла до нової Європи, вигнала жидівську неморальність і суворо розправила з митарями. Великий революціонер Євген Еватернік уже 8 жовтня 1871 р. видав прокламацію про це і ще в минулому сторіччі пробував побудувати хорватську державу на християнсько-арійській основі [140].

140. Хорватська селянська країна і нова Європа. МІЛІЦА ДЕВЧІЧ-РАДІЧ. Нова Україна (Харків). – 1942. – № 66, 31 березня.

НІДЕРЛАНДИ.

Жидівська зізда в Голяндії.

Жиди розвалили Голяндію.

(Рідна земля. – 1942. – № 20, 17 травня).

Перший раз введено жидівську зізду як зовнішню відзнаку для жидів у Генеральній Губернії. В той спосіб відділено жидів від решти населення. За цим прикладом пішла не лише Німеччина, але й, також багато інших країн Європи. Одначе справа зломання жидів ського впливу в поодиноких державах ще не покінчена. Вона ще триває. Тепер впроваджено жидів ську зізду в Голяндії, це є в першій країні, що лежить на заході Європи. Голяндці сказали собі, що кожна спроба внутрішнього відродження мусить стояти під знаком боротьби з жидами, яких панування спиралося на розбиттю й поневоленню народів. Тепер видано в Голяндії низку розпорядків, що мають на меті відсунути жидів від впливів на життя краю. Цей вплив був досі дуже великий. Жиди загніздилися в Голяндії вже від дуже давних часів, опанували торгівлю і зробили з неї в останніх часах осередок під'юджування проти Німеччини. Жиди втягнули Голяндію у війну та довели її до упадку [141].

141. Жидівська зізда в Голяндії. Рідна земля. – 1942. – № 20, 17 травня.

ПОРТУГАЛІЯ.

Die jüdische Pest in Portugal (Deutsche Bug-Zeitung. – 1942. – № 58, 30 september)..

Die der Regierung nahestehen de Zeitung „Accao“ fordert die sofortige Einführung der Todes strafe für die Verkäufer von Lebensmitteln, deren Verbrauch in zahlreichen Fällen zu schwe ren Erkrankungen geführt ha be. Gewisse jüdische Emi granten befassten sich näm lich seit einiger Zeit mit der Herstellung und dem Verkauf I von Würsten aus teilweise ver jfaultem Fleisch. Diese Beispiele I haben in unverantwortlichen portugiesischen Kreisen Nach -1 ahmung gefunden, so dass sich die Fälle von Vergiftungen in folge des Genusses vedorbener Lebensmittel in letzter Zeit ver mehrten. Das portugiesische Gesetz

kennt die Todesstrafe nicht. In diesem Falle, so meint das Blatt, sei ihre Einführung eine nationale Notwendigkeit. Ein Streik sei auf der Vickers- Armstrong-Werft in Barrow, einer der grössten Werften Englands, aus gebrochen, so meldet „Dagens Nyheter“. Der Streikgrund seien Lohnforderungen. Beim Zusammentreffen eines japanischen Wasserflugzeuges mit einem amerikanischen Flugzeug wurde der Amerikaner abgeschossen.

Єврейська чума в Португалії. (Deutsche Bug-Zeitung. – 1942. – № 58, 30 september).

Урядова газета Аккао закликає негайно запровадити смертну кару для продавців продуктів харчування, споживання яких у багатьох випадках призводило до серйозних захворювань. Окремі єврейські емігранти вже деякий час займаються виготовленням та продажем ковбас із частково підгнилого м'яса. Ці приклади мене наслідували в безвідповідальних португальських колах, так що випадки отруєння через споживання зіпсованої їжі останнім часом збільшилися. Португальський закон не визнає смертну кару. У цьому випадку, вважає документ, його запровадження є загальнодержавною необхідністю [142].

142. Deutsche Bug-Zeitung. – 1942. – № 58, 30 september.

DEUTSCHE BUG-ZEITUNG. Мова: Німецька. Місце видання: Миколаїв. Німецька Бузька газета. Газета виходила у Миколаєві у 1942–1943 роках. Редактори-видавці: Рудольф Ленцінг (Rudolf Lenzing), Вільгельм Хаас (Wilhelm Haas) (попередньо). Обсяг газети 4 сторінки.

ШВЕЦІЯ.

В Швеції в одному журналі жид Ервін Льове скаржиться в марксистському «Афтонднінген», що ненависть проти жидів прищеплюється в Швеції вже в дитячих душах: дітей навчають, що жиди розп'яли Христа, (ну) [143].

143. Костянтиноградські нові вісті. – 1943. – № 28, 9 червня.

ЗА КРАЩЕ ЖИТТЯ. Мова: Українська. Місце видання: Хорол. Видає Хорольська райуправа. Газета виходила у м. Хорол на Полтавщині у 1941–1942 рр. тричі на

тиждень. Редактор: Л. Шевченко. Обсяг газети від 2 до 4 сторінок. Наклад від 1700 до 2500 примірників. Далі газету перейменовано на "Хорольські вісті".

ТЕРИТОРІЯ ОКУПОВАНОЇ ПОЛЬЩІ.

Краків. У Кракові відкрито мандрівну виставку „Жидівська світова язва“. 60 картин з історії доказує, що ніде в світі не може бути спокою, якщо не буде остаточно зломано сили жидів.

Виставка показує жида таким, яким він справді є, щоб вияснити його діяння на основі його законів, талмуд та сентенції з „Мудреців Сіону“. Дальші картини представляють жидівські засоби та дороги до влади, посилені у боротьбі за панування над світом та в кінці боротьбу Європи за життя проти жидівської світової язви. Вдаряюче зіставлений веде до розуміння, що лише той паразит міг хотіти війни, який будучи вічним жидом, розсіяним по цілому світі, може найлегше здійснити свої пляни панування над світом при помочі золота, коли народи взаїмно обезкровлюються у безрозумних убивствах. Але народи Європи вже не хочуть бути предметом експлуатації незначного під оглядом числа злочинного народу, а хочуть могли в кінці вільно працювати та щасливо жити. Картиною такого майбутнього закінчується виставка „Жидівська світова язва“ [144].

144. Жидівська світова язва Мандрівна виставка в Кракові. Лятичівські (Летишівські) вісті. – 1943. – № 19, 13 жовтня.

АВСТРАЛІЯ.

ЖИДИ БАЖАЮТЬ ЇХАТИ ДО АВСТРАЛІЇ.

Сідней, 3 квітня. В Австралії створився жидівський комітет, що передбачає створення жидівських колоній. Жидівський комітет пояснює, що їх переселяють, щоб зробити більшою малу плотність населення на Австралійському континенті.

Як свідчить це повідомлення, жиди беруться зараз за господарче підкорення британського домініона Австралії, який до цього часу старанно захищав себе від всіляких чужих переселень [145].

145. ЖИДИ БАЖАЮТЬ ЇХАТИ ДО АВСТРАЛІЇ. Харківські короткі зведення. – 1943. – № 8, 5 квітня.

Американські жиди їдуть в Австралію.

ЖЕНЕВА. Як повідомляють з Кенберри, австралійський уряд вирішив віддати терени Кімберл'ей у північній Австралії в розпорядження масової жидівської еміграції. Це рішення Кенберського кабінету треба відвести на рахунок нарад з урядом США, який звернув увагу австралійським представникам у Вашингтоні на те, що Австралія з своїм недостатнім населенням дуже добре гадається до зміни існуючих еміграційних заборон на користь жидів. Дуже характерна реакція австралійського громадянства на цей вашингтонський подарунок, але прилюдно ніхто не зважується виступати проти цього „бажання Рузвельта”; все ж таки ця реакція вказує на те, що жидівські елементи мусять бути суворо відмежовані щодо простору та що можна говорити тільки про форму замкнутих колоній. Загальне життя жидів з населенням, зокрема в господарстві Австралії, поставило б австралійську державу перед важкими проблемами. Такж в Австраїї повторюється кожний раз те саме, що серед усіх п'ятократій. Плутократія у спілці з жидами штовхає світ у вогонь і знищення за наче б то несправедливе трактування жидів. Коли ж провадять юдофільські теорії в практиці тоді підіймається крик. Жидівські улюбленці стають тоді небажаним елементом, передусім своєї їх расових земляків, які нічого тая не бояться, як конкуренції нових приходьків. Що торкається цього питання у зовнішній політиці між Австралією та США, те нема чого дивуватися, що австралійське громадянство має свою власну думку що до цього Рузвельтового подарунку [146].

146. Американські жиди їдуть в Австралію. Подолянин. – 1943. – № 90, 11 листопада.

Австралія хоче на бажання Рузвельта прийняти жидів, але тільки на деякі свої терени. Як повідомляють з Кенберри, австралійський уряд вирішив віддати терен Кімберле у північній Австралії у розпорядження масової жидівської еміграції. Це

рішення Кенбергського кабінету треба віднести на рахунок нарад з урядом США, який звернув увагу австралійським представникам у Вашингтоні на те, що Австралія з своїм недостатнім населенням є доброю місцевістю для зміни існуючих еміграційних заборон на користь жидів. Дуже характерна реакція австралійського громадянства на цей вашингтонський подарунок, але прилюдно ніхто не відважується виступати проти цього «бажання Рузвельта»; все ж таки ця реакція вказує на те, що жидівські елементи мусять бути тільки суворо відмежовані щодо простору, так що можна говорити тільки про форму замкнених колоній. Загальне життя жидів з населенням, зокрема в господарстві Австралії, поставило б австралійську державу перед важливими проблемами. Також в Австралії повторюється кожний раз те саме, що й серед усіх плутократій. Плутократія у спілці з жидами штовхає світ у вогонь і знищення за начебто несправедливе трактування жидів. Коли ж проводять юдофільські теорії на практиці— тоді підіймається крик. Жидівські улюбленці стають тоді небажаним елементом, передусім серед їх земляків, які нічого так не бояться як конкуренції нових приходьків.” Що торкається цього питання у зовнішній політиці між Австралією і США, то нема чого дивуватися, що австралійське громадянство має свою власну думку щодо цього рузвельтового подарунку. Воно, мабуть, вже тепер знає, що ця „масова еміграція” жидів не шукає в Австралії нічого і іншого як забезпечення американських імперіалістичних претензій в Австралії новим замаскованим способом [147] [148].

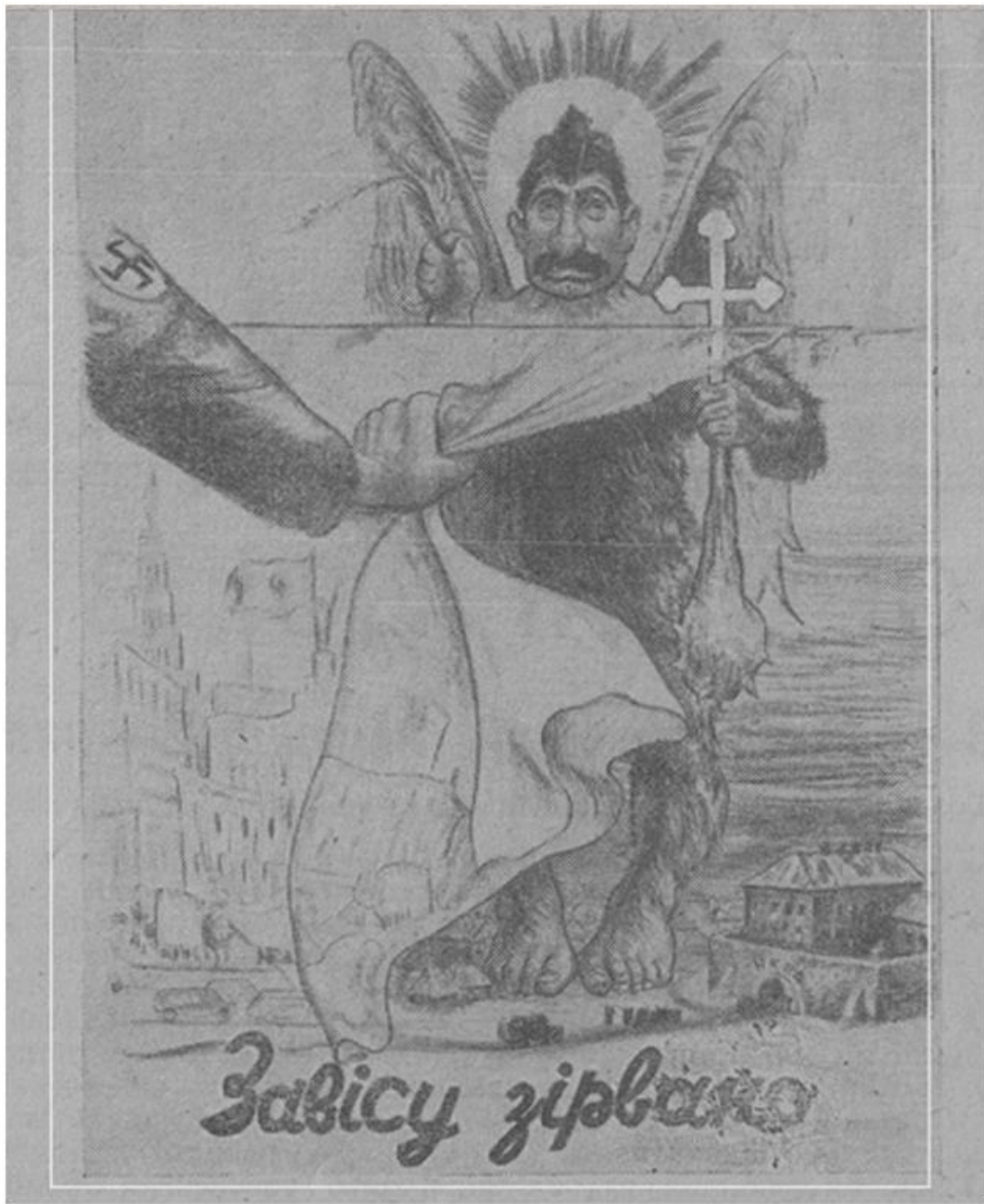
147. Австралія хоче на бажання Рузвельта прийняти жидів, але тільки на деякі свої терени. Нова Шепетівщина. – 1943. – № 86, 7 листопада.

148. Австралія хоче на бажання Рузвельта прийняти жидів, але тільки на деякі свої терени Урядові Дунаєвські вісті. – 1943. – № 87, 7 листопада.

РОЗДІЛ 5. КАРИКАТУРИ НА ЄВРЕЇВ, ЧЕРЧІЛЛЯ, РУЗВЕЛЬТА, СТАЛІНА

[1]. 1.Мал. Одесская газета. – 1942. – № 64, 14 апреля.

2.Мал. Харків'янин. 1943. – № 64, 31 липня.

3. Мал. Український Голос (Кіровоград). – 1941. – № 9, 28 вересня.

<p>Присяга нового Італійського уряду</p> <p>Члени новоіменованого Італійського уряду зложили у вівторок міністерській присягу королеві та імператорові. Король Віктор Емануель виголосив з цієї нагоди сердечні слова до міністрів, які потім пішли до праці.</p>	<p>Американські жида</p> <p>Треба, щоб якнайбільше озброювались.</p> <p>Малюнок: Vox Gentium.</p>	<p>Північно-американські бомбардувальники над теренами Райху</p> <p>У передпоудневих годинах 28. липня надлетіли з'єднання північно-американських бомбардувальників над терен Райху. Переводі частини прорвалися аж над середньо-німецькі землі.</p> <p>З'єднання німецьких винищувачів кинулися на терористичні бомбардувальники. Розгорнулося багато повітряних боїв, в яких збито велику кількість ворожих машин, самих чотиримоторних великих бомбардувальників. До цього успіху причинилася також зенітна артилерія авіації.</p> <p>Під час сторожових льотів збито два літаки</p> <p>Німецькі літаки під час сторожових льотів над Атлантийським океаном збили 12 липня два британські бойові літаки, між ними один великий чотиримоторний типу Сандерленд.</p>
<p>Упав британський гідроплан</p> <p>Недалеко від Дінкхе, у графстві Керрі, згідно повідомлення Рейтера, впав у середу британський гідроплан, який у вівторок увечері вистартував у Лісабоні. 12 осіб, які були на борті літака, загинули.</p> <p>Великі повені у Венеції</p> <p>Довго триваючі дощі спричинили у Венеції дуже великі повені. Води Орбіноко залив широкі простори. Тисячі людей мусли покинути свої житла та рятуватися втечею на високі місцевості. Потонуло 15.000 штук худоби. Проводиться допомогому дію.</p>		

[4]. 4. Мал. Олександрівські Вісті. – 1943. – № 58, 7 серпня.

5. Вісті (Берлін). – 1944. – № 25, 22 червня.

6. Мал. Нове Українське Слово. – 1942. – № 250. 27 жовтня.

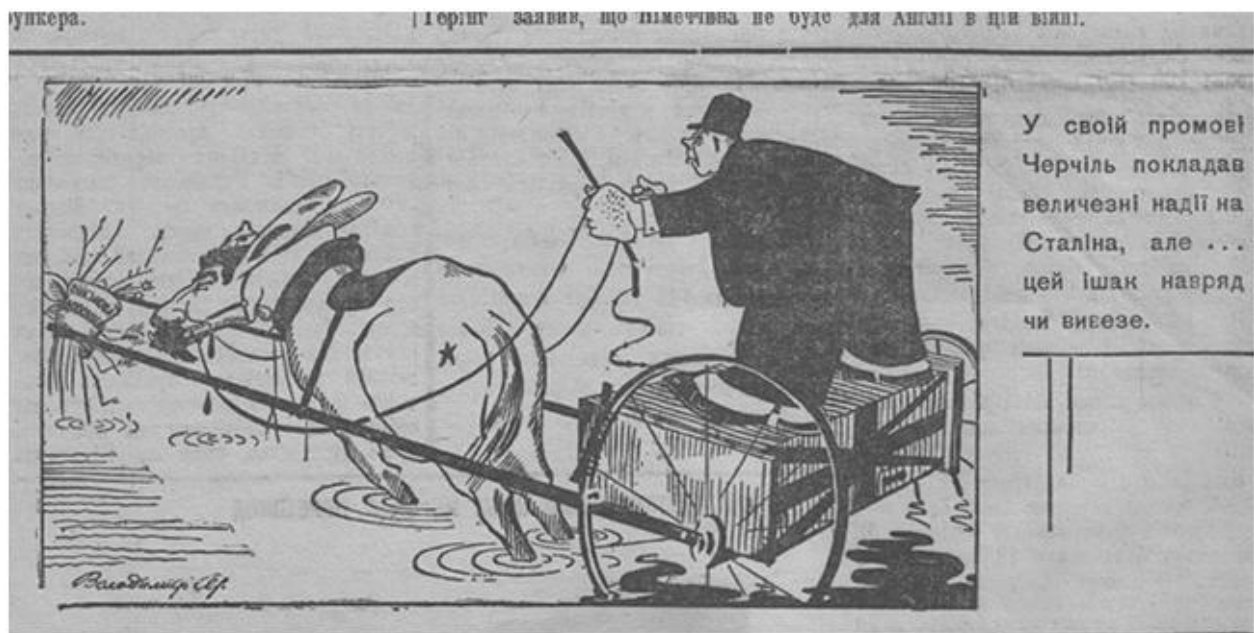
7. Мал. Визволена Україна (Чуднів). – 1943. – № 32, 9 червня.

8. Вісті (Берлін). – 1944. – № 41, 12 жовтня.

[9]. 9. Мал. Українські вісті. – 1942. – № 81, 17 жовтня.

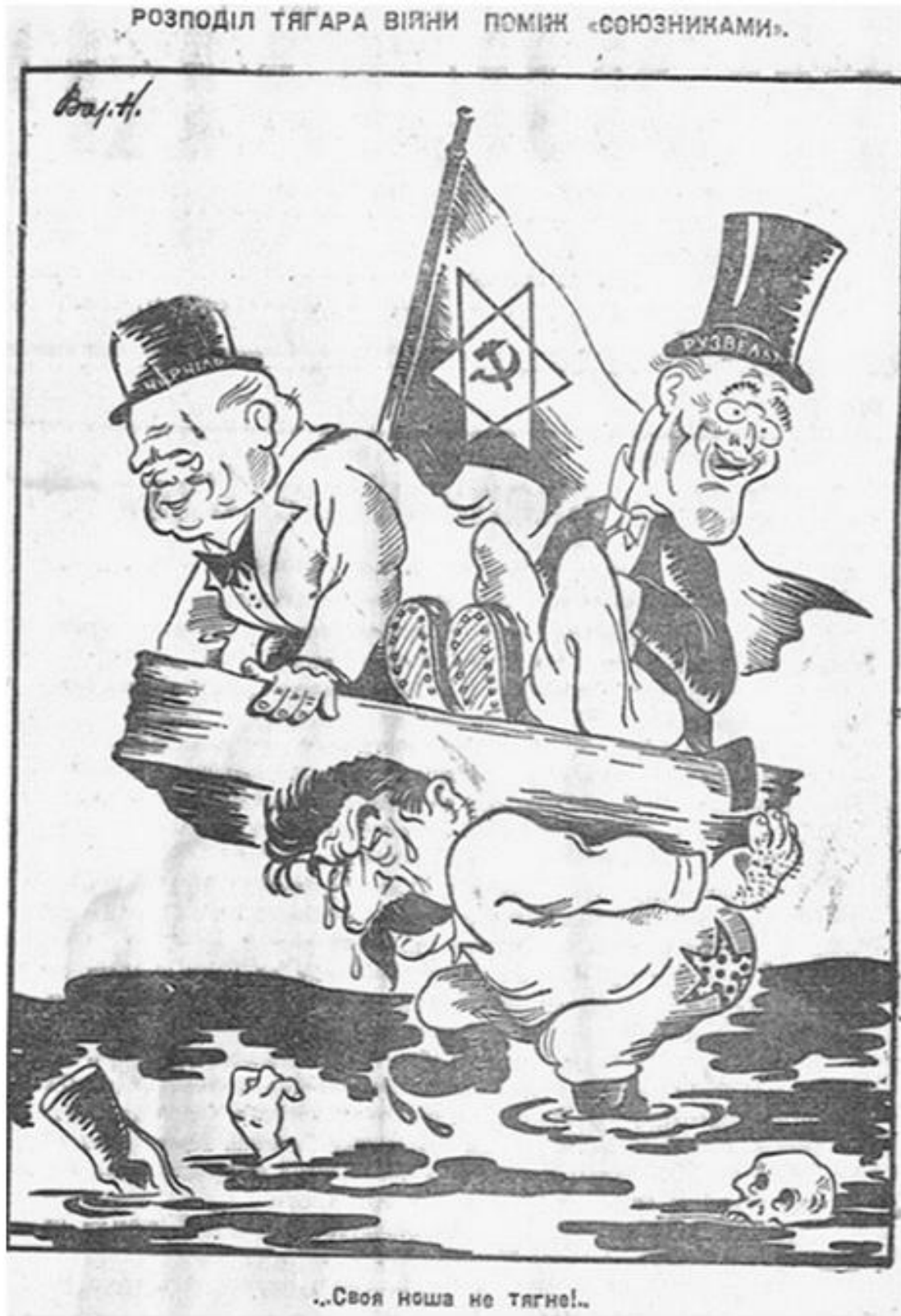

9. Мал. Українські вісті. – 1942. – № 81, 17 жовтня

— Ця рибина завжди з охотою йде на мій гачок!

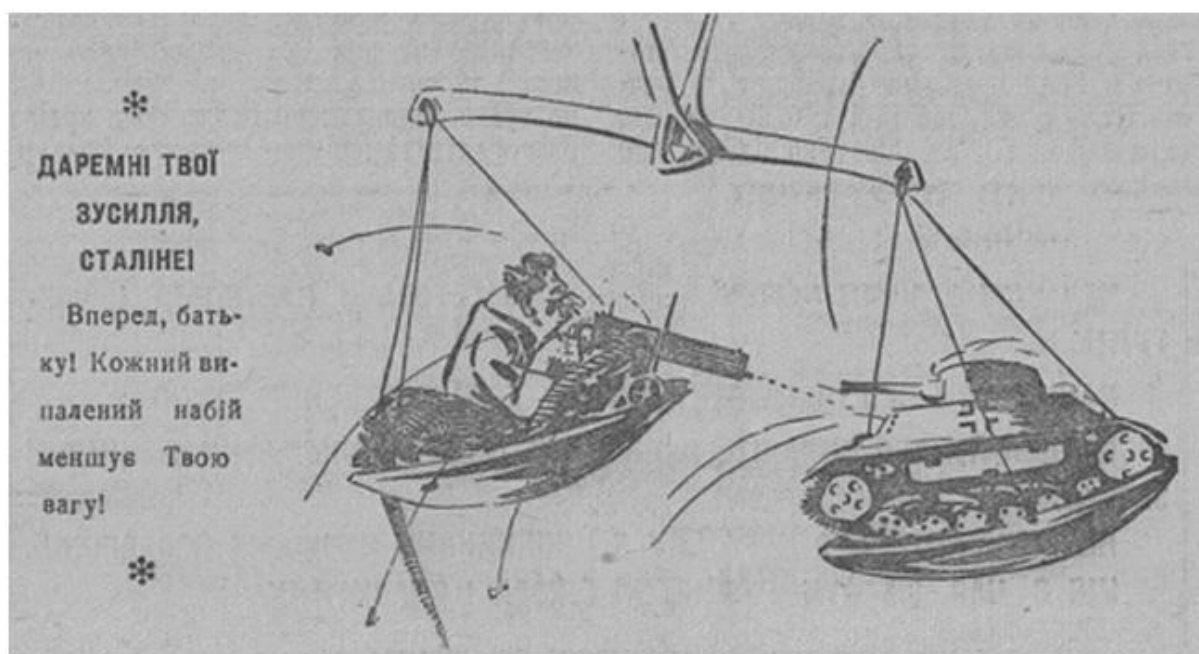
10. Нове Українське Слово. – 1942. – № 135, 14 червня.

11. Мал. Нове Українське Слово. 1942. – № 106, 10 травня.

[12]. 12.Голос Дніпра. – 1942. – № 166, 6 грудня.

13. Мал. Голос Дніпра. – 1943. – № 26, 28 лютого.

14. Мал. Голос Дніпра. – 1943. – № 30, 9 березня.

15. Краківські вісті. – 1940. – № 6, 25 січня.

16. Мал. Український Голос (Кіровоград). – 1941. – № 23, 15 листопада.

17. Мал. Український Голос (Кіровоград). – 1941. – № 24, 19 листопада.

В РАДЯНСЬКІЙ ШКОЛІ

«...Мій Соломон — дитина виключно геніальна! В майбутньому це другий Ленін! Тільки майте до нього особливе ставлення: — він не терпить ніяких зауважень!!...».

18. Мал. Український Голос (Кіровоград). – 1941. – № 22, 12 листопада.

19. Мал. Український Голос (Кіровоград). – 1941. – № 22, 12 листопада.

Британська імперія починає розвалюватись.

20. Нове Українське Слово. – 1942. – № 117, 23 травня.

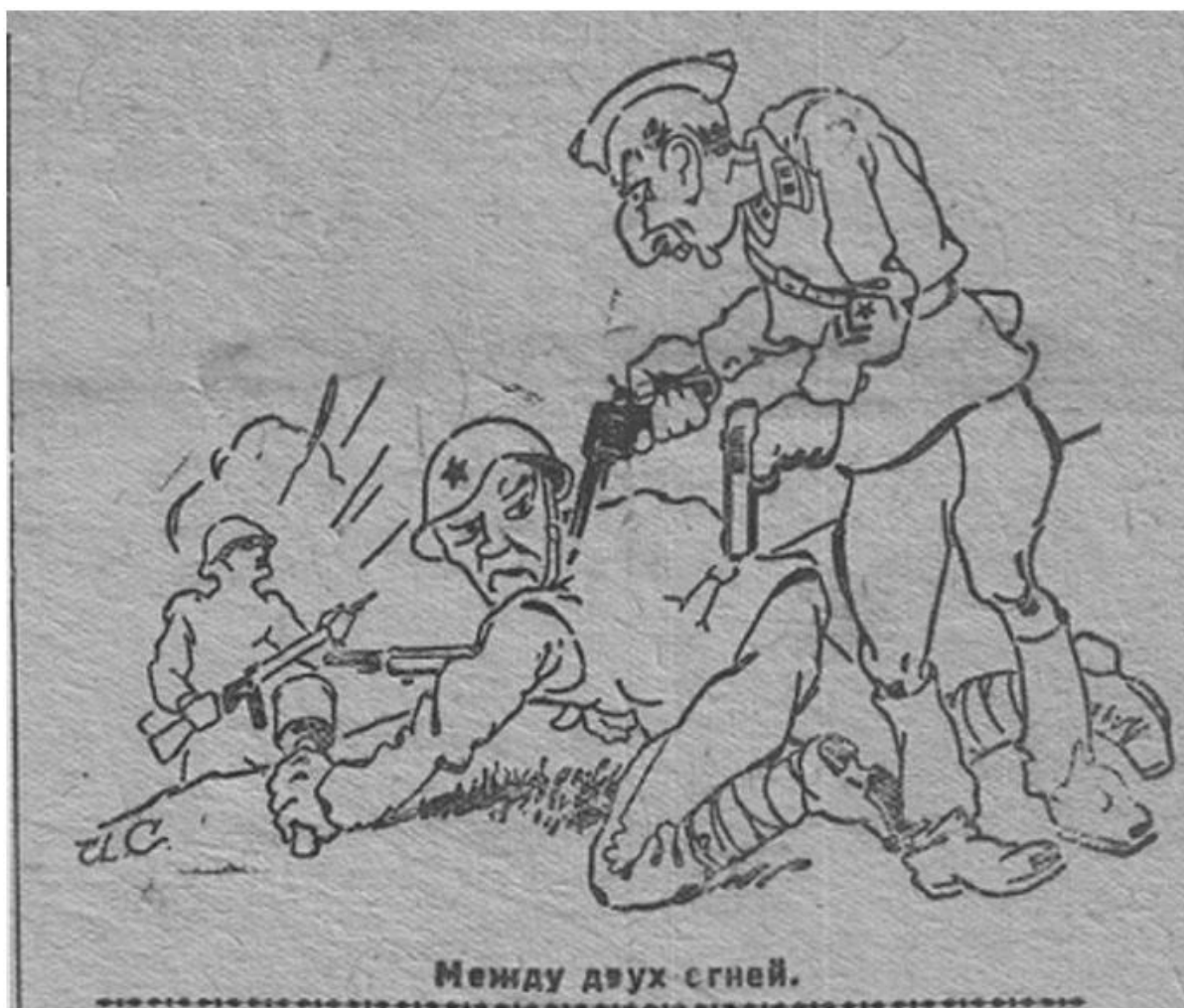
21. Харкв'янин. – 1943. – № 50, 15 липня.

22. Мал. Последние Новости. – 1943. – № 34. 23 августа.

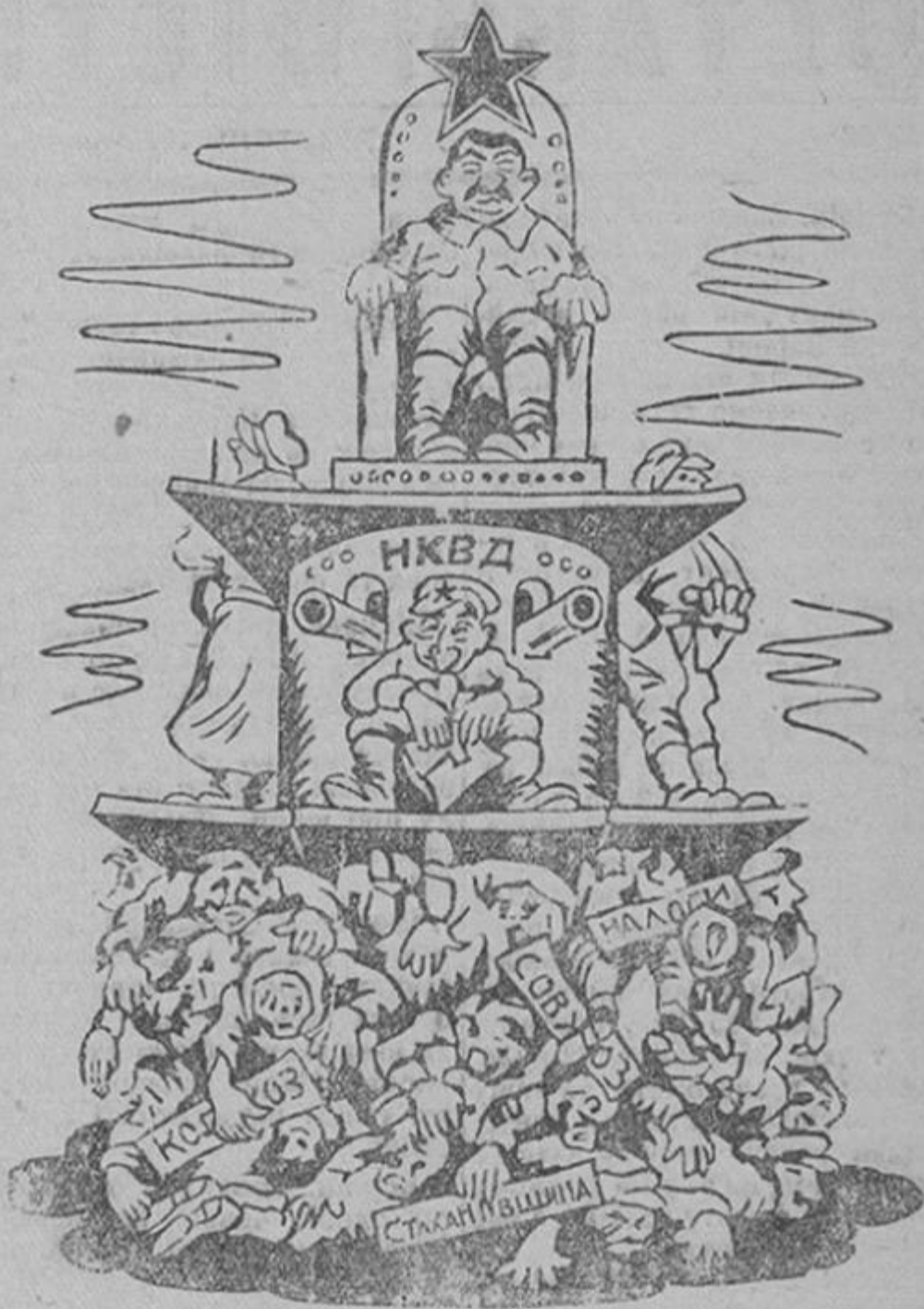
23. Мал. Вісті для українських селян. — 1943. — № 23, 16 серпня.

24. Прибугские известия. 1942. – № 58, 3 ноября.

25. Українські вісті (Кіровоград). – 1942. – № 62. 12 серпня.

м. Кролевець.

До друку дозволено.

ЦАСР №1 У
Картков
ж. шв. 30

26. Останні Вісті (Кролевець). – 1942. – № 13, жовтень.

27. Мал. Земля. – 1944. – № 1, 15 серпня.

28. Олександрівські вісті. – 1943. – №14, 21 лютого.

29. Борьба жидовства. Донецкий вестник. – 1942. – № 80, 2 октября.

ТВОРЕЦЬ ПОВІТРЯНОГО ТЕРОРУ

Жид платить — гангстер руйнує

30. Мал. Харків'янин. — 1943. — № 67, 4 серпня.

[31]. 31. Последние Новости. – 1942. – № 22, 18 мая.

32. Нове життя (Ворошиловград). – 1943. – № 1, 1 січня.

НОВЕ ЖИТТЯ (ВОРОШИЛОВГРАД). Мова: Українська. Місце видання: Луганськ.
 Доступні дати: 18.08.1942 - 07.02.1943. Доступних номерів: 65.
 Neues leben: Ворошиловградський часопис. Газета виходила у Ворошиловграді
 (Луганськ) у 1942–1943 рр. тричі на тиждень. Редактор: М. Бернацький. Обсяг газети

від 2 до 4 сторінок. Наклад від 6 000 до 30 000 примірників. Газета має додаток "Український робітник у Німеччині" (1942). Редактор додатка: М. Бернацький.

33. Одесская газета. – 1942. – № 89, 31 мая.

34. Мал. Заря. – 1943. – № 24, 28 марта.

35. Вісті (Берлін). – 1944. – № 18, 4 травня.

36. Нова Україна (Харків). – 1942. – № 253, 8 листопада.

НОВА УКРАЇНА NEUE UKRAINE ЦІНА 1 КАРБ.

НОВА УКРАЇНА

ЩОДЕННИЙ ЧАСОПИС

РИК ВИДАННЯ II, Ч. 253 (276) | Х А Р К І В | НЕДІЛЯ 8 ЛИСТОПАДА 1942 РОКУ

ПРОСУВАННЯ НА ПІВНІЧ ВІД ТУАПСЕ
ЖОРСТКІ БОЇ БІЛЯ АЛАГІРУ, БОМБАРДОВАНО ВОРОЖЕ ВІЙСЬКО НА ВОЄННО-ГРУЗИНСЬКОМУ ШЛЯХУ
МОЛОСЯЛЬНІ ВТРАТИ **З ГОЛОВНОЇ КВАТИРИ ФЮРЕРА, 7 ЛИСТОПАДА** **Україна**
ГОЛОВНЕ КОМАНДУВАННЯ НИЗЬКИХ ЗЕРОВИХ СИЛ **і большевики**
 ПОВДОМЛЮЄ:

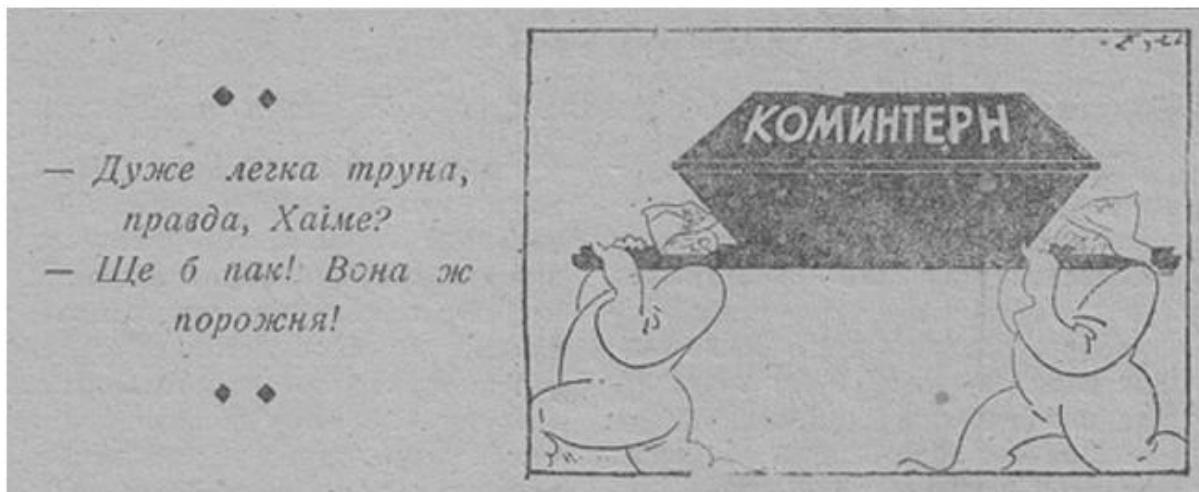

37. Кремянецький вісник. – 1942. – № 27, 22 березня.

38. Харків'янин. – 1943. – № 30, 21 червня.

39. Світанок (Бердянськ). – 1943. – № 34, 17 липня.

РОСПУСК КОМИНТЕРНА

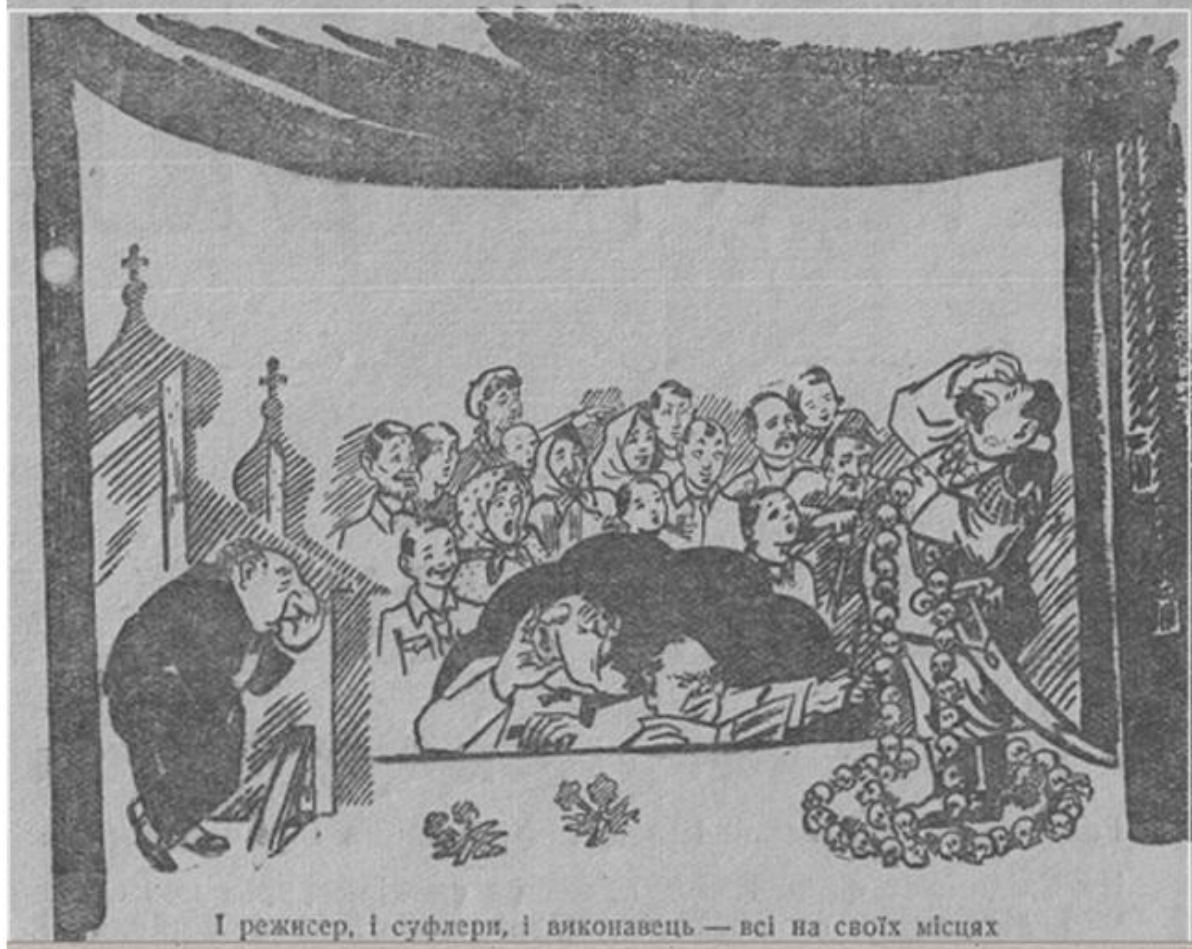
Коминтерн ликвидирован лишь формально, так как коммунистические партии везде остаются и продолжают свою злонамеренную деятельность. Остаются по-прежнему в Москве и все руководители разных компартий, продолжая свою работу по указаниям Сталина.

— Проживем и без вывески!...

40. Мал. Заря. — 1943. — № 50, 27 июня.

В КРЕМЛІВСЬКОМУ ТЕАТРІ

І режисер, і суфлери, і виконавець — всі на своїх місцях

41. Харків'янин. — 1943. — № 19, 3 червня

42. Українські Вісті (Кіровоград). – 1942. – № 83, 24 жовтня.

З ЩАБЛЯ НА ЩАБЕЛЬ

Лорд брехні Черчіль до батька Сталіна:
„Дорогий мій Сталіне, ще рік тому я
сам сидів на передку та запрошував тебе
сідати“.

43. Мал. Голос Дніпра. – 1943. – № 22, 19 лютого.

44. Голос Дніпра. - 1942. - № 172, 20 грудня.

45. Мал. Українські Вісті (Кіровоградські). – 1942. – № 64, 19 серпня.

46. Останні вісті (Київ). – 1941. – № 1, 17 листопада.

МОЙСЕЙ II

Надрабін Ньюорку сказав: «Рузвелт є нашим другим Мойсеем».

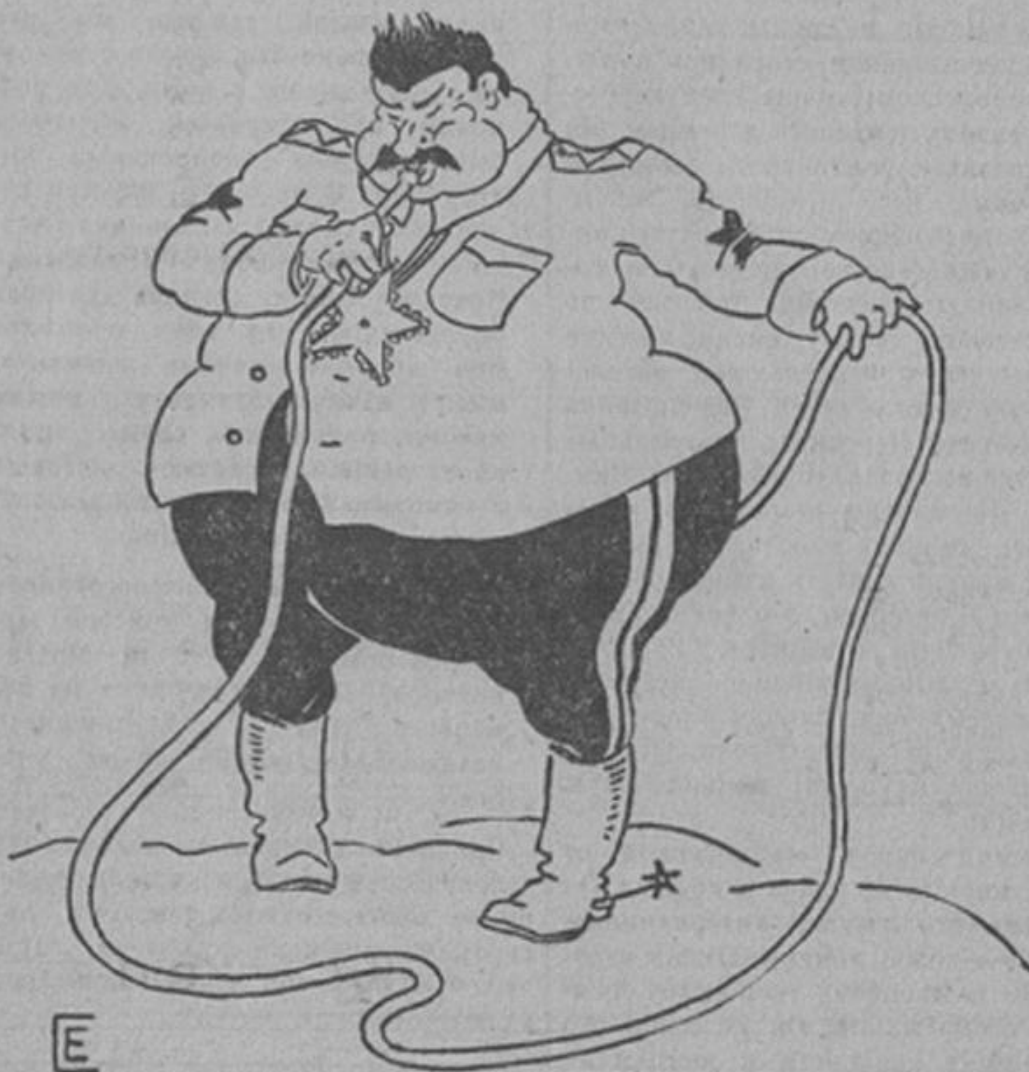
48. Голос Дніпра (Херсон). - 1943. - № 1, 1 січня.

49. Останні Вісті (Київ). – 1941. – № 2, 24 листопада.

ЛЯГУШКА ИЗ БАСНИ КРЫЛОВА

Сталин: Председатель Совнаркома СССР, Председатель Государственного Совета Обороны СССР, Нарком Обороны СССР, Маршал Советского Союза, Герой социалистического труда, Секретарь ЦК ВКП(б), и прочая, и прочая, и прочая...

50. Мал. Заря. – 1943. – № 27, 7 квітня.

51. Мал. Вісті (Берлін). – 1944. – № 6, 10 лютого.

Английский король подарил Сталину почетный сабля

и в ту же ночь приснился Сталину заманчивый сон.

*Осуждение английских
методов*

52. Донецкий вестник. – 1943. – № 24, 10 февраля.

53. Мал. До Перемоги. – 1944. – № 24, 15 червня.

СОН СТАЛІНА

„Якщо не дасть кінь козла, то все гаразд.“

54. Мал. До Перемоги. – 1944. – № 24, 15 червня.

НЕПРИМИРЕННИЙ

Арабський доброволець убив сто жидів. Несчастя хотіло, щоб на сотому його зловили англійці. Араба засудили на смерть.

— Яке ваше останнє бажання? — спитав суддя засудженого.

— Хочу перейти в жидівство.

— Ти?.. Араб?.. Та ще такий завзятий?..

Чому?

— Бо волію, щоб пропав сто перший жид, ніж перший араб .

55. До Перемоги. – 1944. – № 20, 18 травня.

56. Мал. До Перемоги. – 1944. – № 31, 24 серпня.

57. До Перемоги. – 1944. – № 32, 31 серпня.

КОРДОНИ

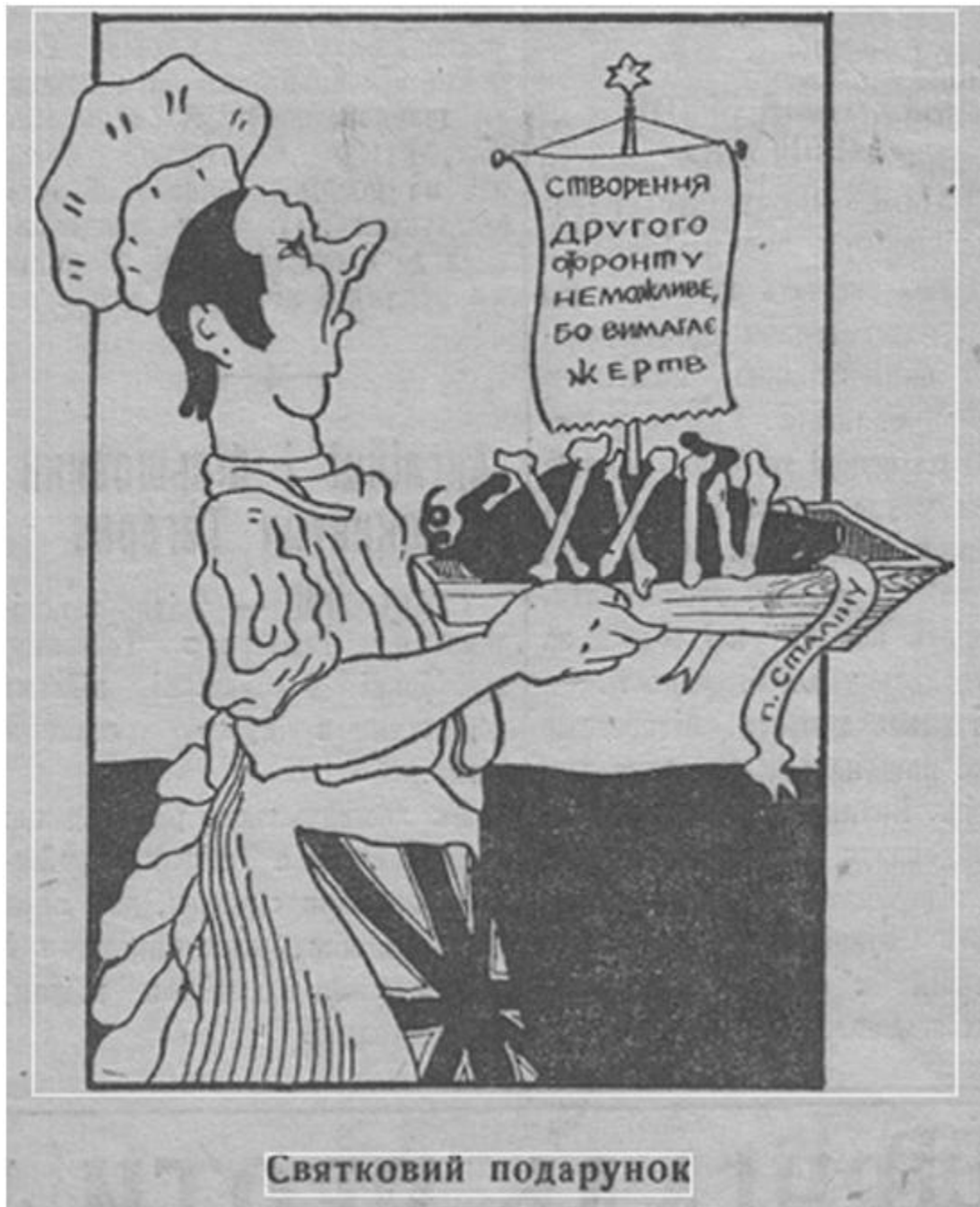

Що він каже, що він хоче — і що він дістане.

58. До Перемоги. — 1944. — № 19, 11 травня.

59. Лозівські вісті. – 1943. – № 26, 27 червня.

60. Останні вісті. – 1941. – № 1, 17 листопада.

Славетні бандити

За наказом

XX століття

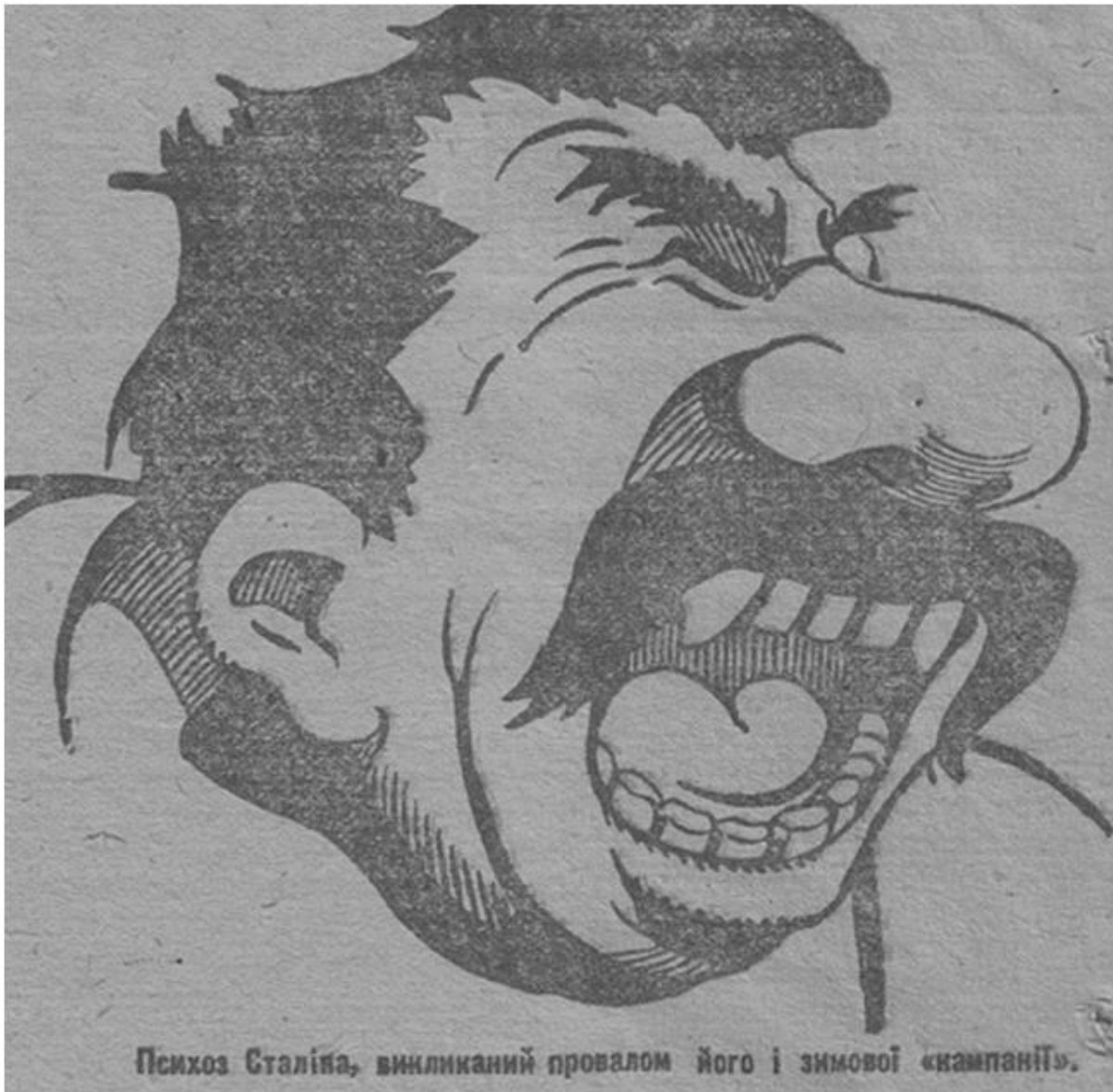
жидів!

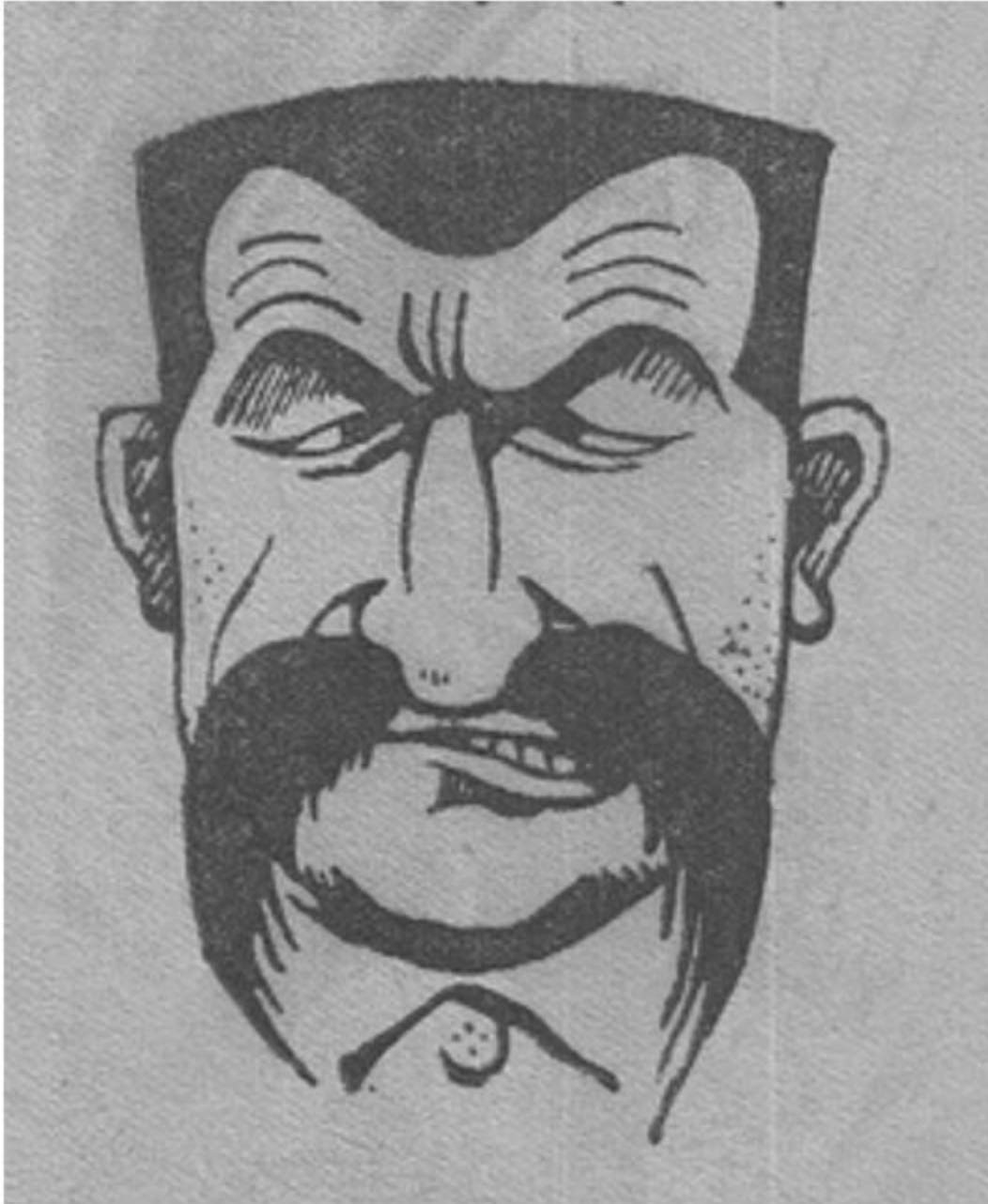
61. Мал. Вісті для українських селян. – 1943. – № 19, 1 червня.

62. Мал. Іванківські вісті. – 1942. – № 7, 5 листопада.

63. Мал. Українські Вісті. – 1942. – № 26, 1 квітня.

64. Мал. Українські Вісті. – 1942. – № 26, 1 квітня.

Чисельність іудейства

(Статистична довідка)

УВСЬОМУ світі на сьогодні є близько 18 млн. жидів. Збільшення відбувалось дуже інтенсивно, бо в 1900 р. їх було лише 10 млн. З загальної кількості іудейського населення 62 відсотки мешкає в Європі, 33 відсотки — в Америці. Жидівське населення Америки за 1900—1930 рр. зросло в п'ять разів. В ССРСР, за матеріалами останнього перепису, жидів було 3 млн. Особливо густо обсіли вони українські землі: під час большевиків на Україні мешкало їх 59 відсотків від загальної кількості 3 млн.

Характерним є розподіл жидівського населення між

містом і селом. Виявляється, що 91 відсоток мешкали в українських містах.

Як швидко відбувалось обсідання наших міст жидівством, видно з таких даних: у Києві в 1897 р. їх було 39 тис., а в 1938 р. вже 290 тис. У Харкові відповідно 11 і 130 тис.; в Одесі—38 і 180 тис.; у Вінниці — 7 і 30 тис.; у Львові жидівське населення з 26 тис. у 1856 р. зросло до 111 тис. в 1941 р.

Отже, цілком очевидно є тенденція жидівства заволодіти українськими містами, тенденція, що припинила війна Німеччини з ССРСР.

65. Останні вісті (Біла Церква). — 1942. — № 31 грудня.

66. Мал. Голос Донбасса. – 1943. – № 22, 4 июня.

**Сталін їде до
пекла**

Сталін до ан-
глійського премер-
міністра Черчіля:
„Сидіть спокійно,
товаришу Черчіль,
бо в нас одна до-
рога“.

67. Мал. Подолянин. – 1942. – № 49, 11 червня.

68. Мал. Нові Дні. – 1942. – № 24, 7 жовтня.

69. Мал. Кіровоградські Вісті. – 1942. – № 90, 18 листопада.

70. Мал. Нова Доба. Ілюстрований тижневик (Берлін). – 1941. – № 7, 21 вересня.

МАРШАЛ СТАЛИН

6 марта 1943 года Президиум
Верховного Совета СССР издал
указ о присвоении Сталину звания
маршала Советского Союза.
(Из газет).

Хоть ты и в новой коже,
Да сердце у тебя все то же.

Советські комісари здаються до брехливих радіозвідомлень про перемоги, а в дійсності советські армії розбиваються об міцний мур Німецького фронту.

Советський комісар (спішно тіпаючи):
«Наступаємо! Перемога за нами! Ми її гостро відчуваємо».

72. Українські Вісті (Кіровоградські). – 1942. – № 29, 11 квітня.

73. Мал. Труд. – 1943. – № 8, 24 февраля.

„ГЕНЕРАЛІСИМУС“ РУЗВЕЛЬТ

Незабаром Рузвельт з «загальної згоди» має прийняти верховне командування всіма силами «союзників».

(З газет).

— Наказую забути всі пісенітніці про світову пролетарську революцію та пам'ятати, що ви воюєте для перемоги світового капіталу!

75. Мал. Останні Вісті (Кролевець). – 1942. – № 18, вересень.

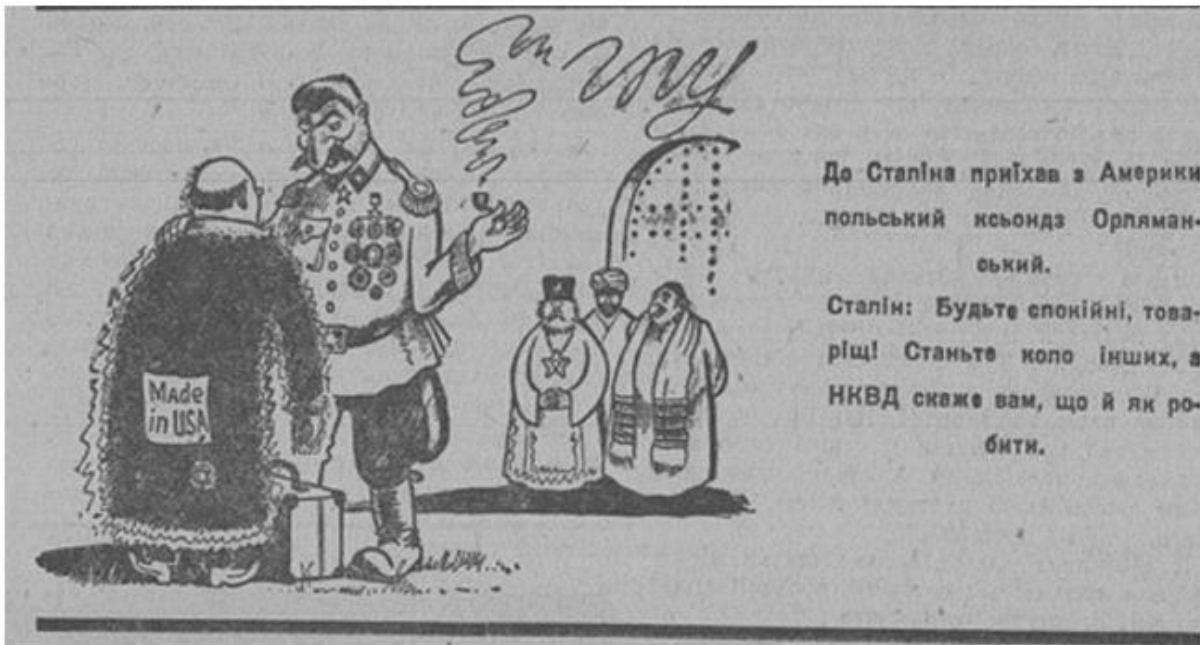
76. Голос Дніпра. – 1942. – № 32, 6 лютого.

В ШКОЛІ ГПУ НАЙМИТІВ

Ваша діяльність у зайнятих нами теренах
буде зовсім задовільна, коли гідно виконасте
присуд смерти.

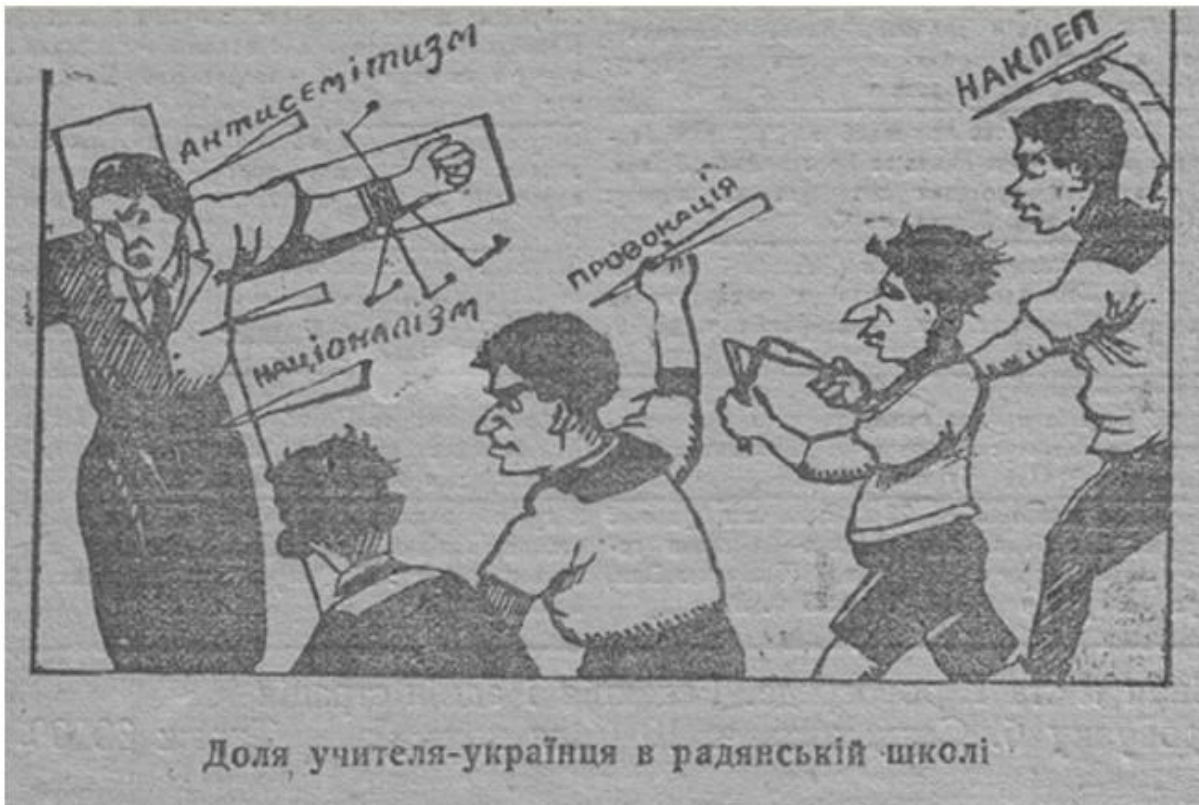
77. Мал. Вісті (Берлін). – 1944. – № 21, 25 травня.

78. Мал. Вісті (Берлін). – 1944. – № 21, 25 травня.

79. Мал. Нова доба (Берлін). – 1942. – № 37, 13 вересня.

80. Мал. Український Голос (Кіровоград). – 1941. – № 19, 1 листопада.

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА:

1. США – новая иудея. Голос Крыма (Симферополь). – 1942. – № 17, 26 февраля.
2. Евреи в армии США. Електронный код доступа: <https://varjag2007su.livejournal.com/2721011.html>
3. «Бедные» еврейские эмигранты. Донецкий вестник. – 1942. – № 97, 1 декабря.
4. США – выразитель еврейского духа. Донецкий вестник. – 1942. – № 77, 22 сентября.
5. Сумський вісник. – 1942. – № 63, 27 травня.
6. Последние новости (Киев). – 1942. – № 29, 6 июля.
7. ЗДЖИДІВЛЕННЯ УРЯДУ РУЗВЕЛЬТА. Подолянин. – 1942. – № 101, 13 грудня.
8. Властелин США. Последние новости (Киев). – 1943. – № 34, 23 августа.
9. Так воює жидівська фінансієра. Костянтиноградські нові вісті. – 1942. – № 30, 3 жовтня.
10. Жидівські злочинці з Нью-Йорку. Голос Дніпра. – 1943. – № 82, 8 липня.
11. Пиявки американского народа. Последние новости (Киев). – 1943. – № 5, 1 февраля.
12. Жидовская дипломатия Соединенных Штатов. Вальтер Фрейд. Последние новости (Киев). – 1942. – № 3, 8 января.
13. Казачий клинок. – 1944. – № 2, 2 января.
14. Мал. Українські Вісті (Кіровоградські). – 1942. – № 48, 17 червня.
15. Казачий клинок. – 1943. – № 10, 2 мая.
16. Воля народа. – 1944. – № 8, 9 декабря.
17. Воля народа. – 1944. – № 7, 6 декабря.
18. Воля Покуття. – 1942. – № 10, 15 лютого.
19. НЕОБЫЧАЙНАЯ КАРЬЕРА. Л.Дудин. Последние новости (Киев). – 1943. – № 12, 22 марта.
20. МАСОН РУЗВЕЛЬТ. Последние новости (Киев). – 1942. – № 5, 19 января.

21. Масонство – ворог народів. Сумський вісник. – 1942. – № 70, 12 червня.
22. Масоны и еврейство. Заря. – 1943. – № 37, 12 мая.
23. Масонство—всесвітній ворог усіх народів. Життя Зіньківщини. – 1942. – № 32, 9 травня.
24. Жидовский мировой полип. Голос Крыма (Симферополь). 1942. – № 21, 12 марта.
25. Рузвелт на поводиті у масонів. Харківські короткі зведення. – 1943. – № 40, 9 травня.
26. Змеиное гнездо разжигателей войны. Последние новости (Киев). – 1943. – № 33, 16 августа.
27. КАТЕДРУ ПЕРЕМІНЕНО В СИНАГОГУ. Вісті. – 1943. – № 41, 14 жовтня.
28. „Велика жертва" жидівського губернатора Нью-Йорку. Дзвін (Кривий Ріг). – 1942. – № 125, 12 серпня.
29. Американский конгресс и евреи. Молва. – 1943. – № 299, 2 декабря.
30. Кожен п'ятий житель Нью-Йорку — жид. Харківські короткі зведення. – 1943. – № 39, 8 травня.
31. Жидівсько-центральный Нью-Йорк. Бориспільські вісті. – 1943. – № 37, 21 травня.
32. Жид Барзімзон здобув Нью-Йорк. Павлоградська газета. Обласні вісті. – 1943. – № 42, 11 серпня.
33. Нью-Йорк – город тысячи синагог. Голос Крыма. – 1944. – № 5, 9 января.
34. ЖИДИ РАДЯТЬ У НЬЮ-ЙОРКУ. Рідна земля. – 1942. – № 22, 31 травня.
35. ПУСТІ ЖИДІВСЬКІ ПЛЯНИ. Рідна земля. – 1942. – № 22, 31 травня.
36. "Дипломатия" жидовских организаций. Голос Крыма. – 1944. – № 24, 23 февраля.
37. Земля. – 1944. – № 1, 18 серпня.
38. ЮДЕЙ ЯК РУШІЙНА СИЛА. За краще життя (Хорол). – 1942. – № 55, 16 травня.
39. Иудей – цензор в штабе Эйзенховеера. Труд (Берлин). – 1944. – № 43, 29 октября.
40. Жиди обсідають лондонські готелі. Лозівські вісті. – 1943. – № 26, 27 червня.

41. Військова мета Англії – перемога жидівства. Голос Дніпра. – 1942. – № 151, 1 листопада.
42. Жидів зрозуміли. Рідний край (Богодухів). – 1943. – № 20, 9 червня.
43. Антисемизм в США и Англіи. Донецкий вестник. – 1943. – № 24, 10 февралія.
44. Зріст антисемітизму в Злучених Державах. Нова доба (Берлін). – 1943. – № 12, 21 березня.
45. Антисемитизм в Англіи. Одесская газета. – 1942. – № 90, 2 юнія.
46. «У Англії зростають протижидівські настрої». Олександрійські вісті. – 1943. – № 42, 5 червня.
47. «У Англії зростають протижидівські настрої». Голос Дніпра. – 1943. – № 83, 11 липня.
48. Антисемитизм в Англіи и США. Заря. – 1943. – № 66, 22 августя.
49. АНГЛІЙЦІ РАЗОМ З ЖИДАМИ. Добрані союзники. Рідна земля. – 1942. – № 26. 28 червня.
50. Еврей-вредители в Англіи. Донецкий вестник. – 1942. – № 104, 25 декабрія.
51. Противоеврейские демонстрации в Канаде. Молния. – 1943. – № 13, 8 октябрія.
52. Ще один жидівський генерал у британській армії. Сумський вісник. – 1942. – № 70, 12 червня.

РОЗДІЛ . ЄВРЕЇ В КРАЇНАХ АМЕРИКИ.

1. Електронний код доступа: <https://www.google.com.ua/search?q>
2. ПОСЛЕДНИЙ МАТЕРИК. Речь. – 1942. – № 84, 17 ююля.
3. Чернігівський кур'єр. – 1943. – №20, 14 березня.
4. Подолянин. – 1943. – №38, 13 травня.
5. Дзвін волі. – 1943. – №35, 2 травня.
6. Український голос (Проскурів). – 1943. – №37, 6 травня.
7. Вінницькі вісті. – 1943. – №75, 2 вересня.
8. Чернігівський кур'єр. – 1943. – № 20, 14 березня.
9. Заря. – 1943. – № 50, 27 ююнія.

10. Последние новости (Киев). – 1943. – № 31, 2 августа.
11. Донецкий вестник. – 1943. – № 6, 10 января.
12. Голос. – 1941. – № 13, 10 червня.
13. Сумський вісник. – 1942. – № 49. 24 квітня.
14. Олександрійські вісті. – 1944. – № 44, 12 червня.
15. Голос Дніпра. – 1941. – № 27, 25 жовтня.
16. Голос Дніпра. – 1941. – № 36, 5 листопада.

РОЗДІЛ 4. ЄВРЕЇ В КРАЇНАХ ЄВРОПИ

1. Мал. Українські Вісті (Кіровоград). – 1942. – № 51, 27 червня.
2. Чому Німеччина визволилась від жидів. Костянтиноградські нові вісті. – 1943. – № 51, 26 серпня.
3. Дві літери. Костянтиноградські нові вісті. – 1943. – № 51, 26 серпня.
4. КАК ЕВРЕЙСТВО ХОЧЕТ ВВЕСТИ МИР В ЗАБЛУЖДЕНИЕ. Эрнст ХИМЕР. Донецкий вестник. – 1942. – № 91, 10 ноября.
5. Последние Новости. – 1942. – № 1, 2 января.
6. Мал. Волинь. – 1943. – № 80, 14 жовтня.
7. Європа визволяється від жидів. Павлоградська газета. Обласні вісті. – 1943. – № 40, 4 серпня.
8. Європа визволяється від жидів. Український голос (Проскурів). – 1943. – № 63, 5 серпня.
9. Європа визволяється від жидів. Подолянин. – 1943. – № 62, 5 серпня.
10. Європа визволяється від жидів. Нове українське слово. – 1943. – № 178, 31 липня.
11. Європа визволяється від жидів. Вісті Лохвиччини. – 1943. – № 55, 5 серпня.
12. Європа визволяється від жидів. Переяславські вісті. – 1943. – № 59, 31 липня.
13. Європа визволяється від жидів. Хабнівські Вісті. – 1943. – № 61, 15 серпня.
14. Європа визволяється від жидів. Верхнедніпровська газета. – 1943. – № 64, 11 серпня.
15. Мал. Хлібороб (Берлін). – 1943. – № 11, 28 липня.

16. ЄВРОПА ЗВІЛЬНЯЄТЬСЯ ВІД ЖИДІВ. Волинь. – 1942. – № 20, 12 березня.
17. Новий час (Вознесенськ). - 1943. - № 53, 3 липня.
18. Жиди. ВИСЕЛЕНО 32 ТИСЯЧІ ЖИДІВ. Воля Покуття. – 1942. – № 33, 31 травня.
18. Жиди. Воля Покуття. – 1942. – № 33, 31 травня.
19. Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня..
20. ЖИДІВСЬКА ЖАДОБА НАЖИВАТИСЯ. Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня.
21. Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня.
22. Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня.
23. Одесская газета. – 1944. – № 26, 2 февраля.
24. ВСІ СИЛИ ПОТРІБНІ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ НАД МІЖНАРОДНИМ ЖИДІВСТВОМ.Вісті. – 1944. – № 6, 10 лютого.
25. Сумський вісник. – 1942. – № 51, 29 квітня.
26. Виключення жидів з театрів і фільмів в Італії. Волинь. – 1942. – № 26, 5 квітня.
27. ЖИДИ В РИМІ ДО ПРИМУСОВИХ РОБІТ. Рідна земля. – 1942. – № 22, 31 травня.
28. Евреев заставляют работать.Одесская газета. – 1942. – № 93, 7 июня.
29. Одесская газета. – 1944. – № 38, 16 февраля.
30. Одесская газета. – 1944. – № 36, 13 февраля.
31. ЖИДИ В «ПРАВЛІННЮ» БАДОЛІЯ.Вісті. – 1943. – № 47, 25 листопада.
32. Конфискация предметов искусства у жидов.Молва. – 1943. – № 299, 2 декабря.
33. ЗАКОН О ИУДЕЯХ В ИТАЛИИ.Голос правды. – 1943. – № 39, 10 декабря.
34. В Болгарии больше нет еврейских аптек.Голос Крыма. – 1942. – № 3, 8 января.
35. Голос Крыма (Симферополь). – 1942. – № 17, 26 февраля.
36. Арест евреев. Одесская газета. – 1942. – № 87, 27 мая.
37. ЛИКВИДАЦІЯ ЖИДОВСКИХ ПРЕДПРИЯТИЙ. Путивлянин. – 1942. – № 72, 11 ноября.
38. Недѣля. – 1942. – № 35, 6 вересня.

39. Розв'язання жидівського питання в Болгарії йде вперед. Промінь (Нікополь). – 1942. – № 58, 14 липня.
38. Мал. Вісті (Берлін). – 1944. – № 39 а, 28 вересня.
39. Недѣля. – 1942. – № 37, 20 вересня.
40. Болгарія серйозно взялася за жидів. Павлоградська газета. – 1942. – № 44, 19 вересня.
41. І знову жида. Лозівські вісті. – 1943. – № 16, 23 травня.
42. Заря. – 1943. – № 39, 19 мая.
43. Золотоніські вісті. – 1943. – № 62, 5 серпня.
44. Недѣля. – 1942. – № 37, 20 вересня.
45. ЕВРЕЙСКИЙ ВОПРОС В БОЛГАРИИ. Молва. – 1943. – № 262, 20 октябрю.
46. ЗАХОДИ ПРОТИ ЖИДІВ В БОЛГАРІЇ. Голос Дніпра. – 1942. – № 160, 22 листопада.
47. Путь Болгарии. Донецкий вестник. – 1942. – № 104, 25 декабря.
48. Заря. – 1943. – № 37, 12 мая.
49. Жидівський атентат у Софії. Визволена Україна. – 1943. – № 28, 22 травня.
50. Голос Донбасса. – 1943. – № 25, 25 червня.
51. Жидівська земелька власність у Болгарії тепер під державним управлінням. Олександрійські вісті. – 1943. – № 50, 10 липня.
52. Недѣля. – 1942. – № 41, 18 жовтня.
53. СОФИЯ БЕЗ ЕВРЕЕВ. Д-р ИЛЬЯ РАДУ ЛЕСКУ. Молва (Одесса). – 1943. – № 146, 1 июня.
54. Жида виїжджають з Франції. Жовківські вісті. – 1941. – № 19, 26 жовтня.
55. Евреи во Франции. Голос Крыма. – 1942. – № 28, 5 апреля.
56. Французьке господарство позбавляється жидів. Промінь (Нікополь). – 1942. – № 102, 12 грудня.
57. Еврейский вопрос во Франции. Молва. – 1943. – № 299, 2 декабря.

- Еврейский вопрос во Франции.Голос Крыма (Симферополь). – 1942. – № 17, 26 февраля.
59. Арест жидовиностранцев в Клермон-Ферране. Молва. – 1942. – № 16, 18 декабря.
60. Франция и евреи.Молва. – 1943. – № 262, 20 октября.
61. Антисемитизм во Франции.Молва. – 1942. - № 23, 29 декабря.
62. Недѣля. – 1942. – № 46, 22 листопада.
63. Евреи во Франции.Голос Крыма. – 1942. – № 28, 5 апреля.
64. Недѣля. – 1942. – № 49, 113 грудня.
65. Жидів виключено з господарства.Сумський вісник. – 1942. – № 58, 15 травня.
66. Соломонова звезда во Франции.Голос Крыма. – 1942. – № 63, 15 июля.
67. Одесская газета. – 1942. – № 94, 9 июня.
68. Евреи со звездой. Одесская газета. 1942. – № 96, 12 июня.
69. Лишенные национальности.Одесская газета. – 1942. – № 98, 14 июня.
70. Жиди ведуть агітацію ворожу державам осі. Горохівські вісті. – 1943. – № 26, 28 серпня.
71. Недѣля. – 1942. – № 51, 27 грудня.
72. Жиро защищает евреев. Заря. – 1943. – № 24, 28 марта.
73. Доля Ротшільда. Нові Дні (Сновськ). – 1943. – № 16, 24 лютого.
74. Недѣля. – 1942. – № 51, 27 грудня.
75. Майно Ротшідьда конфісковано. За краще життя (Хорол). – 1942. – № 68, 16 червня.
76. Евреи покидают Ривьеру. Донецкий вестник. – 1942. – № 103, 22 декабря.
77. Недѣля. – 1943. – № 5, 7 лютого.
78. Недѣля. – 1943. – № 15, 18 квітня.
78. Жиди у Франції.Бориспільські вісті. – 1943. – № 53, 30 червня.
79. Жиди ведуть агітацію, ворожу державам осі.Олександрійські вісті. – 1943. – № 64, 28 серпня.

80. КАТОЛИЧЕСКАЯ МОРАЛЬ и ЕВРЕЙСКИЙ ВОПРОС.Голос Крыма. – 1942. – № 6, 18 января.
81. ВІЛЬНА СЛОВАЦЬКА ДЕРЖАВА. Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня.
82. Словаччина розв'язує жидівське питання. Самбірські вісті. – 1941. – № 5, 17 серпня.
83. Словаччина розв'язує жидівське питання. Українські щоденні вісті. – 1941. – № 33, 13 серпня.
84. Жидівське законодавство в Словаччині.Останні вісті (Коломия). – 1941. – № 2, 19 вересня.
85. У справі жида може інтервеніювати жид. Львівські вісті. – 1941. – № 36, 19 вересня.
86. СЛОВАЧЧИНА ОЧИЩУЄТЬСЯ ВІД ЖИДІВСЬКОГО ЕЛЕМЕНТУ.Воля Покуття. – 1942. – № 27, 23 квітня.
87. Підсумки зажидівлення Словаччини. Сумський вісник. – 1942. – № 60, 20 травня.
88. Недѣля. – 1943. – № 15, 18 квітня.
89. Словаччина визбулася жидів.Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня.
90. ЖИДІВ ІЗ СЛОВАЧЧИНИ придержала будапештенська поліція.Рідна земля. – 1942. – № 27, 5 липня.
91. Евреи должны работать. Одесская газета. – 1942. – № 69, 24 апреля.
92. Жидівські гетта в Протектораті. За краще життя. – 1942. – № 48, 30 квітня.
93. Ограничен прием евреев в Будапештский университет. Голос Крыма. – 1942. – № 12, 8 февраля.
94. Ограничен прием евреев в Будапештский университет. Голос Крыма. – 1942. – № 12, 8 февраля.
95. Недѣля. – 1943. – № 23, 20 червня.
96. Аресты евреев в Венгрии.Одесская газета. – 1942. – № 91, 4 июня.
97. Недѣля. – 1944. – № 17, 30 квітня.
98. В ГЕТТО.Одесская газета. – 1942. – № 92, 5 июня.

99. Отличительные знаки для евреев. Одесская газета. – 1942. – № 94, 9 июня.
100. Еврейская преступность в Венгрии. Одесская газета. – 1942. – № 94, 9 июня.
101. Евреи християне. Одесская газета. – 1942. – № 99, 16 июня.
102. ЖИДІВСЬКА ЖАДОБА НАЖИВАТИСЯ. Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня.
103. ВИСЕЛЮЮТЬ ЖИДІВ З КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ. Вісті. – 1944. – № 20, 18 травня.
104. Известный авантюрист жид Требич Линкольн. Молва. – 1943. – № 262, 20 октября.
105. Жиди в Будапешті/ Вісті (Берлін). – 1944. – № 21, 25 травня.
106. Жидівське питання в південноєвропейських країнах. За краще життя. – 1942. – № 76, 4 липня.
107. Трудові книжки для жидів у Румунії. За краще життя. – 1942. – № 76, 4 липня.
108. Одесская газета. – 1942. – № 159, 17 августа
109. Кишиньов вільний від жидів. Сумський вісник. – 1942. – № 83, 12 липня.
110. Бесарабія вільна від жидів. Промінь (Нікополь). – 1942. – № 71, 15 серпня.
111. Путивлянин. – 1942. – № 57, 20 сентября.
112. Жиди завжди такі. Бориспільські вісті. – 1943. – № 9, 11 лютого.
113. Табори для жидів у Румунії. Костянтиноградські нові вісті. – 1942. – № 43, 14 листопада.
114. Вигнання жидів з Румунії. Лозівські вісті. – 1943. – № 26, 27 червня.
115. Заря. – 1943. – № 46, 13 июня.
116. Харківські короткі зведення. – 1943. – № 48, 17 травня.
117. Недѣля. – 1944. – № 17, 30 квітня.
118. Недѣля. – 1942. – № 31, 9 серпня.
119. Недѣля. – 1942. – № 20, 24 травня.
120. ЖИДІВСЬКА ДІЛЬНИЦЯ В ЛЮБЛІНІ. За краще життя. – 1942. – № 62, 2 червня.

121. Чортківська думка. – 1944. – № 3, 16 січня.
122. ДАЛЬШІ ПРОТИЖИДІВСЬКІ ЗАХОДИ В РУМУНІЇ. Голос Дніпра. – 1942. – № 127, 6 вересня.
123. БІЙ ПРОТИ ЖИДІВСТВА В РУМУНІЇ. Голос Дніпра. – 1942. – № 160, 22 листопада.
124. БІЙ ПРОТИ ЖИДІВСТВА В РУМУНІЇ. Бобринецький голос. – 1942. – № 8, 21 листопада.
125. Заборона жидівської література. Костянтиноградські нові вісті. – 1942. – № 52, 16 грудня.
126. Жидівська література зникла. Відбудова. – 1942. – № 26, 10 грудня.
127. Заря. – 1943. – № 30, 18 апреля.
128. Жиди мусять зникнути з усїєї Європи. Бориспільські вісті. – 1943. – № 41, 10 червня.
129. Жиди мусять зникнути з усїєї Європи. Костянтиноградські нові вісті. – 1943. – № 29. 12 червня.
130. НОРВЕГІЯ КОНФІСКУЄ ЖИДІВСЬКЕ МАЙНО. Голос Дніпра. – 1942. – № 155, 10 листопада.
131. Костянтиноградські нові вісті. – 1942. – № 53, 19 грудня.
132. Евреи приносят всем несчастьє. Молва. – 1943. – № 260, 16 октябрю.
133. Бажаний жидами стан Швейцарії в Європі. Голос Дніпра. – 1941. – № 36, 5 листопада.
134. Хорватія вчора й сьогодні. Український вісник. – 1941. – № 21, 3 серпня.
135. ЖИДИ В ХОРВАТІЇ. Рідна земля. – 1942. – № 8, 22 лютого.
136. ХОРВАТИ БУДУЮТЬ СВОЮ ДЕРЖАВУ. Українське слово (Київ). – 1941. – № 52, 8 листопада.
138. Хорватія на переломі. Нова Україна (Харків). – 1942. – № 35, 22 лютого.
139. Рідна земля. – 1942. – № 20, 17 травня.

140. Хорватська селянська країна і нова Європа. МІЛІЦА ДЕВЧІЧ-РАДІЧ. Нова Україна (Харків). – 1942. – № 66, 31 березня.
141. Жидівська зірка в Голляндії. Рідна земля. – 1942. – № 20, 17 травня.
142. Deutsche Bug-Zeitung. – 1942. – № 58, 30 september.
143. Костянтиноградські нові вісті. – 1943. – № 28, 9 червня.
144. Жидівська світова язва Мандрівна виставка в Кракові. Лятичівські (Летишівські) вісті. – 1943. – № 19, 13 жовтня.
145. ЖИДИ БАЖАЮТЬ ЇХАТИ ДО АВСТРАЛІЇ. Харківські короткі зведення. – 1943. – № 8, 5 квітня.
146. Американські жиди їдуть в Австралію. Подолянин. – 1943. – № 90, 11 листопада.
147. Австралія хоче на бажання Рузвельта прийняти жидів, але тільки на деякі свої терени. Нова Шепетівщина. – 1943. – № 86, 7 листопада.
148. Австралія хоче на бажання Рузвельта прийняти жидів, але тільки на деякі свої терени Урядові Дунаєвецькі вісті. – 1943. – № 87, 7 листопада.

РОЗДІЛ 3. ЄВРЕЇ В АЗІЇ ТА АФРИЦІ

1. Українські Вісті (Кіровоград). – 1942. – № 43, 13 червня.
2. Волинь. – 1942. – № 29 січня.
3. Вільне слово. – 1941. – № 45, 19 жовтня.
4. Голос. – 1941. – № 13, 10 червня.
5. Вільна Україна (Дніпропетровськ). – 1941. – № 9, 14 жовтня.
6. Голос Дніпра. – 1942. – № 44, 24 лютого.
7. Українські (Кіровоградські) вісті. – 1942. – № 9, 31 січня.
8. Харківські короткі зведення. – 1943. – № 44, 13 травня.
9. Останні вісті (Коломия). – 1941. – № 14, 13 листопада.
10. Карта. Нові дні (Сновськ). – 1943. – № 11, 6 січня.

11. Голос Дніпра. 1941. – № 78, 24 грудня.
12. Путивлянин. – 1942. – № 77, 29 ноября.
14. Путивлянин. – 1942. – № 82, 16 декабря.
15. Кремянецький вісник. – 1942. – № 50, 21 червня.
16. Голос Дніпра. – 1942. – № 115, 9 серпня.
17. Голос Дніпра. – 1942. – № 121, 23 серпня.
18. Голос Дніпра. – 1942. – № 122, 25 серпня.
19. Дзвін волі. – 1942. – № 55, 20 вересня.
21. Заря. – 1943. – № 64, 15 августа.
22. Голос Дніпра (Херсон). – 1943. – № 127, 21 жовтня.
23. Азовский вестник. – 1943. – № 51, 14 августа.
24. Заря. – 1943. – № 71, 8 вересня.
25. Молва. – 1943. – № 231, 11 сентября.
26. Голос правды. – 1943. – № 39, 10 декабря.
27. Дзвін (Кривий Ріг). – 1941. – № 4, 10 жовтня.
28. Нова Україна (Харків). – 1942. – № 5, 16 січня.
29. Последние новости (Киев). – 1942. – № 3, 8 января.
31. Заря. – 1943. – № 45, 9 июня.
32. Голос Підкарпаття. – 1943. – № 40, 3 жовтня.
33. Тернопільський голос. – 1943. – № 40. 3 жовтня.
34. Вісті (Берлін). – 1943. – № 41, 14 жовтня.
35. Рідна земля. – 1943. – № 40, 3 жовтня.
36. Заря. – 1943. – № 51, 30 июня.
37. Голос Полтавщини. – 1942. – № 37, 3 травня.
38. Голос Волині. – 1942. – № 40, 23 травня.
39. Голос Волині. – 1942. – № 40, 23 травня.
40. Донецкий вестник. – 1942. – № 77, 22 сентября.
41. Донецкий вестник. – 1942. – № 88, 30 октября.

42. Донецкий вестник. – 1942. – № 101, 15 декабря.
43. Сумський вісник. – 1942. – № 68, 7 червня.
44. Голос Волині. – 1942. – № 40, 23 травня.
45. Львівські вісті. – 1941. – № 85, 16 листопада.
46. Український голос (Луцьк). – 1941. – № 10, 20 листопада.
47. Подолянин. – 1942. – № 41, 14 травня.
48. Голос Крима. – 1942. – № 16, 22 февраля.
49. Одесская газета. – 1942. – № 94, 9 июня.
50. Одесская газета. – 1942. – № 92, 5 июня.
51. Останні вісті. – 1941. – № 4, 8 грудня.
52. Останні вісті (Біла Церква). – 1941. – № 2, 24 грудня.
53. Маріупольська газета. – 1942. – № 116, 8 вересня.
54. Волинь. – 1942. – № 21, 15 березня.
54. Сумський вісник. – 1942. – № 84, 15 липня.
55. Промінь (Нікополь). – 1943. – № 60, 11 серпня.
56. Путивлянин. – 1942. – № 58, 23 сентября.
57. Молва. – 1942. – № 10, 11 декабря.
58. Нове життя (Ворошиловград). – 1942. – № 28, 21 жовтня.
 59. Нове життя (Ворошиловград). – 1942. – № 49, 9 грудня.
 60. Нове життя (Ворошиловград). – 1942. – № 50, 11 грудня.
61. Подолянин. – 1942. – № 68, 20 серпня.
62. Голос Підкарпаття. – 1943. – № 8, 21 лютого.
63. Воля Покуття. – 1943. – № 8, 21 лютого.
64. Рідна земля. – 1943. – № 8, 21 лютого.
65. Тернопільський голос. – 1943. – № 8, 21 лютого.
66. Чортківська думка. – 1943. – № 8, 21 лютого
67. Голос Крима. – 1944. – № 24, 23 февраля.

68. Рідне слово (Звенигородка). – 1943. – № 65, 22 липня.
69. Хлібороб (Берлін). – 1944. – № 42, 18 жовтня.
71. Хлібороб (Берлін). – 1944. – № 31, 2 серпня.
72. Чортківська думка. – 1944. – № 3, 16 січня.
73. Чортківська думка. – 1944. – № 3, 16 січня.
74. Труд. – 1944. – № 45, 12 ноября.
75. Голос Крыма. – 1942. – № 3, 8 января.
76. Сумський вісник. – 1942. – № 72, 17 червня.
77. Рідна земля. – 1942. – № 26, 28 червня.
78. Донецкий вестник. – 1943. – № 2, 3 января.
79. Донецкий вестник. – 1942. – № 85, 20 октября.
80. Карта. Заря. – 1943. – № 50, 27 июня.
81. Последние новости (Киев). – 1943. – № 12, 22 марта.
82. Визволена Україна. – 1942. – №73-4, 15 листопада.
83. Павлоградська газета. – 1942. – № 60, 18 листопада.
84. Голос Крыма. – 1942. – № 24, 22 марта.
85. Голос Крыма. – 1942. – № 12, 8 февраля.
86. Голос Дніпра. – 1942. – № 41, 17 лютого.
87. Життя Зіньківщини. – 1942. – № 13, 27 лютого.
88. Голос Дніпра. – 1942. – № 106, 19 липня.
89. Нові дні (Сновськ). – 1943. – № 15, 20 лютого.
90. Сумський вісник. – 1942. – № 110, 13 вересня
91. Маріупольська газета. – 1942. – № 138, 29 жовтня.
92. Нова доба (Бердичів). – 1942. – № 94, 22 серпня.
- РОЗДІЛ . КАРИКАТУРИ НА ЄВРЕЇВ, ЧЕРЧІЛЛЯ, РУЗВЕЛЬТА, СТАЛІНА**
- 1.Мал. Одесская газета. – 1942. – № 64, 14 апреля.
- 2.Мал. Харків'янин. 1943. – № 64, 31 липня.
- 3.Мал. Український Голос (Кіровоград). – 1941. – № 9, 28 вересня.

4. Мал. Олександрівські Вісті. – 1943. – № 58, 7 серпня.
5. Вісті (Берлін). – 1944. – № 25, 22 червня.
6. Мал. Нове Українське Слово. – 1942. – № 250. 27 жовтня.
7. Мал. Визволена Україна (Чуднів). – 1943. – № 32, 9 червня.
8. Вісті (Берлін). – 1944. – № 41, 12 жовтня.
9. Мал. Українські вісті. – 1942. – № 81, 17 жовтня.
10. Нове Українське Слово. – 1942. – № 135, 14 червня.
11. Мал. Нове Українське Слово. 1942. – № 106, 10 травня.
12. Голос Дніпра. – 1942. – № 166, 6 грудня.
13. Мал. Голос Дніпра. – 1943. – № 26, 28 лютого.
14. Мал. Голос Дніпра. – 1943. – № 30, 9 березня.
15. Краківські вісті. – 1940. – № 6, 25 січня.
16. Мал. Український Голос (Кіровоград). – 1941. – № 23, 15 листопада.
17. Мал. Український Голос (Кіровоград). – 1941. – № 24, 19 листопада.
18. Мал. Український Голос (Кіровоград). – 1941. – № 22, 12 листопада.
19. Мал. Український Голос (Кіровоград). – 1941. – № 22, 12 листопада.
20. Нове Українське Слово. – 1942. – № 117, 23 травня.
21. Харків'янин. – 1943. – № 50, 15 липня.
22. Мал. Последние Новости. – 1943. – № 34. 23 августа.
23. Мал. Вісті для українських селян. – 1943. – № 23, 16 серпня.
24. Прибугские известия. 1942. – № 58, 3 ноября.
25. Українські вісті (Кіровоград). – 1942. – № 62. 12 серпня.
26. Останні Вісті (Кролевець). – 1942. – № 13, жовтень.
27. Мал. Земля. – 1944. – № 1, 15 серпня.
28. Олександрівські вісті. – 1943. – № 14, 21 лютого.
29. Борьба жидовства. Донецкий вестник. – 1942. – № 80, 2 октября.
30. Мал. Харків'янин. – 1943. – № 67, 4 серпня.
31. Последние Новости. – 1942. – № 22, 18 мая.

32. Нове життя (Ворошиловград). – 1943. – № 1, 1 січня.
33. Одесская газета. – 1942. – № 89, 31 мая.
34. Мал. Заря. – 1943. – № 24, 28 марта.
35. Вісті (Берлін). – 1944. – № 18, 4 травня.
36. Нова Україна (Харків). – 1942. – № 253, 8 листопада.
37. Кремянецький вісник. – 1942. – № 27, 22 березня.
38. Харків'янин. – 1943. – № 30, 21 червня.
39. Світанок (Бердянськ). – 1943. – № 34, 17 липня.
40. Мал. Заря. – 1943. – № 50, 27 юня.
41. Харків'янин. – 1943. – № 19, 3 червня
42. Українські Вісті (Кіровоград). – 1942. – № 83, 24 жовтня.
43. Мал. Голос Дніпра. – 1943. – № 22, 19 лютого.
44. Голос Дніпра. - 1942. - № 172, 20 грудня.
45. Мал. Українські Вісті (Кіровоградські). – 1942. – № 64, 19 серпня.
46. Останні вісті (Київ). – 1941. – № 1, 17 листопада.
47. Вісті (Берлін). – 1944. – № 25, 22 червня.
48. Голос Дніпра (Херсон). - 1943. - № 1, 1 січня.
49. Останні Вісті (Київ). – 1941. – № 2, 24 листопада.
50. Мал. Заря. – 1943. – № 27, 7 квітня.
51. Мал. Вісті (Берлін). – 1944. – № 6, 10 лютого.
52. Донецкий вестник. – 1943. – № 24, 10 февраля.
53. Мал. До Перемоги. – 1944. – № 24, 15 червня.
54. Мал. До Перемоги. – 1944. – № 24, 15 червня.
55. До Перемоги. – 1944. – № 20, 18 травня.
56. Мал. До Перемоги. – 1944. – № 31, 24 серпня.
57. До Перемоги. – 1944. – № 32, 31 серпня.
58. До Перемоги. – 1944. – № 19, 11 травня.
59. Лозівські вісті. – 1943. – № 26, 27 червня.

60. Останні вісті. – 1941. – № 1, 17 листопада.
61. Мал. Вісті для українських селян. – 1943. – № 19, 1 червня.
62. Мал. Іванківські вісті. – 1942. – № 7, 5 листопада.
63. Мал. Українські Вісті. – 1942. – № 26, 1 квітня.
64. Мал. Українські Вісті. – 1942. – № 26, 1 квітня.
65. Останні вісті (Біла Церква). – 1942. – № 31 грудня.
66. Мал. Голос Донбасса. – 1943. – № 22, 4 юня.
67. Мал. Подолянин. – 1942. – № 49, 11 червня.
68. Мал. Нові Дні. – 1942. – № 24, 7 жовтня.
69. Мал. Кіровоградські Вісті. – 1942. – № 90, 18 листопада.
70. Мал. Нова Доба. Ілюстрований тижневик (Берлін). – 1941. – № 7, 21 вересня.
71. Мал. Последние Новости. – 1943. – № 12, 22 марта.
72. Українські Вісті (Кіровоградські). – 1942. – № 29, 11 квітня.
73. Мал. Труд. – 1943. – № 8, 24 февраля.
74. Мал. Нове Українське Слово. – 1942. – № 178, 4 серпня.
75. Мал. Останні Вісті (Кролевець). – 1942. – № 18, вересень.
76. Голос Дніпра. – 1942. – № 32, 6 лютого.
77. Мал. Вісті (Берлін). – 1944. – № 21, 25 травня.
78. Мал. Вісті (Берлін). – 1944. – № 21, 25 травня.
79. Мал. Нова доба (Берлін). – 1942. – № 37, 13 вересня.
80. Мал. Український Голос (Кіровоград). – 1941. – № 19, 1 листопада.

ДОДАТКИ:

